

ХЕДЪР ГРЕЪМ

ВИСОК, ТЪМЕН И ОПАСЕН

Част 2 от „Съспенс“

Превод от английски: Мица Пепеланова, 2000

chitanka.info

ПРОЛОГ

Блатата са опасни.

Блатата могат да скрият греха.

Мъжът бавно върти веслата и не откъсва поглед от жената срещу него. Толкова е красива, беззащитна, усмихната и влюбена. Той също се усмихва. Наоколо е тихо и сумрачно. Сега са съвсем сами сред тази пустош. Бе предложил да дойдат тук и след това я бе довел. Неговата прищявка, неговата любима. В неговата нощ.

Избра нощта, защото и тя като блатата може да скрие греха. Той обича блатата, обича и своята любима. И тя го обича.

— Още мъничко — казва той, — още мъничко.

Първо тя не искаше да дойде. Но после отстъпи. Не искаше да му даде онова, което му бе нужно. Сега обаче няма избор. Хваната е в капан. И той се чувства като ловец, опитомил поредната си жертва. Красива жертва, която нежно му се усмихва. Дълго бе чакал тази нощ.

Небето изглежда странно. Облаците ту закриват първите звезди, ту се разпиляват и го изчистват като кристал. Прорязват луната, чийто диск прилича на отхапано парче ябълка. То ту се отразява във водата и осветява силуетите им, ту се скрива и двамата потъват в мрак. Той чувства прилив на сили и увереност, защото познава блатата и нощите като тази. Познанието е неговото спасение. Познанието, че всичко красиво може да бъде и много опасно.

Блатото е застинало. Дори въздухът не потрепва. Няма и следа от живот, освен... да, той знае, че някой ги наблюдава. Царете на нощта се раздвижват и влизат във водата. Като зов на тайнствен барабан ударите на веслата ехтят силно и ритмично в нощта и привличат вниманието им.

Застинали силуети, наподобяващи камъни, тъмнеят край брега. Но това не са камъни. Те имат очи и ноздри и безшумно потопили огромните си туловища, са готови да убиват...

Алигатори. Чудесни същества. Обаче тук няма достатъчно. По-надолу са повече. Има също така водни отровни змии. Още по-

елегантни и гъвкави влечуги — цариците на блатата. И още — коралови змии, диамантени гърмящи змии, малки гърмящи змии пигмеи. Гърмящите змии не влизат във водата. Те обичат да нападат на сушата. Водните отровни змии са по подводните удари.

И все пак въпреки опасните влечуги наоколо всичко е толкова красиво. Диви орхидеи украсяват бреговете, приказно шарени птици гнездят наоколо, залезите и нощите са неповторими...

Нощите като тази.

— Студено ли ти е? — пита той. Студено. Каква странна дума. През деня тук е жежко, а нощите са хладни. Представи си я треперееща от студ. — Разбира се, че ти е студено — казва той и се сеща, че е оставил якето си в колата. — О, скъпа, толкова съжалявам... Забравих якето, а ти си толкова леко облечена. Трябваше да се сетя... Съжалявам. Но остава още малко.

Веслата докосват водната повърхност. Забиват се в тишината на нощта. Ето, пред него вече е желаното място. Толкова е чакал този момент. Тази тишина, тази неподвижност.

Но зад булото на неподвижността...

Годината се оказа сушава. Нищо ново. В този район обаче водата е дълбока и растителността — гъста. Птиците идват тук да свиват гнездата си, да се размножават, да убиват насекоми, за да се хранят.

Срещат се и дребни животни, като опосуми, катерици, лисици, дори понякога пуми, които ловците едва не бяха изстребили. Просто животът е една безкрайна хранителна верига...

— Любов моя, виж, вече сме тук! — казва ѝ той. После пуска веслата, става и се приближава към нея, втренчил поглед във водата. — Невероятни са — въздиша замечтано. — Природата ги е създала като големи машини, стари почти колкото динозаврите, живели на земята преди милиони години.

Той се вглежда в алигаторите.

Изведнъж се сепва и си спомня за какво са дошли всъщност.

— Е — казва студено, — стига толкова сантименталности.

Поглежда отново към нея.

За пръв път тя се усмихва. Не че преди не го е правила. Този път обаче той ще вземе червилото ѝ, ще го размаже по проклетите ѝ устни, по високомерната ѝ физиономия, която толкова пъти му се е

подигравала. Просто една уличница, която сваля дрехите си за пари пред непознати мъже.

Той я докосва. Студена е.

Като камък.

Мъртва като камък.

Много лошо. Алигатори колкото щещ, само да искаш да я видиш разкъсана. Но вече не е жива. Каква гледка щеше да е само. Той се усмихва и си представя писъците ѝ.

Няма нищо.

Алигаторите му бяха учители. Убивай. Просто убий жертвата и се увери, че е мъртва.

Беше толкова високомерна...

Докато не се научи да му се подчинява. Да го слуша. Жалко, че вече не е между живите. Тъкмо стана добра, дори накрая се молеше. Всъщност цивреше. Уби я много лесно.

Толкова горделива, толкова арогантна...

Дори не му се опъна.

Той е умен. Не иска да бъде разкрит. Бе изчакал сгоден момент. Внимаваше. Гледал беше по телевизията как аутопсиите могат да насочат дирята право към убиеца. Но едно изядено тяло трудно би се поддало на аутопсия.

— Хайде, кучко такава, изчезвай! — Стана нетърпелив. Стига вече. Стига толкова нощно увеселение сред блатата. Започна да се смее. — Представлението беше чудесно, но вече свърши.

Избутва я през борда.

Тя не потъва веднага. Ръката ѝ се полюшва над водата.

Отначало алигаторите не помръдват.

— Тръгвайте, копелета недни! — крещи той.

Псува, после се навежда и разклаща тялото панически.

Чува плясък... едно от съществата се потапя във водата. После още един плясък... друг алигатор.

Лакомо изтръгват тялото от ръката му.

Той се усмихва.

И гледа.

Във водата се води борба за плячката. Гигантски опашки плющят и образуват пяна. Тракат челюсти, показват се огромни глави.

След това я влачат към дъното. Алигаторите са съвършени в борбата за съществуване. Знаят как да завлекат жертвата си на дъното. Не че нямат недостатъци. Тромави са и трудно могат например да се скрият, а челюстите им разкъсват по-жестоко и от стоманени капани. Но като всички добри хищници изчакват, преди да влязат в действие.

Така че...

Нея вече я няма.

Алигаторите ще я довършат.

Какво ще остане от нея? Парчета месо? Нее, дребните рибки ще ги изядат. Кокали — оглозгани най-вероятно. Но дали ще ги намерят? Съмнително. Дали пък няма да остане парче плат или кичур коса? Но това какво доказва? Нищо. Само това, че нея вече я няма.

Просто я няма.

О, да.

Блатата са опасни.

Блатата могат да скрият нечий грях.

А светът е пълен с жени, които трябва да изкупят греховете си.

ПЪРВА ГЛАВА

Отвън къщата изглеждаше красива. Марни Нюкасъл въздъхна с облекчение и надникна през входната врата. От предишната старинна съборетина нямаше и следа. Новият дом бе почти готов. Оставаха някои довършителни работи по боядисването и дограмата, за които щеше да се погрижи предприемачът. Много усилия хвърли да излезе наглава с него, но накрая успяха да се разберат и резултатът не закъсна — най-накрая се почувства в свой дом.

Влезе вътре и като затвори разсеяно вратата след себе си, огледа преддверието. Подът бе от бежов мрамор с кехлибарени жилки, стените бяха боядисани в бяло, а античният полилей веднага грабваше окото на фона на семплата завеса. Отляво бе дневната, в която камината заемаше централно място. От двете ѝ страни бяха поставени статуите на древногръцките богини Атина и Хера. Отдясно библиотеката бе вече запълнена с книги. Отпред се виеше стълбата, която водеше към стаите на втория етаж, а един широк коридор стигаше до модерно решената кухня.

Никак не бе лесно. Марни знаеше, че предприемачът и работниците не бяха останали очаровани от чековете, които получи накрая, и мърмореха зад гърба ѝ. Но бяха свършили чудесна работа и това, което се получи, бе просто един шедьовър.

Пристъпи към средата на преддверието и се завъртя в кръг. Да, нейната къща, нейното убежище.

Телефонът иззвъня. Тя веднага посегна към дамската чанта, но не го откри. Зачуди се къде ли го е забравила. Може би в офиса или в колата? Така или иначе звънеше другият телефон. Стори ѝ се много странно, тъй като се бе нанесла едва от няколко дни и почти никой не знаеше номера.

Запъти се към кухнята с все същото чувство на доволство. В средата имаше готварски плот. Декорацията от неръждаема стомана допълваше уюта на помещението. Толкова много бе желала тази къща. Бе работила неуморно, бе жертвала всичко и бе постигнала желаното.

Приятелите ѝ я намираха за твърде егоистична. Да, можеше да се каже, че е с труден характер. Но всъщност те не я познаваха. Не знаеха как е станала толкова затворена.

За момент почувства раздразнение. Ако бяха расли като нея с баща, който непрекъснато пие и налита на бой, сигурно щяха да я разберат.

После се усмихна самодоволно. В професионално отношение беше наистина добра. Поемаше защитата на едни от най-богатите престъпници и успяваше да спечели делата. Гледаше реално на нещата и хладнокръвно защитаваеше клиентите си, които пък, от своя страна, се отплащаха щедро. Според нея все някой трябваше да се занимава и с тези случаи. Опитваше се да обясни на приятелите си, че за да се издигаш в кариерата, трябва да поизцапаш малко ръцете си. Бе чувала, че адвокатите били като акули. Може би. Самата тя се считаше за такава. В тези среди не можеш да бъдеш друг, още повече, ако си жена и останалите гледат на теб преди всичко като на парче плът.

Телефонът продължаваше да звъни. Как я бяха открили тук? Глупав въпрос. Нали бе казала на секретарката, че се премества да живее в новата си къща.

Посегна към слушалката и задъхано изрече:

— Ало?

— Марни?

— Да?

Гласът ѝ се стори непознат. Беше много плътен и дрезгав, почти шептеше. Предприемачът? Не, той винаги звучеше ядосано и грубо.

— Здравсти, Марни.

— Кой се обажда?

— Харесва ли ти къщата?

Дали пък не е предприемачът? Сигурно е той. И е пипнал хрема. Или го мъчи махмурлук.

— Да, изглежда невероятно, Фил?

Фил Дженкинс и екипът му от работници бяха работили за нея.

В слушалката се чу сподавен смях.

— Не отговори на въпроса ми. Харесва ли ти новата къща?

— Да, разбира се. Страхотна е. Виж, Фил, имах тежък ден. Не ми се сърди, но нямам време...

— Време, Марни. Време. Твоето време е толкова кратко и толкова ценно, дори не подозираш колко ценно.

— Да, времето ми е ценно! — Започна да губи търпение. Може би наистина бе отделила твърде много от времето си на Фил. Беше започнал да става нахален. Мъжете не разбират, че има и такива жени, които държат на деловите отношения. Не е задължително всяка връзка да придобие емоционално измерение. — Виж, Фил, искам да се порадвам на къщата си. Обади се, когато имаш да ми казваш нещо наистина важно, става ли?

След това затвори. Но се безпокоеше. Нещо ѝ подсказваше, че тайнственият мъж не е Фил.

Огледа отново кухнята. От нея се влизаше в трапезарията, която пък водеше към басейна и вътрешния двор. Слънцето вече залязваше. Хоризонтът чертаеше златна ивица. Водата в басейна беше с цвета на аквамарин. В средата му стърчеше малък фонтан. Отвъд се виждаше заливът и целият път до Кий Бискейн. От спалнята горе се отваряше същият неописуем изглед. Нямаше търпение да преспи тук, да покани гости, да се забавлява. Дори си помечта да намери някой, с когото да сподели красивата спалня.

Телефонът прекъсна мечтите ѝ. Пак този нахален Фил. Или някоя приятелка. Саманта Милър например. Тя живееше в съседство и вероятно бе забелязала колата отпред. Сигурно Сам иска да се отбие и види къщата.

Вдигна телефона в прилив на щастие.

— Ало?

— Не ми затваряй.

Пак същият глас, но този път по-дрезгав и дори ядосан.

— Я виж ти! За кого, по дяволите, се мислиш? Ще затварям на когото си поискам, задник такъв!

Тресна слушалката и ядосано поклати глава. Излезе от кухнята и се запъти към стълбите. Този мъж, който и да беше той, разваляше всичко. Разваляше първата обиколка из нейния дом. За него бе отдала целия си досегашен живот.

Намръщена изкачи стълбите. Този идиот Фил не чете ли вестници? В тях пише, че е красива и безпогрешна, и още — студена като лед и твърда като стомана. Можеха да измислят и по-колоритни

определения, но и тези й допаднаха. След публикуването на статията бе затрупана от предложения.

„Забрави, наслаждавай се на къщата си! — каза си тя. — Твоята къща. Твоето постижение.“

От прозореца на своята къща Саманта Милър погледна към тази на приятелката си. После се обърна и отвори фурната. Време бе да обърне рибата. Трябваше да го направи много внимателно. Пресен делфин, който едни нейни клиенти, Ан и Хари Лаката, бяха донесли тази сутрин. Бе помогнала на Хари да се възстанови след инфаркт, но важният в случая се оказа синът му Грегори, с когото успя да изгради добро приятелство. Наричаше го „мъжа в моя живот“. Грегори беше деветгодишен и много красив, но живееше в свой затворен свят. Понякога Сам успяваше да го убеди да излязат и точно в тези моменти на увещание се влюби малко в него. В дневната той гледаше анимационен филм. Кичур от катраненочерната му коса закриваше едното му око. „Цар Лъв“ бе любимият му филм. Не му омръзваше да го гледа отново и отново. Често се случваше да не отговори, когато го викаха по име, но седнеше ли на пианото, можеше да възпроизведе по слух всяко музикално парче, без да пропусне дори една нота.

„Стига съм се отплесвала в размисли“, укори се Сам.

— Лора! — извика тя. Братовчедка й клечеше върху един от щъркелите на барплота в кухнята. — Мисля, че Марни си е вкъщи. Защо не й звъннеш и я поканиш да вечеря с нас?

Лора тъкмо потапяше връхчето на един морков в купа със специален малинов дип^[1].

— Да се обадя на Марни? За довечера?

— Разбира се. Има достатъчно риба за всички.

— Но... — заекна Лора.

— Тя току-що се нанесе. Обади й се, моля те.

Лора въздъхна.

— Има нещо... Добре де, не искам заради Ейдън.

— Ейдън харесва Марни.

— А кой мъж не я харесва? — измърмори Лора.

— Но той е твой син — припомни й Сам.

— Ммм, тя ги обича точно такива — млади и невинни.

— Лора...

— Вечерята е семейна, а и Грегори е на гости...

— Ейдън се разбира чудесно с Грегори, а и Грегори обича Ейдън.

Това бе самата истина. Почти пълнолетният Ейдън и странният Грегори общуваха прекрасно с езика на музиката.

— И аз обожавам Грегори — каза Лора малко предпазливо.

— Знам. Опитваш се да си намериш оправдание да не се обадиш на Марни.

— Добре де. Ще се обадя. Ще използвам някой и друг номер от репертоара на Ейдън или нещо подобно. Обаждам се. Може пък и да не дойде! — каза Лора радостно. После стана сериозна и се загледа в малиновия дип.

Сам дълбоко въздъхна.

— Хайде, опитай го. Смело. Този дип не е от магазин за здравословна храна, от кухнята на Мари Календер е, направо от Пюбли.

Лора виновно вдигна очи.

— Добре де. — Отхапа връхчето на моркова и започна да дъвчи.

— Олеле! Страхотен дип!

— Виждаш ли как смелите печелят в този живот?

— Да... е, понякога рискуваш и вместо това получаващ кроше по ченето! — отвърна философски Лора. — Как беше номерът на Марни?

Марни тъкмо се чудеше къде да влезе най-напред... а, да, в стаите за гости. Двете се намираха в южната част на къщата, която гледаше към Кий Бискейн. Излезе на балкона на едната от тях. Оттам се виждаше къщата на Сам. Бе хубава, но в никакъв случай не като нейната. Сам не разполагаше с толкова пари, собствеността бе наследство от родителите ѝ. Старата къща имаше незабавна нужда от ремонт. Много от богаташките семейства бяха чакали сгоден момент да я купят и обновят, за да я продадат двойно по-скъпо след това. А родителите на Сам нямаха пари. Баща ѝ, гимназиален учител, работеше на още няколко места, за да изхранва семейството си. Но неговият баща купил мястото след някакъв ураган. Тогава било евтино. А сега Сам притежаваше едно от най-хубавите местенца в света. Такива къщи вече бяха рядкост по крайбрежието.

От стаите за гости Марни се върна в спалнята. Обожаваше леглото с рамка от махагон, тоалетната масичка и принадлежностите върху нея. Те придаваха на стаята симетрия. Така е добре, си каза тя и се почувства горда от качествата си на организатор. Засмя се. Пред тоалетката красиво инкрустирана сребърна табла побираше всичките ѝ гримове, фон дьо тен, руж, очна линия, сенки и спирала — всичко бе подредено изрядно. Отстрани бе редицата на червилата и лаковете за нокти в различни нюанси на червеното. Редът ѝ даваше възможност да разполага с повече време.

Телефонът зазвъня отново. Поколеба се, после грабна слушалката от нощното шкафче и извика, без да му мисли много:

— Виж какво, задник такъв, остави ме на мира.

Не последва никакъв отговор. После се обади женски глас.

— Марни?

Марни въздъхна дълбоко.

— Лора? — Позна я веднага. Братовчедката на Сам. Не ѝ стана много приятно и се намръщи, но Сам, разбира се, не можеше да я види. Понякога Лора се отнасяше твърде критично с нея, но Сам ревниво защитаваеше хората, на които държеше. Тя беше от типа „приятелите на моите приятели са и мои приятели“. Марни искрено харесваше Сам. Имаше силен характер, не се огъваше пред трудности, а и беше верен приятел, което е рядкост в днешно време.

— Да, аз съм — каза Лора сконфузено. — Защо ме нарече задник?

— Не исках да те нарека така, взех те за някой друг. Извинявай. Какво става?

— В момента съм у Сам. Стори ни се, че те видяхме в къщата.

— Да, е, очевидно съм тук — отвърна горделиво Марни. — Искате ли да я разгледате?

— Точно сега няма да можем. Сам приготвя вечеря. Пък и наглежда Грегори, защото родителите му излязоха, а аз чакам Ейдън всеки момент. Тийнейджъри! Дори не мога да го видя напоследък. Защо не дойдеш при нас довечера? Тъкмо ще ни разкажеш за високия, мургав и красив мъж, който наскоро е купил къщата до теб.

— Откъде знаеш, че е висок, мургав и красив?

— Видях го в гръб в деня, след като купи къщата. Определено е висок и мургав, но за красивото не съм много сигурна. Може да е

грозен като смъртта.

— Не, не е.

— Ти го познаваш?

— О... да, разбира се, че го познавам, — каза Марни с нотка на загадъчност в гласа.

— Е, и? — продължи нетърпеливо Лора.

— Ммм... да. Той е висок, мургав и красив. Чудесен е. И знаеш ли какво? Всъщност вие двете го познавате от Гейнсвил. Е, разбира се, ти, понеже си по-голяма и не си учила с мен и Сам, не го познаваш оттам, но си го виждала.

— Добре де, хайде, изплюй камъчето. Кой е той?

Марни отвори уста да отговори, но не каза нищо. Лора не биваше да знае, защото щеше да каже на Сам. Да подготви почвата. А Сам й беше приятелка. На моменти обаче изпитваше ревност. Сам бе в състояние да постигне чудеса във флирта за секунди само с една дума, жест или поглед, докато на нея й трябваша поне двацет минути. Правеше го елегантно, с вродена грация и нежност.

Новият съсед видимо се вълнуваше от това, че Сам му е съседка. Нещо щеше да се случи между тях и Марни го усещаше, но не искаше тя да даде началото на това.

— Не се тревожи, сладурче, ще го видиш рано или късно. Да, той е висок, мургав, красив и чаровен. Нямам търпение да го опозная по-отблизо. Целия. — След това млъкна и се усмихна леко, с намерението да дразни любопитството на Лора. — Съжалявам, но не мога да ти кажа. Още не. Потрай малко. Колкото до довечера, много бих искала да дойда, но имам планове. Благодаря — каза Марни. Планове, помисли си тя. Наистина ли имам планове? Да, ако поискам, мога и да имам. Освен ако не приема поканата...

Не искаше да прекара вечерта в скучен семеен кръг. А и детето на Сам щеше да е там. Знаеше, че той е различен от другите, но въпреки това я дразнеше. Гледаше така, сякаш търсеше в нея и най-малкия признак на лоши помисли.

— Лора, трябва да дойдеш да разгледаш къщата ми. Фантастична е. Сам също трябва да дойде. Мога да й дам идеи за нейната къща, когато реши да я ремонтира.

— Да, тя ще дойде скоро. Е...

В този момент някой звънна на другата телефонна линия. Сигналят прекъсна гласа на Лора.

— Затвори, някой ме търси. Може да е гаджето за довечера. Някой висок, мургав и красив — каза Марни и натисна един бутон. — Ало?

— Ей, Марни, харесва ли ти спалнята?

Пак същият проклет глас, плътен и дрезгав. Сега наистина прекали.

— Откъде знаеш, че съм в спалнята? — попита Марни ядосано.

— О, знам къде си, Марни. Познавам те. „Студена като лед, твърда като стомана.“ Но всъщност това означава, че си просто една проклета кучка.

— Ако се обадиш пак, ще извикам полиция.

— О, няма да бъде точно телефонно обаждане, Марни. Не се безпокой. Защото аз знам къде си. Знам точно къде си.

Този път затвори той.

— Мръсник! — прошепна Марни, преди да включи отново Лора. — Виж какво, маце, трябва да... — не довърши тя, защото чу шум във фойето долу. — Работниците се навъртат наоколо без покана. Сега ще отида и ще им разгоня фамилията.

Опита се да затвори, но на другата линия пак се чу звънене. Тя автоматически включи.

— Ало?

— Здравсти, Марни. — Гласът бе нисък, много нисък. Почти смразяващ. И звучеше много близо. Все едно че идваше от съседната стая. Хвана я страх и от това се ядоса още повече.

— Каза, че няма да се обаждаш повече.

Гърлен смях избухна в слушалката и във въздуха около нея. И отново същият дрезгав шепот:

— Знам. Излъгах. Не можах да се сдържа. Наистина, харесва ли ти спалнята? Трябваше да се обадя. Трябваше да дойда. Искях да те видя. Тук.

Пръстите на Марни се вкопчиха още по-здраво в слушалката. Обърна се. И го видя. Държеше клетъчен телефон и се усмихваше ехидно. Как можа да не разпознае гласа му? Да, тя познаваше този мъж. И то много добре. Интимно.

— Какво правиш, играеш си с мен на телефон ли? — попита сърдито тя.

— О, Марни. Дойдох да поговорим.

— Тук? След този глупав телефонен разговор? И дума да не става.

— Не съм съгласен, Марни. И дума да не става.

Той хвърли мобифона на леглото. Нейния собствен мобифон. Марни видя, че на ръцете му има ръкавици. Отначало й стана любопитно.

После видя очите му.

И разбра всичко.

Не съм съгласен, Марни. И дума да не става.

Отвори уста и се приготви да вика, с ясното съзнание, че той не си прави шеги.

Студена като стомана, твърда като лед, тя се вцепени от ужас. Можеше да я заколи. И като животно, което водят на кланица, тя почувства мириса на кръвта и предусети смъртта. Не беше толкова твърда все пак, беше...

Вече мъртва?

Не, не е възможно. Той само я заплашва, опитва се да я изплаши...

Опитва се? Но го прави много сериозно.

Отвори уста да извика. О, Господи? Какъв кошмар! Дори звук не излезе от гърлото й.

Той я сграбчи. Ръцете му я опипваха. Изглеждаше доволен, много доволен. В очите му се четеше присмех, подиграваше й се, играеше си с нея. И този глас, дрезгав и гърлен...

Дори не успя да го удари. Той я блъсна в тоалетката. Сребърната табла се изгърси на пода. Червила, лакове, сенки, очни линии... всичко се разпиля.

— Кучка! — каза тихо. — Сега ще трябва да ги реда отново!

После я издърпа в средата на стаята. Ръцете му я стиснаха още по-здраво. В пристъп на крайно отчаяние, тя най-сетне успя да извади от гърлото си нещо като крясък...

— О, да, скъпа моя, довечера имаш среща. Среща с мен — каза й нежно той. Гласът му прозвуча невероятно чувствено.

През това време Лора чакаше и нервно потропваше с крак, докато дъвчеше парче морков.

— Какво става? — попита Сам и се наведе към отворената фурна. Един кичур от меднокестенявата ѝ коса замалко не се запали. Тя бързо го прибра и си представи как гори. Какви ли заглавия щяха да измислят във вестниците по случая: „Фитнестерапевт изпепелен, докато готвел здравословна храна!“. Може би щяха веднага да пуснат по телевизията ново шоу — „Горящата гастронотка“ или „Пламтящата готвачка“.

Но това бе само една вечеря. Обикновено не се стараше толкова. Лора се радваше, че синът ѝ ще дойде. Той бе на двацет и една и рядко се свърташе вкъщи. Лейси, дъщерята на Лора, бе на двацет и току-що я бяха приели в университета в Маями. Сам обичаше вторите си братовчеди и знаеше колко много означава събирането за Лора. Плюс това Сам никога не беше имала голямо семейство. Особено когато почина баща ѝ, всеки един член на малката общност ѝ бе скъп.

— Марни ще дойде ли? — попита тя, извади рибата от фурната, огледа я и пак я бутна вътре.

— Не знам! — троснато отвърна Лора и поклати глава.

— Първо ми каза да чакам, после говореше с някой друг... Мисля, че сега дава свободно, чух я да крещи на някого... Невероятно, как ли са я изтърпели работниците и предприемачът? Аз сигурно бих я убила, ако бях на мястото на онзи Фил... но... уф, по дяволите! — Лора се втренчи в телефонната слушалка и я разтърси. — Марнина работа! Сигурно се е разсеяла и сега трябва да я чакам. Сигурно мъжът, с когото ще се среща довечера, е много специален. Може вече да се е появил.

— Защо ще крещи тогава на специалния си мъж? — ухили се Сам.

— Де да знам, от Марни всичко може да се очаква! — каза Лора.

— Чакай малко, не говори така. Нали поне я поканихме — опита се да охлади страстите Сам. — Това стига.

— Да, така е — намръщи се Лора.

Сам погледна братовчедка си с укор. Понякога не проявяваше достатъчно търпение към Марни.

Лора поклати глава.

— Не се сърди, но понякога Марни е страшно груба. Каза, че иска да отидеш да разгледаш къщата. Просто иска да ти докаже, че нейната е по-хубава от твоята. Ревнува.

— Марни си изкарва парите с много труд. Преди беше бедна като църковна мишка.

— Всички бяхме бедни — нацупи се Лора.

— Не бяхме богати, но родителите ни поне работеха. А Марни израсна без майка и покрай баща нехранимайко. Той дори сигурно я е бил, Лора. Ние никога не сме имали такива проблеми. Няма значение дали е груба, или не, аз я съжалявам. Тя има нужда да докаже на себе си и на другите някои неща. Аз и ти нямаме нужда да го правим.

— Да. Но трябва да поправи много грешки.

— Е, никой не е безгрешен.

Лора вдигна едната си вежда.

— Ти си като Мери Попинз. Слез на земята. Някои допускат доста грешки. Марни е от тях. Разбираш, че довечера ще бъде с Джо.

Джо бе треньор във фитнес центъра и партньор на Сам по физиотерапия. Бяха купили заедно залата от един човек, който реши да се пресели на север. Джо бе убийствено красив, с идеално оформено тяло. Той и Сам бяха приятели, бяха излизали заедно и Лора дори си помисли, че между тях има нещо. После се появи Марни. Лора просто не искаше да повярва, че между Сам и Джо няма нищо. Освен това Сам ѝ бе братовчедка и тя сляпо я защитаваше.

— Лора, чуй ме, моля те, и ми повярвай. Почувствах облекчение, че тя харесва Джо. Да работиш с него, е удоволствие. Имам нужда от него в Центъра. Да ми помага за бизнеса. Но да се срещам с него... Не ми е минавало през ум. Джо е свястно момче, само дето човек не може да го откъсне от огледалото. — Сам се ухили. — Една от чистачките веднъж плачеше, защото той постоянно я карал да търка огледалата и я хокал, когато не можела да заличи драскотините по тях.

Лора вдигна рамене в знак на съгласие, че Джо е малко нарцистична натура.

— Да, но нали Марни все пак му е вдигала акциите?

— Бедната тя! Разбра, че егото му е по-развито от всички останали качества, ако въобще има такива.

— Знаеш ли какво ми каза веднъж тя? — измърмори Лора.

— Какво?

— Каза, че обичала своята компания. Все едно че си ценна вещ. Каза, че си имала страхотни зелени кехлибарени очи, красива коса и добре оформено тяло. Можела си да бъдеш и малко по-висока, но ценните неща били по-дребни. Била си умна и чаровна и обичала да я запознаваш с хора.

Сам се засмя:

— Наистина ли го е казала?

— Не се ли чувстваш обидена?

— Мисля, че е искала да ми направи комплимент.

— Но тя призна, че те използва да я запознаваш с разни хора...

— Лора, тя е талантива и красива и има възможност да се запознава с хиляди хора...

— Да бе, с хиляди откачени престъпници! Убийци, изнасилвачи, крадци...

— Може би някои от тях не са откачени, дори може да не са виновни. Лора, моля те, опитай се да я извикаш пак. Може да се е разсеяла и да е забравила, че говори с теб.

— Добре, добре. Това си е твой телефон. Само да не кажеш после, че не съм те предупредила — малката ти приятелка може да ти забие нож в гърба.

— Лора, не започвай пак!

— О, боже! Ще се опитам — каза Лора с досада и като държеше слушалката, започна провлачено: — Марниии, по дяволите! Марни! Обърни ми внимание, отговори ми!

Докато се опитваше да се свърже с Марни, Лора забеляза Грегори. Той се бе изправил и се взираше в тъмната нощ. Залива ли гледаше? Не, бе обърнат в посока към къщата на Марни и се полюшваше напред-назад. Красиво дете с огромни сини очи и черна гъста коса. Лекуващият го терапевт му бе създал физически навици и той си служеше безупречно със салфетката, вилицата, лъжицата. Бе също така маниак на тема чистота и поддържаше тялото си почти стерилно. Бе тих и сладък. Лора мислено благодари на Бога, че нейните две деца са здрави. После се сети за родителите на Грегори.

Много често ги виждаше отчаяни. Всичко, което той бе усвоил, изискваше много време и усилия. Освен музиката. Тя сякаш извираше направо от душата му.

— Грегори, свърши ли филмчето? — провикна се Лора. После ѝ се стори, че чу шум в слушалката. — Марни! Марни, хайде, отговори! Марни, моля те!

Но Марни не се обади. Нито пък Грегори.

Марни дочу името си. То сякаш идеше от много далече, от някакъв тъмен и страшен тунел. Това я свести за малко.

Върна я към ужасната болка.

Той! О, боже, той е още тук. Опитваше се да подреди нещата върху тоалетката. Главата я болеше. Усети студена струйка да се стича покрай окото. Кръв!

„Сигурно съм паднала и съм се ударила в ръба на леглото — помисли си Марни. — Може би сега ще ме убие...“

Не. Той приключи с подреждането. Бе вперил поглед в нея и се усмихваше хищнически. Как не можа да го види, как не разбра...

— Марни!

Опита се да се размърда. Запълзя. Почти успя. Искаше да извика. Но гърлото ѝ беше съвсем сухо. Нищо не се получи.

Чу пак онзи смях. Стържещ. Раздиращ.

— Марни? Марни?

Помощ, помощ, о, божичко, помощ! Искаше да изкрещи.

Сякаш доловил мислите ѝ, той каза:

— О, скъпа, аз ще ти помогна. Довечера.

После бавно постави телефонната слушалка на мястото ѝ.

— По дяволите! — каза Лора. — Сега пък ми затвори.

— Сигурно срещата е много важна — отбеляза Сам и извади рибата от фурната. — Обади се пак.

— Защо? Пак ще ми затвори. А и мисля, че Ейдън е вече тук. Видях колата.

— Точно навреме. Вечерята е готова. И не я изгорих при това — въздъхна Сам с облекчение.

— Ухае прекрасно, а и Ейдън успя, слава на бога! Напоследък все закъснява. Или аз вече остарявам. Честно, Сам, много е трудно с тези деца! Отдаваш им живота си, а те внезапно си тръгват, без да помислят, че може би ти имаш нужда от тяхната помощ и разбиране. Отивам да го посрещна.

С искрящи очи, Лора изприпка навън.

Докато преместваше рибата от тавата в голяма чиния, Сам забеляза Грегори, който все така втренчено гледаше през прозореца. „Дали пък отраженията не привличаха вниманието му?“ — зачуди се тя. На верандата бе тъмно. Само светлината от „Цар Лъв“ проблясваше от време на време. Сигурно му е интересно да гледа движещите се фигури от филма по стъклото.

— Грегори, вечерята е готова. — Трябваше да го заведе до масата. Но той се обърна към нея и тъжно посочи къщата на Марни. Сам остана изненадана. Марни понякога се чувстваше неловко в присъствието на Грегори, въпреки че се отнасяше с него внимателно и с любов.

— Тя няма да дойде, Грегори. Има работа — каза Сам и се замисли дали наистина той иска да види Марни. Ако въобще разбираше какво му говори.

Но Ейдън вече беше дошъл, а и вечерята бе готова.

Марни и без това не искаше да яде. Сам реши да ѝ се обади на сутринта.

[1] Специален сос с подправки. — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Силна гореща вълна възпламени тялото на Роуан.

После му стана студено.

Сякаш ледунки пропълзяха в крайниците, вените, вътрешностите, душата му.

Присънваше му се все същото лице в предсмъртна гримаса. Бялата ѝ плът, очите ѝ, широко отворени и втренчени. Какво ли бе видяла, преди да настъпи смъртта? Присъни му се как влиза в къщата и изрича името ѝ. Скарани са, както често става напоследък. Тя иска да има свой живот, но иска от него да е само с нея. Казваше му, че я е наранил, а самата тя вършеше неща, които му причиняваха двойно по-голяма болка. Нищо не бе в състояние да ги задържи заедно. Нито спомените, нито отдавна изхабеният брак. Заради нея бе прекарал няколко нощи в ареста, заради лъжите ѝ, непрестанното пилеене на пари и безбройните любовници — достатъчен повод да се разяри до смърт...

Толкова разярен, че да убива? Точно това го бяха попитали ченгетата.

Ето я и нея...

Въпреки че бе мъртва, тя го мъчеше насън, идваше при него с широко отворени очи, подут език, подпухнало лице. „Ти ми стори това!“, крещи в съня му тя.

Той протестира.

— Не. Само казах, че имаш нужда от помощ. И двамата имаме нужда от помощ.

— Ти искаше развод — припомня му тя.

— Но ти беше с други мъже.

— А ти обичаш друга.

— Не и докато...

— Ти ми причини това. Ти ме обичаше някога. Каза, че ме обичаш и сега, но по различен начин. Но това не ми е достатъчно. Каза също, че се притесняваш за групата, но пак не е достатъчно. Райли бе

твой приятел и ти каза, че ще му помогнеш, но и това не бе достатъчно. Вниманието ти към мен не беше достатъчно, аз не ти бях достатъчна. Излъгах те, но ти... ти не знаеш как да прощаваш. Ти полудяваше...

Достатъчно луд ли бе, за да убива? Пак тези ченгета. Виж какво, приятел, ако си ти, по-добре си признай. Бил си полудял от гняв, мразел си я. Тя те е изкарала извън нерви. До гуша ти е дошла. Къде е тялото? Знаеш, че си я мразел, трябвало е да я мразиш...

Не, той никога не я бе мразил. Ченгетата не знаеха нищо за нейните сълзи и безбройните им одобрявания. Никога нямаше да забрави деня, когато тя се прибра вкъщи за последен път, начина, по който го гледаше с огромните си, плувнали в сълзи сини очи. Тогава осъзна, че трябва да жертва всичките си мечти заради нея. Защото тя се намираше в опасно психическо състояние.

— Защо го правя, Роуан? Какво става с мен? Защо не мога да спра? Не искам да те наранявам, но като започна нещо, не мога да се спра. Сигурно ме мразиш.

— Не, аз те обичам.

— Не — прошепва тя нежно, — не е възможно да ме обичаш.

— Но аз наистина те обичам. Винаги ще те обичам. Хайде, да започнем отначало.

— Не ме напускай.

— Няма да те напусна. Ще ти потърся помощ. Не си виновна ти, виновни са алкохолът и таблетките. Ще бъда до теб. Винаги ще те обичам.

Усмивката ѝ е толкова тъжна, толкова нежно го гали по косата...

— Аз съм като Джесика Рабит от филмите, нали? Не съм лоша, просто съм си такава! Роуан, Роуан, какво причиних на теб, на нас...

— Дина, всичко ще се оправи. Ще видиш.

— Не ме съжалявай. Знам, че вече не ме обичаш, макар че се опитваш да ми помогнеш.

— Наистина те обичам.

Наистина. Бяха преживели доста неща заедно. За едно обаче имаше право: че се нуждае от друг вид любов. Любов, която бяха изгубили някъде по пътя, която бяха забравили в хотелската стая или в бутилката „Гордън“. Той не можеше да ѝ каже това точно сега.

— Казваш това само защото в момента се тревожиш за мен. Мислиш си, че можеш да ме спасиш. Иска ми се да бях различна. Ти не можеш да ме обичаш така, както искам. Никой не може да ме обича истински...

— Мога да ти помогна да се откажеш от алкохола, да спреш таблетките...

— Ами мъжете, Роуан? Можеш ли да ме спреш да мисля за...

В същия момент той се събуди, облян в пот. Трепереше. И се проклинаше.

Навън бе жегата. Адска жегата. Майският ден бе в разгара си. А големите горещини тепърва предстояха. Юли, август и септември щяха да са убийствено горещи. Така беше чул от приказките в Джъмбо.

Убийствено...

Горещи. Да, изразът бе убийствено горещи.

Когато стана, усети лек полъх. Беше заспал край басейна, а там винаги подухваше лек ветрец.

Впери очи в океана. Водата и небето се сливаха в хармония от лазур и аквамарин. Ветреца галеше тялото му. Харесваше му тук. Сякаш бе роден на това място. Умееше отлично да се гмурка. Можеше да скочи, когато поиска. Всъщност не бе роден за такъв начин на живот. Тук всичко бе равно, водата го обграждаше отвсякъде. Там, където бе роден, имаше високи планини и скали, а водата бе леденостудена. Семейството му живееше недалеч от Лох Нес, през лятото дори и езерото замръзваше. Все още му липсваше родният дом, скътан в красива зелена долина с розови цветя, близо до езерото, където баща му пасеше стадата си и където дядо му бе пасъл стадата си преди това. Обичаше баща си от цялото си сърце, въпреки пререканията им за професията, която избра. Естествено всеки спор между тях се засилваше и от събитията, които попречиха на кариерата му. След смъртта на Дина той замина за малко при него и това му поддържа съживително. Не говориха много, но когато седяха на гроба на майка му един до друг, Роуан усети колко близък приятел е баща му. Знаеше, че той би искал синът му да остане вкъщи, но Америка му липсваше. Липсваше му напрежението в големия град. И топлите води. И Робърт го разбра. Сега вече не се караха. Времето на бурните им спорове бе останало някъде назад, в младостта. И двамата бяха вече възрастни, бяха научили уроците си и между тях цареше мир и любов.

Преди беше различно.

Първото спречкване с баща му се случи, когато Роуан бе на седемнайсет. Майка му, Еван, почина от рак, когато той бе едва на тринайсет. Бе крехка, но в същото време много мъдра жена. След време жестока болест покоси и брат му. Роуан окончателно изгуби вяра в Бога. По-късно направи равностметка. Разбра, че е причинил на баща си огромна мъка, и съвестта му го накара да бяга. Пристигна в Америка. Започна да свири в една група, чрез която успя да влезе в Гейнсвил, малко градче във Флорида. Баща му го посети и каза, че след като живее в университетско градче, трябва да учи. Така и стори. Завърши изящни изкуства. Едновременно свиреше с вече известната група. Успехът им бе огромен. Роуан се изненадваше от факта, че баща му ги придружава. Но Робърт Дилън бе силно духовен човек. Докато синът отричаше Бога, бащата настоятелно му внушаваше, че Бог им помага.

Докато стоеше край гробовете на майка си и брат си в шотландската долина, Роуан с угризение си помисли, че Бог е край него и го пази. И без да иска, му благодари мислено.

Флорида се оказа място, което му допадна. В началото се чувстваше като натрапник. Но не само той се чувстваше така. Когато купи къщата, сякаш се върна у дома. Усети чувство на доволство и покой, което не му се бе случвало напоследък.

Така че...

Но защо?

Дина я нямаше от пет години. Защо духът ѝ го преследва още? Защо я видя толкова ясно насън?

Може би защото неусетно се бе върнал в миналото.

Не бе очаквал да стане съсед със стари приятели.

Погледна към къщата срещу него. Къщата на Марни. Той поклати глава. Чудесно! Значи пак ще бъдат заедно...

Бяха прекарвали чудесна нощ. Само обикновен разговор между приятели, няколко бири, спомени от колежа. После бутилка шампанско за отпразнуване на завръщането му. Да, най-накрая си бе у дома. След това опитаха горещата вана, бяха съвсем сами и вече пълнолетни, достатъчно преживели, предпазливи и опиянени от виното, и...

Той чувстваше към нея съжаление. Марни му се доверяваше както на никого другиго. И го разбираше за Дина по начин, по който

другите не можеха. За Дина и за Били. Загубата на Дина бе тежка. После се появи Били. Споделяше с Марни неща, които не можеше да каже на друг. И тя го разбираше.

След онази бутилка шампанско Марни на свой ред му разказа живота си. Майка ѝ я изоставила, когато била още малко момиченце, баща ѝ я биел. Завиждала на Роуан заради семейството му и призна, че то ѝ липсва. Винаги го бе търсила. Отчаяно. Изглеждаше толкова силна, а всъщност бе уязвима.

После научи, че Сам живее до нея.

Новината го разтърси. Душата му се сепна. Почувства как цялото му същество се преобръща. Все едно го бе блъснал булдозер.

Къщата му се намираше на мястото, където преди това бяха семействата на Олд Гард. От тях не бяха останали много. Всичко бе променено до неузнаваемост. Собственикът, Джери Стайкър, пенсиониран полицаи, дори му стана приятел. Той искаше да се премести на юг и за Роуан това дойде точно навреме. Но не знаеше, че Марни е адвокат на фирмата за недвижими имоти. Един ден я видя в офиса. Тя не му каза за къщата на Сам тогава.

Разбра го, след като се нанесе.

Да, Сам живееше до него.

Дали е било случайност? Дали Марни знаеше нещо за него и Сам? По дяволите, дали въобще имаше някакво значение?

Дворовете, малки и спретнати, се намираха в близост до кокосовата горичка и самия град, и в същото време гледаха към океана. Роуан не виждаше двора на Сам, защото го делеше висока ограда. Ако се повдигнеше на пръсти обаче, можеше да забележи покрива на къщата ѝ — една от запазените старинни къщи по крайбрежието. Посредникът му бе съобщил тези факти. Но не бе назвал името на собственичката.

Ами ако го бе направил? Дали нямаше да си потърси друго място? Хората се променят за пет години. Тя може би е вече омъжена, с две-три деца, като всяка средностатистическа американка. Сигурно дори е забравила лицето му. Не.

Не може да бъде.

Его? Мъжка гордост? Защо пък не!

Как ще забрави мъж, когото бяха обвинили в убийство на собствената му жена?

Роуан се обърна бавно към водата, внезапно почувствал старата неувереност и скованост. Когато човек има много пари, непременно го мислят за развратен, наркоман. Олицетворение на самия дявол.

Някои постъпки от миналото му наистина търпяха сериозна критика. Особено в началото. Когато пристигна в Америка, намери доста приятели. Излизаше с много момичета. Те бяха луди по него. Новият свят, в който попадна, му предостави успех, разпалващ у него опасна искра. Той се превърна в демон.

Тогава срещна Дина. Истинска тигрица. В нея имаше толкова огън и страст, че това я унищожи. Той бе обичал, бе губил, бе се научил да живее с демоните вътре в себе си.

Но сега...

Какво щеше да стане със Сам? Може би го мразеше, но не го бе забравила. В това бе сигурен.

Тръгна към дома си. Майната му. Какво друго можеше да стори? Да продаде къщата? Да изчезне незабелязано?

Дойде тук заради спокойствието. И сигурността. Да започне отначало. Искаше да забрави миналото и да заживее както на него му харесва. Със или без стари приятели.

Или любовници.

Сам гризеше върха на един молив и наблюдаваше къщата на Марни.

Вечерята мина страхотно. Ейдън бе въодушевен от кариерата си и благодари на майка си за помощта и разбирането. Извири някакво ново парче на китарата, а Грегори го възпроизведе на старото пиано на Сам. Лора бе на седмото небе. Ако Марни се бе появила, може би нямаше да се чувстват толкова добре.

Марни бе в състояние да се откаже от среща с приятелите си, ако в живота ѝ се появеше нов мъж. За нищо на света не се отказваше от него. Разбира се, това обиждаше всички, но тя го правеше толкова естествено, че ѝ бе чудно как другите жени не я разбират.

Но сега Сам наистина се тревожеше. Марни се вълнуваше толкова много от новата си къща, че едва ли не искаше да се възхищават и на най-дребното пиронче.

Сам погледна часовника си. Три и половина.

Сигурно гаджето на Марни си го биваше. И все пак нещо не бе както трябва.

Тя не би спала с някой още при първата среща, ако това въобще бе първа среща. Страшно много си падаше по мъжете. Те бяха солта на живота ѝ. За нея сексът бе просто инстинкт, хората, които го отричаха, бяха ограничени, а мъжете бяха просто пикантна подправка към основното ястие. Никой мъж не бе в състояние да откъсне Марни от съзерцанието на новата къща. Говореше за това, как ще доведе гадже в къщата, как ще го прелъсти в огромната мраморна вана с джакузи в средата на банята. Дори сатенените чаршафи бе купила в черно, за да ги използва за прелъстяване.

Сам се изправи и се разходи из спалнята, изтегна се и пак седна.

Вдигна телефона и набра номера на Марни. Отвърна ѝ секретарят и тя остави съобщение.

След малко пак се втрени в телефона. Нещо не бе в ред. Може би Марни бе излязла спешно по работа.

Отново набра личния ѝ номер, но този път в службата. Пак нейният глас: „Моля, оставете съобщение“. Сам така и направи. След това набра номера на самата кантора. Отвърна ѝ женски глас.

— Здравейте. Бих искала да говоря с Марни Нюкясъл.

— Госпожица Нюкясъл не е на работа тази седмица. Ако е нещо спешно...

— Не, няма нищо. Аз съм просто нейна приятелка.

— Позвънете ѝ вкъщи.

— Вече го направих, но тя не е там.

— Може да е навън, с други приятели.

Гласът на жената прозвуча на Сам заядливо. Или просто така ѝ се стори.

— Е, ако все пак се появи, моля, кажете ѝ, че Сам се е обаждала.

— С удоволствие. Ще ѝ предам.

— Благодаря.

Сам затвори и се притесни още повече. Вероятно Марни се бе прибрала и бе излязла веднага след това, докато Сам е била на работа. Госпожа Каси Джеферсън бе претърпяла тежка операция от коксартроза и докторът я бе изпратил при Сам на процедури: следоперативната терапия бе нейната сила.

Но за толкова кратко време Сам все повече се убеждаваше, че Марни не би могла да се прибере.

Телефонен звън я върна към реалността. Едва не счупи молива от уплаха. Наведе се към слушалката с надеждата, че е приятелката ѝ. Чувстваше се като глупачка за това, че се тревожи за зряла жена, при това с морал на разгонена котка.

— Марни?

Последва мълчание.

— Не — обидено каза женски глас, — Лора е, твоята братовчедка. Твоята плът и кръв. Не ме ли помниш?

Сам се усмихна.

— Съжалявам. Просто съм притеснена.

— Защо?

— Не съм виждала Марни.

— Ако ѝ се струва, че не е станало време за едно питие, вероятно още спи.

— Лора, държиш се отвратително.

— А ти си наивна. Сигурно всеки момент ще дойде при теб. Ако има нужда, разбира се. Нали ти е много вярна приятелка... Не, не се опитвай да спориш с мен. Не съм до теб сега, но знам какво ще кажеш. Ще вдигнеш ръце и ще ми кажеш: „Лора, не мисли винаги най-лошото. Хората могат да ти сторят зло само ако им позволиш!“.

Сам се втрени в слушалката. Точно това се готвеше да каже.

— Е, да, това е истина — защити се тя.

— Не, не е истина — каза Лора с горчива нотка в гласа. — Питай Теди за това.

Теди беше съпругът на Лора. Полицай. Занимаваше се с убийства. От две години бяха разведени. Бяха се запознали в къщата на Сам. Сам и по-малката сестра на Теди — Поузи, бяха приятелки от училище. Теди често ги водеше на Евърглейд да ловят риба. Водеше там и Лора с децата. Бракът им се оказа банален случай. Ожениха се, родиха им се деца, после дойде отегчението. Повече от страна на Теди. Защото той имаше по-млада любовница. Отначало Лора се депресираща, после се ядоса, след това реши да му отмъсти... и накрая се затвори в себе си. Напълня, косата ѝ посивя... Лора никога не срещна причината за своя развод. Що се отнася до Теди, той бе склонен да направи компромис. Обичаше децата си. Но Лора бе твърде наранена.

В този труден момент Сам бе близо до своята братовчедка. Направи всичко възможно да помогне на Лора, да я върне към живота, да подобри самочувствието ѝ. Сега косата ѝ не бе вече сива и благодарение на усилените упражнения в гимнастическия салон фигурата ѝ бе като излята. Години наред бе изпълнявала ролята на домакиня и майка, без да обръща внимание на себе си.

Разбира се, всичко това се отрази малко и на Сам. Поне що се отнася до Теди. Тя го харесваше. Беше я молил няколко пъти да се намеси. И тя се беше опитала да ги сдобри. Но Теди не се постара да ѝ помогне. Все така ходеше с младата си руса приятелка, която по думите му била само позната.

В решението за развод пишеше, че Лора получава къщата, която бяха купили в началото на брака си. Гордостта на Теди бяха задната закрыта веранда и впечатляващата баня с джакузи и сауна. Лора бе прелъстила един младок във фитнес залата и го бе завела точно в джакузито. Това направо накара Теди да полудее от яд. Знаеше как точно да го ядоса. Ако бе тръгнала с някой от старите си любовници, нямаше да му направи впечатление. Но млад мъж, и то в неговото джакузи — това вече беше прекалено.

„Какво да се прави, Теди, всеки има право на избор, разсъждаваше Сам. Трябваше да помислиш, преди да си свалиш ципа.“

— Колкото до Марни... — каза Лора.

— Да?

— Признай си, че Марни е егоистична и самовлюбена. Не си струва да се тревожиш за нея. Въпреки че...

— Въпреки какво? — попита Сам.

— Нищо.

— Как така нищо, след всичко, което ми наговори?

Лора мълчеше колебливо.

— Нищо... наистина. Освен...

— Лора! — ядоса се Сам.

— Не, нищо, просто е много странно.

— Кое е странно? — поклати глава Сам, след като осъзна, че почти крещи. Понякога Теди наистина ѝ ставаше симпатичен.

— Теди ми каза, нали разбираш?

— Какво ти е казал?

— Ами Теди знае някои неща за фирмата на Марни.

— Например?

— Ами една от техните секретарки изчезнала преди година. Марни каза, че уж избягала с някакъв колумбиец, но родителите ѝ дойдоха след това и съобщиха, че е обявена за издирване.

— И какво се случи по-нататък? Откриха ли я?

— Не. От нея нямало и следа.

— Може наистина да е избягала с онзи в Латинска Америка.

— Може би. Случаят не е приключен. Ченгетата още я търсят. Но наоколо има толкова много блата, океан, островчета... Понякога, когато изчезне някой, не могат да го открият. Изчезва безследно.

— Каква ужасна случка!

— После една клиентка на кантората също изчезна. Не помниш ли? Писаха за нея във вестниците. Госпожа Хлоуи Лоуенщайн, красавицата. Репутацията ѝ бе на развратница, разбира се, но правеше пари от благотворителност. Фирмата на Марни я защитаваше около скандала какво прави с парите. Всъщност тя бе клиентка на Марни. После...

— После?

— После изчезна без следа.

— Да, помня случката. Говорих с Кевин Мадиган — един от колегите на Марни, скоро след това. Според него онази дама притежавала авоари из целия свят. Но ако наистина бе толкова богата, не можеше ли да избяга в Аржентина, Боливия, Швейцария, как мислиш?

— Ммм... може би да, може би не... Всичко е толкова загадъчно, нали?

„Дяволски загадъчно“, съгласи се мислено Сам.

— Значи, ако изчезват хора, аз би трябвало да се притеснявам за Марни.

— Може би вече спи с новия съсед — изсумтя Лора. — Доколкото разбрах, и той е бил неин клиент за известно време.

— Какъв нов съсед?

— Твоят нов съсед, не си ли спомняш? От другата страна на нейната къща. Онзи, когото тя ни описа толкова собственически и когото държеше в тайна.

— Новият съсед е бил клиент на Марни? — учуди се Сам.

— Не... глупачето ми. Клиент е бил на кантората. Искал е да си купи къща чрез посредник. Така отново пътищата им се срещнали. — Лора нетърпеливо въздъхна. — Сам, няма и двайсет и четири часа, откакто ѝ позвънихме. Тя е вече зряла жена. Не, връщам си думите назад. Тя е една зряла баракуда!

— Лора, изпростяваш. Държиш се като разглезено хлапе.

— Остарявам. Имам право да бъда злобна. Не са ли ти казвали, че когато човек остарее, става заядлив? Животът те прави такъв. С всяка изминала година ставаме все по-стари и все по-капризни.

— Ти не си стара.

— Вече съм на четирийсет, хлапе! А ти още нямаш трийсет. Почакай малко. Скоро ще имаш възможност да бъдеш капризна.

— Лора, честно ти казвам, ще затворя телефона. Не знам дали има смисъл да разговаряме по този начин — каза Сам.

— Да, има смисъл. Кажи ми например, че искаш да отидем на пазар.

— На пазар? Но защо?

— Искам да си купя нещо, което да ме направи да изглеждам по-млада. Групата на Ейдън ще свири довечера в Хот Патуутий, на плажа. Идваш с мен!

— Така ли?

— Не ти ли казах снощи?

— Не, не ми каза — премигна Сам. Не беше сигурна, че е в настроение за такива неща. Радваше се, че Ейдън ще спечели някой и друг долар от това, но кафенето бе много тясно и задимено.

— Трябва да дойдеш с мен, моля те. Имам нужда от теб.

— Ами Теди? Той също ще иска да дойде — да подкрепи сина си и неща от този сорт.

Лора се поколеба за момент.

— Да... Колко странно, нали? През всичките тези години аз винаги съм била до децата си и съм ги подкрепяла. Ходех на всеки урок по танци, на всяко състезание, на всяка родителска среща. Теди винаги бе зает. Сега сме разделени и той се прави на супер баща!

— Ами... сигурно иска да докаже, че обича децата си. Това е добър знак, Лора. Значи той не се чувства зависим от теб и се стреми да бъде надежден баща.

— Е, да, каза нещо от рода, че ще има среща. Кое то аз не правя. Аз се срещам само с теб.

— О, благодаря.

— Не ме разбирай криво. Аз се чувствам щастлива с приятелка като теб. Ти си страхотна. Не си мъж, но... Имам нужда от теб. Морална. Моля те, не ми отказвай.

— Добре.

— Значи ще пазаруваме?

Сам погледна часовника си, преди да отговори.

— Вече минава три. Трябва да си взема душ и ако искаш да сме там довечера...

— О, не се тревожи. Ейдън няма да се появи преди единайсет. Толкова е развълнуван. Тяхното изпълнение е накрая. Очевидно, защото са най-добри. Ще мина да те взема към седем, ще пазаруваме до девет, връщаме се у вас, обличаме се и тръгваме. Какво ще кажеш?

— Мисля...

— Мислиш ли, че два часа са достатъчни да си намеря нещо готино? Искам да съм облечена секси, но да не бъде кичозно.

— Всъщност, като се замисля, знам къде можеш да се облечеш страхотно! Ела да ме вземеш в шест. Ще гледам да се оправя дотогава. А ти ще се облечеш в магазина и после — право на плажа, става ли?

— Да. Да не искаш да кажеш, че можеш да се приготиш и по-рано?

— Шест. Не по-рано. Чао засега. Трябва да свърша някои неща, преди да дойдеш.

— Сам...

Сам затвори бързо, като се престори, че не е чула. Погледна към къщата на Марни и се зачуди какво е това лошо предчувствие. Марни я нямаше от съвсем кратко време. Но това не бе от значение. Сам реши да провери на място дали приятелката ѝ е в къщата. Имаше ключ. Марни можеше да бъде и много щедра въпреки особения си характер. Бе казала на Лора, че може да влиза в къщата, когато си поиска и да използва всичко в нея — хладилника, винарната, спалното бельо, всичко.

Твърдо решена да го стори, Сам грабна ключа от бюрото и хукна по стълбището към входната врата. В бързината не заключи своя дом. Никога не го правеше, когато излизаше до съседите.

Докато прекосяваше двора, се замисли за приятелката си. Марни беше като дете по отношение на някои неща. Искаше да има всичко, което пожелае. Искаше да ѝ завиждат, но когато го правеха, тя бе щастлива да раздели това, което има, с всички. Начинът на живот на Марни просто издаваше много неща за характера ѝ.

„Голям психолог се извдих“, с ирония си помисли Сам и спря пред резбованите двойни врати на входа. Може би и нейният собствен начин на живот издаваше характера ѝ.

Така ли беше наистина? Живееше сама. Работеше. Клиентите ѝ бяха доволни, особено по-възрастните жени и мъже. Колкото до членовете на фитнес клуба...

Справяше се добре. Бе любезна, отзивчива и обичаше работата си. Умееше да работи с мъже и да пази дистанция. Бе самоуверена и доволна от себе си. Нямахше нужда да доказва нищо на никого.

„Глупости“, помисли си Сам. Истината бе, че е страхливка. Самообвиняваше се за това, но се страхуваше от нова връзка с мъж. Веднъж бе се опарила и сега внимаваше много.

Знаеше, че трябва да се държи на разстояние, да флиртува, но с мярка, и да не хаби много чувства.

Постави ключа в ключалката на Марни, после се послуша, почука, след това позвъни.

Изчака, но никой не отговори. Звънна няколко пъти. Потропа — пак нищо. Дори Марни да спеше като пън, пак щеше да чуе.

Заспала като пън.

Заспала като мъртва.

Мъртва.

„Не!“ — помисли си Сам. Завъртя ключа, отвори вратата и се озова във фоайето. Бе тихо. Поколеба се за миг, затвори вратата след себе си и се облегна на нея.

Чувството на безпокойство не я напускаше.

— Марни!

Гласът ѝ бе прегракнал.

„Пъзла!“ — нарече се наум тя.

— Марни! — извика по-силно.

Гласът ѝ проехтя из фоайето, сякаш къщата бе жива по някакъв тайнствен и злокобен начин.

Искуши се да избяга.

Но нещо я задържа.
Трябваше на всяка цена да открие Марни.

ТРЕТА ГЛАВА

Къщите в този район бяха на три етажа, но тъй като съществуваше постоянна опасност от наводнения, само двата от тях се брояха. Повечето от собствениците строяха приземния етаж незаконно. Строителните фирми нямаха право да строят например баня на този етаж, но когато собствениците се нанесяха, можеха да си направят. И понеже този приземен етаж се намираше обикновено на едно равнище с басейна, повечето от тях предпочитаха баня с душ. Къщата на Роуан бе обзаведена идеално от предишните собственици. На приземния етаж имаше красиви килими, библиотека, мокър бар в средата, вътрешен двор с мека мебел, малък хладилник и място за барбекю и голяма баня със сауна и джакузи. Дори бяха оставили място за забавен кът. Него Роуан довърши сам. Там сложи музикалните си инструменти — пиано, йоники, барабани, две бас китари, три лийдкитари и звукова уредба, която вървеше заедно с цветомузика и специален компютър за превключване на акустична версия. Един от ъглите в помещението бе пригоден за водолазните му принадлежности.

Тъкмо посягаше към хладилника за една бира, когато чу името си.

— Господин Роуан, господин Роуан?

— Какво има, Аделия? — отвърна той.

Икономката му надничаше през перилата на стълбището. Бе опитал да ѝ каже, че предпочита да го нарича Роуан, но тя упорито слагаше „господин“ отпред.

— На телефона! — каза тя и се намръщи. — Пак онази репортерка. Обясних ѝ, че не сте вкъщи, но тя каза, че ще дойде и ще претърси навсякъде, или нещо подобно. Казвам, ако дойдете в неговата каза^[1], ще извикам полиция! После реших, че е по-добре първо да ви попитам.

Роуан се ухили. Тайно се надяваше да види пак младата репортерка. Въпреки това Аделия нямаше цена. Марни му я бе препоръчала. Идваше в девет сутринта, почистваше до блясък и си

тръгваше точно в пет. Понякога дори готвеше. Сигурно го харесваше, щом като го защитаваше като булдог.

— Всичко е наред, Аделия, аз ще се оправя. Може би ще й кажа това, което заслужава, и тогава ще ни остави на мира.

Аделия тъжно кимна. Главата ѝ изчезна от стълбището. Той я чу да прибира съдовете в кухнята.

— Ало?

— Роуан! — Репортерката чак се задъха, когато произнесе името му. Бе млада, нахална и привлекателна. Сигурно си мислеше, че ще станат добри приятели.

— Бет, Бет Белами. Сега пък какво още искаш да знаеш?

— Роуан, извинявай, че те безпокоя, но се опитвам да се добера до най-пълната информация за онова, което пиша. Знам, че това е болно място, но наистина трябва да знам за злополуката с Били Маршал, барабаниста. Не си ми казал дали неговата смърт е причината, поради която не си искал да отидеш...

— Били катастрофира с камиона си. Дяволски трудно е да поддържаш група без барабанист. С него свирихме успешно няколко години. След това всичко приключи. Нещо друго интересува ли те?

— Ти също си можел да загинеш. Чух, че се е карал жестоко с някого, преди да седне зад волана. И че ти си тръгнал след тях. Свалил си Кони Маршал от камиона...

— Били е мъртъв, това е факт. Всичко е минало.

— Но...

Бет продължаваше да говори. Но той бе престанал да я слуша.

От три години Били не бе между живите. Време бе да го оставят да почива в мир. Роуан бе направил всичко възможно да не му разреши да шофира. Поне Кони беше жив. Възможно ли бе да промени нещата? Вероятно не. Като Дина и Били бе тръгнал по наклонената плоскост и никой не можеше да му помогне.

— Бет, извинявай, но трябва да вървя. Казах ти всичко, което мисля, че трябва да знаеш.

— Но... Роуан, ти не разбираш. Аз искам да знам всяка подробност, за да пиша в твоя полза...

Роуан започна да се дразни.

— Напиши каквото чувстваш, че трябва да напишеш — каза той и затвори.

Сам въздъхна. Нямаше нищо страшно. След като се поуспокои, реши да разгледа наоколо. Къщата бе красива. Масивният полилей на тавана проблясваше. От високите прозорци нахлуваше светлина и падаше върху изящното стълбище и картините по стените. Старинните мраморни плочи по пода светеха. От мястото, където бе застанала, се виждаха дневната и библиотеката. Познаваше разположението на къщата. Бе идвала тук и преди да стане готова.

Дали пък Марни не спеше? Сам реши пак да я извика:

— Марни! Хей, Марни! Аз съм, Сам. Тук ли си?

Реши, че трябва да престане да вика. И без това никой не я чуваше. Гласът ѝ ехтеше в празния дом. Усещаше, че е празен.

Влезе в дневната, после се върна във фойето, след това в кухнята. Огледа вътрешния двор, кристалночистия басейн и лазурния залив отвъд оградата. Майският неделен ден беше прекрасен. По крайбрежието бяха излезли безброй лодки. Бризът издуваше платната им. Водата блестеше така, сякаш слънцето бе изсипало върху нея кошница с диаманти.

Сам бавно огледа кухнята. По плота нямаше чаши, което бе знак, че среща не е имало. Отвори хладилника. Чаши за вино и бутилка „Калифорния Каблис“ бяха сложени на средната полица. Най-отдолу имаше табла със сирена и зеленчуци в пластмасова опаковка. „Сигурно Марни е щяла да празнува“, помисли си Сам.

Извърна се бавно и се замисли. Зад кухнята бе стълбището, което водеше в стаята на прислужниците. Изкачи го и стигна до втория етаж.

— Марни?

Глупаво бе да я вика. Защо ли въобще се захвана да тършува из къщата на приятелката си?

За да разбере къде е Марни ли? Не, за да се увери, че Марни е добре.

Но в къщата нямаше и следа от човешко присъствие. Всичко изглеждаше съвсем ново и чисто.

Сам се спря и погледна към салона. Спалнята на Марни! „Ако нещо се е случило, сети се изведнъж тя, трябва да се е случило там.“

— О, боже! Я стига — нахока се гласно Сам. Нищо не се е случило. Марни всеки момент ще се появи и ще ѝ се разсърди, че е

дошла без предупреждение. После ще ѝ мине и дори ще се зарадва, че Сам ще изпълнява ролята на публика за представлението, наречено „Новата къща“.

Като се усмихваше на себе си, Сам тръгна по коридора. На вратата на спалнята първо спря. После погледна вътре.

Дишаше тежко и от време на време задържаше дъха си, за да може да се ослушва.

Погледът ѝ обходи тоалетката.

Както всичко останало, и тя бе подредена изрядно. Но въпреки че бяха подредени в редици...

Бежовото червило не бе до бежовия лак.

Червеният лак марка „Собственост на дявола“ беше поставен до светлорозовото червило.

Сам смръщи вежди и поклати глава. Е, какво толкова. Всеки допуска малки слабости. Но не и Марни. Може би е бързала. Може би е била толкова погълната от нещо, че е забравила да бъде свършена.

Все така намръщена, Сам се мушна под леглото. Нищо, нито дори прашина.

Изправи се и отвори гардероба. Беше пълен с дрехи. Тук Марни държеше специалните си тоалети, екстравагантните вечерни рокли. „Нещо наистина диво“, помисли си Сам, като докосваше сутиените и бикините с пайети и кожички. Не можа да сдържи усмивката си. Марни явно бе планирала среща с някое гадже. И сигурно не с едно. „В колежа, спомни си Сам, тя вършеше безразсъдни неща, за да спечели някой лев.“

Разходи се край прозорците и си спомни колко се радваше Марни на изгревите. Понякога се чувстваше виновна заради нея. Сам бе израсла в добро семейство и дом, който сега беше неин. Целият ѝ живот бе благословен с изгреви и залези. Почувства се ужасно, когато загуби баща си. Болка, която разкъсваше душата ѝ на две. Той бе чудесен човек и никога не я бе удрял, обичаше майка ѝ и никога не ѝ посегна. След смъртта му лекарство против душевна болка и за двете стана работата. Тя ги сближи.

Марни не знаеше какво е да бъдеш обичан безусловно.

Докато се взираше през прозореца навън, Сам усети студена тръпка. Защо? Дали пък...

Шум.

Да. Стори й се, че шумът дойде отдолу.

— Ма...

Отвори уста да извика, но после млъкна. Някакво шесто чувство й подсказа, че това не е Марни.

Замръзна на място. Заслуша се.

Нито звук.

Изчака няколко секунди. Усети, че пръстите й са здраво вкопчени в перваза на прозореца.

Не чу нищо. Може би си беше въобразила.

После пак същият шум. Отначало тих, после все по-ясно доловим и накрая чезнещ. Приличаше на проскърцване.

Изведнъж се сети...

Някой се качваше по стълбите.

Някой, който се стремеше да се движи безшумно и незабелязано. Определено не бе Марни.

Сам понечи да избяга от спалнята. После осъзна, че ще налети точно на крадеца, ако излезе оттам. Застина на място. Къде да отиде? На балкона? Не, някой може да погледне и... Гардеробът!

Стъпките се приближаваха. Право към спалнята на Марни.

Озърна се и се опита да отвори тихо гардероба. За щастие вратата не скърцаше. Влезе вътре и я затвори.

По дяволите! Беше широко, но тъмно като в Хадес^[2].

Ясно чуваше стъпките по пода. Затърси с ръка някакъв предмет.

— Марни, какво оръжие имаш тук?

Пръстите й напипаха нещо. Нещо дървено... и кръгло.

Тенис ракета.

После докосна нещо дълго, твърдо и платнено.

Чадър.

Сграбчи го здраво като бухалка. По-добре от тенис ракетата. Молеше се да не й се налага да го използва и този, който и да беше той, да си тръгне по-скоро.

Зачака, като едва дишаше. Не чуваше нищо. Сигурно си беше отишъл.

Изведнъж вратата се отвори широко.

— Не!

Тя започна да крещи панически и да размахва с всичка сила чадъра.

— Копеле!

Чу го да псува. Мъжът бе вдигнал ръце, за да се защити от ударите ѝ. Сам го налагаше с чадъра, като се опитваше да излезе.

Усети как я улови за косата. Тя се опита да се отскубне. Крещеше с все сила. Да, Марни бе убита. В това нямаше съмнение.

Убиецът често се връща на местопрестъплението. Това ѝ го бе казал Теди. При тази мисъл студена пот обля тялото ѝ.

— Хей!

Той пусна косата ѝ, но я стисна за ръката. Опита се да го удари с чадъра, но този път мъжът го хвана. Тя не го пускаше и в същото време се мъчеше да се отскубне. Спъна се и полетя назад. Чадърът остана в ръцете на нападателя.

После онзи се просна върху нея!

Тя пищеше, бореше се и го удряше. Бе силна, но той се оказа посилен. Косата закриваше лицето ѝ. Риташе, гърчеше се...

Мъжът хвана ръцете ѝ и ги притисна до главата. Махна косата от очите ѝ.

После...

— Господи! Сам!

Сам го погледна и онемя от удивление.

— Божичко! Роуан? — невярващо попита тя.

Да, Роуан. Роуан Дилън. Същият, който бе затворил вратата си за нея преди повече от пет години. А сега лежеше върху ѝ в къщата на Марни. Не изглеждаше променен. Е, може би малко. Тънките линейки покрай очите му бяха станали по-дълбоки, а косата започваше да сивее.

Роуан. Сам премигна. О, боже! Сигурно той е новият съсед.

Все още бе висок, мургав и красив. Точно както го бе описала Лора, въпреки че бе видяла само тила му.

Висок, широкоплещест, силен мъж. В къщата на Марни. Двамата се познаваха от Гейнсвил.

Когато го бяха обвинили в убийство.

Кое то бе просто смешно.

Роуан. Роуан Дилън беше тук.

Никога не би повярвала. Някога го беше обичала, но той я пренебрегна заради Дина. Държеше се с нея като с „другата жена“. Тя му вярваше, че с Дина всичко е свършило. Ченгетата вярваха, че той я

е убил. Вярвах, че нравът му е див и при основателна причина може и да убива...

— Сам.

Произнесе името ѝ много нежно. Тъмната му коса бе разрошена. Гледаше я втренчено. Изучаваше я.

— Роуан! — повтори Сам, този път ядосано. Не мислеше, че ще го срещне отново. — Какво, по дяволите...

— Купих съседната къща — обясни спокойно той.

Гласът му я накара да почувства пак онзи приятен гъдел в стомаха. Страхотен глас. Роуан обичаше китарата и барабаните, но гласът му бе онова, което доведе групата до върховете на класациите. Дълбок, леко дрезгав, той можеше да накара всяка жена да си мисли, че пее само за нея, и всеки мъж да полудее от ревност.

— Как можа — започна Сам, без да мисли. Беше много ядосана.

— Как можах да си купя къща ли?! — попита той с удивление.

— Ами, съжалявам, но не знаех, че живееш наблизко. Дори не знаех, че тази къща е на Марни.

— Не си знаел?

— Не! Не знаех.

— Тогава какво правиш тук? От къде на къде ще се разхождаш в къща, като не знаеш чия е?

Той повдигна едната си вежда и се дръпна леко назад. Лицето му се промени, когато чу гласа ѝ. Стисна здраво челюстите си и очите му заблестяха. Сам осъзна, че той е върху нея. И няма намерение да става, въпреки че тя бе ядосана.

— Извинявай — каза ѝ и се наведе още по-близо. — А ти какво правиш в гардероба на Марни?

— Имам ключ от къщата — бързо отвърна Сам.

— И мислиш, че това обяснява присъствието ти в нейния гардероб! — каза Роуан и се изправи, като ѝ подаде ръка.

Сам легеше на пода като последна глупачка. Дори не се бе опитала да се измъкне. Хвана ръката му и се изправи. Сякаш огън изгори дланта ѝ.

— Е? — попита той.

— Аз... тревожех се за Марни.

— Защо?

— Не се е прибираща вкъщи.

— Откога?

— От снощи.

Роуан отново повдигна веждата си. Вероятно я мислеше за глупачка, която се тревожи за приятелката си само защото я няма от двайсет и четири часа. Или не бе така? Можеше ли да знае какво мисли един мъж, когото не бе виждала от пет години? Дали въобще го познаваше?

— Какво правиш тук? — попита най-накрая Сам.

Той се усмихна и прокара пръсти през рошавата си коса.

— Стори ми се, че някой влиза в къщата. Помислих, че е крадец, и дойдох да проверя какво става. Да спася къщата от обир.

— О, така ли?

Гледаше я толкова настоятелно, че ѝ стана неудобно. Стоеше пред нея, облечен в къси дънкови панталони. Раменете и гърдите му бяха все така мускулести и загорели от слънцето. Белите му зъби контрастираха с бронзовото лице, а лешниковите му очи се смееха. Те сменяха цвета си в зависимост от това, дали е весел, или тъжен. Винаги се смееше много лесно и много лесно се ядосваше.

Тя трябваше да се махне час по-скоро от това място. Почувства, че губи самообладание. След пет години да се срещнат тук! Прииска ѝ се също да е облечена в къси панталони и той да я докосва, да я въргаля, да я...

Той продължаваше да я гледа. Можеше да го почувства, да усети миризмата му — толкова възбуждаща... Не, нямаше да постъпи толкова безразсъдно. Не беше такава глупачка!

— Сам, радвам се да те видя отново — каза той тихо. После отстъпи крачка назад и скръсти ръце. Краката му бяха леко разтворени. Страхотни крака!

Сам не можеше да повярва на нещата, които си мислеше в момента. Може би Марни бе права за това, че ѝ трябва пълноценен живот, малко секс от време на време.

Роуан чакаше отговор.

— О, да, чудесно е, да, точно така. Страхотно, невероятно. И аз се радвам да те видя. А сега ме извини...

Сам мина покрай него и побърза да излезе от стаята. На вратата се спря и го погледна с достойнство.

— Не, не се радвам да те видя. Никога не съм искала да те видя пак. И сега не искам. Купил си къща до моята. Нищо, все пак живеем в свободен свят. Не искам да те виждам, освен ако не се срещаме сутрин, когато получаваме вестниците и се поздравяваме само от добро възпитание.

Той бе втренчил поглед в нея. След това ѝ се усмихна леко.

— Сам, никъде не пише, че съседите трябва да се поздравяват. Дявол да го вземе, не го прави, ако не искаш.

Сам не си направи труда да отговори. Обърна се и с достойнство напусна стаята.

Отначало вървеше бавно и в главата ѝ се въртеше урок от курса по гмуркане. „Ако попаднете на акула, не плувайте бързо. Не позволявайте на животното да усети, че сте уплашени...“

Точно така. Тя тръгна бавно през салона...

Акулите разпознават уплахата. Уплахата прави жертвата много лесна плячка.

Когато стигна стълбите, вече вървеше по-бързо.

На долния етаж почти тичаше.

В този момент не я интересуваше нищо друго, освен да се махне по-скоро от тази къща.

[1] Къща (ит.). — Б.пр. ↑

[2] Царството на мъртвите в гръцката митология. — Б.пр. ↑

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Хей, Сам!

Лора влезе в остъклената стая. Сам седеше на един плетен стол и гледаше втренчено залива. Откакто се бе върнала вкъщи, не бе помръдвала.

— Сам! — погледна я Лора. — Но ти не си се облякла, не си готова!

Сам извърна поглед към нея.

— Знам кой е новият съсед.

— Наистина ли? И кой е той?

— Роуан Дилън.

— Какво? — Лора изпадна в недоумение.

Сам кимна утвърдително. Лора не откъсваше поглед от нея.

— Ходила си при него? Или той е дошъл тук? Срещнала си го някъде?

— Не. Бяхме в къщата на Марни. Търсех я, мислех, че нещо не е наред, после чух шум... и той се появи.

— Роуан? — повтори Лора.

— Роуан.

Лора се въртна и тръгна към вратата. Сам скочи след нея.

— Какво правиш? Къде отиваш?

— Ами ти не си готова да излизаме, затова ще се отбия да кажа едно „здрасти“ на новия съсед.

— Какво?!

— Отивам да му кажа „добре дошъл“.

— Лора, не мога да повярвам на ушите си!

Лора се спря и се обърна.

— Защо? Какво има?

— Ти си ми братовчедка, нали? Някога този мъж разби сърцето ми, провали живота ми...

— Твърде много драматизираш. И на него му е било трудно, не мислиш ли? Ти също преживя тежък период след смъртта на баща ти,

но животът ти не се провали. Понякога си отегчителна само защото не искаш да...

— Но на практика той ме изхвърли — ядоса се Сам.

— Точно тогава му е било много трудно.

— И може би още му е трудно! Лора, не искам да бъда негова съседка. Не искам да го срещам уж случайно. По дяволите, ти си единствената, която ми казва, че не излизам, че нямам връзка с никого. И причината е в този мъж. Заради него станах толкова затворена.

— Мога ли да прекъсна самосъжалителната ти реч...

— Самосъжалителна? Извинявай, но кой те измъква от всяка депресия през последните десет години?

— Ако заради него си охладняла към мъжете, съгласна съм. Той е невероятен — красив, енергичен, талантлив, самоуверен, секси... Естествено другите мъже не могат да се мерят с него.

— Забърках се в безкрайни медийни каши заради него! Появявах се на всяка жълта страница. Какви ли не клевети се сипеха по мой адрес...

— Много жени биха се радвали на такова внимание от страна на медиите.

— Лора...

— Не си ли спомняш? Марни винаги ти казваше, че ѝ се иска да е на твое място.

Сам отчаяно въздъхна.

— Между другото, пука ли ти какво ще си помислят или кажат хората?

— Забрави! Права си. Той ме нарани. Жестоко. Ти не знаеш, защото не беше с нас...

— Добре. Значи отивам да се карам с него.

— Не мога да повярвам на ушите си!

Лора погали Сам по челото.

— Добре. Ако наистина не искаш, няма да отида. Обещавам.

— Наистина не искам да ходиш там.

— Не си на себе си. Мислех, че си разумна и достойна зряла жена.

— И на мен ми се иска да съм такава.

Лора се обърна и пак тръгна към вратата.

— Какво правиш? — попита Сам.

— Отивам при новия съсед.

— Но ти току-що ми обеща да не ходиш.

— Излъгах.

На вратата Лора се извърна:

— Извинявай, но трябва да го направя поне заради сина си. Той е изгряващ музикант, а Роуан, въпреки че не свири вече, има връзки в тези среди.

— Ако отидеш там, не си ми повече никаква братовчедка — заяви Сам.

Лора се ухили.

— Няма да стане. Нали знаеш, че човек може да избира приятелите си, но роднините не може. Какво да се прави — генетика! Съжалявам.

После излезе. Сам се повъртя малко и се запъти към кухнята. Все пак си бе тръгнала от къщата му с достойнство. Не прави сцени. Дори не се напи, както се постъпва в такива случаи. Не обичаше да пие. Нали бе фитнес експерт и терапевт. Винаги се държеше примерно. Какъв ужас!

Направи си джин с тоник с много лимон. Звукът от потропването на леда в чашата ѝ се стори най-сладкият на света. Втренчи се в чашата. Дявол да го вземе. Живееше като отшелница. Природосъобразно. „Безопасно, помисли си с подигравка. После вдигна чашата. — Умерена във всичко, освен в живота!“

Той я нарани. Беше толкова просто. Трябваше да се пази още от самото начало. Не трябваше да се увлича по женен мъж, дори ако той не живееше с жена си. Въпреки силната ѝ привързаност към него и чудесните мигове, прекарани заедно. Най-щастливите мигове в живота ѝ.

Един ден вратата след нея се затръшна. Бе отишла да го подкрепи, да му предложи любовта си, а той каза на охраната да не я пуска при него.

Тя повече не се върна. Реши, че ще си намери друг.

Погълна последната глътка от питието си и се затича по стълбите нагоре. Добре. Ще излязат, ще пазаруват и после ще ходят в клуба. Дали да не си облече черна коктейлна рокля за разходката по магазините? Разбира се, нали отиваха в Кокоуок, където е пълно с

магазини, ресторанти и клубове. Ниският ѝ ръст просто я убиваше, но едни високи токчета...

Свали дрехите си в движение и се мушна под душа. Облече се за броени минути и избра най-високите токчета, които имаше подръка. Огледа се в огледалото и разреса косата си с нервни движения. Страхотни обувки. Придаваха ѝ необходимата височина. С тях прасците ѝ се очертаваха идеално. Усмихна се доволно. Неин приятел от гимнастическия салон казваше, че обувките биват два вида — едните, с груби и дебели токове, сякаш казвали: „Да ти го начукам“, а другите, с тънки токчета, сякаш казвали: „Ела ме изчукай“.

Тези бяха нещо средно между двата.

На вратата се позвъни. Сърцето ѝ заби учестено. Досега не ѝ се бе случвало.

Остави четката за коса и се огледа набързо. Мразеше това чувство. Смешно бе да се вълнува толкова за някаква минала връзка.

Позвъни се отново.

Тя се затича към вратата. Не биваше да изпада в паника. Когато отвори, дори не успя да различи мъжа в тъмнината. Да я изостави по този начин! Точно когато имаше най-голяма нужда от него.

Това не бе Роуан. Гостът изглеждаше около трийсетте, с тъмен тен на лицето, което показваше, че работи на открито. Сам премигна няколко пъти, преди да осъзнае, че пред нея стои предприемачът на Марни, Фил Дженкинс.

— Фил!

Фил я изгледа от глава до пети, преди да отговори, и Сам реши, че се е поувлякла малко с роклята и токчетата.

— Ммм, извинявай за безпокойството, Саманта, но аз бях... ъх, изглеждаш страхотно, знаеш ли? — каза той.

— Благодаря — каза Сам и се изчерви. — Та какво казваше?

— Да, ами не мога да се свържа с Марни цял ден. Мислех, че е с теб.

— Не, съжалявам. Всъщност тя не ме интересува толкова много.

Начинът, по който я гледаше, показваше, че и той не се интересува точно от Марни.

— Познаваш госпожица Нюкясъл по-добре от мен сигурно... Предполагам, че само си губя времето с нея. Тя си е въобразила, че е хванала господ за топките... уф, извини ме за израза!

— Марни е много упорита и самоуверена. Трябва да е такава, работата ѝ го изисква — защити я Саманта и се подразни от себе си. — Светът е лош. Тя работи много, и то с трудни хора.

— Да, на някои хора им се удава да правят света по-труден, отколкото е. Знаеш какво имам предвид, нали? Няма значение. Извинявай. Тя ти е приятелка. Между другото, ако някой ден решиш да правиш ремонт, обади ми се. Къщата ти е много хубава. Мога да я направя още по-хубава.

— Благодаря.

— Работя и на кредит. Успя ли да огледаш дома на Марни?

— Няколко пъти. Свършил си добра работа.

Фил все още не сваляше поглед от нея. Не можеше да си намери място на верандата. Сигурно причината беше в обувките.

Той се ухили и откри две редици безупречни зъби. Като предприемач печелеше добре и очевидно бе вложил доста пари в устата си.

— Ако ме поканиш, можем да обсъдим моето предложение относно кредита.

— Ами, знаеш ли, все още не мисля да правя ремонт на къщата си, Фил. А доколкото познавам Марни, тя не е приключила с теб.

Той се усмихна още по-широко:

— Да бе, няма отърване от тази улиčníца. Но иначе си я бива. И, знаеш ли, сигурно си права. Може би не искам да приключа с нея. Тя е вманиачена да постига съвършенство във всичко и когато прави нещо, го прави наистина добре.

Този път Сам реши, че трябва да затвори вратата. Но не го направи, защото видя как един „Линкълн“ бавно отби пред дома на Марни. Не неин, но може би тя бе в него.

— Виж, сигурно е тя — каза Сам. Любопитна да види кой е в колата, мина край Фил, без дори да го забележи. Прекоси малкия двор пред къщата си, като пристъпваше много внимателно с високите си токчета.

Един строен мъж пъргаво слезе от колата. Имаше къдрава черна коса, подстригана късо и спретнато. Скъпият костюм подчертаваше изисканата му осанка. Погледна към къщата и прокара ръка по косата си.

— Здравейте — поздрави Сам.

Мъжът се обърна. Вероятно я позна, защото се усмихна и каза:

— Саманта! Здравей, как си?

Да, познаваше го. Симпатично момче. Работеше в кантората заедно с Марни. Всъщност двамата доста често си помагаха, но в същото време се конкурираха, което им даваше стимул за работа.

Той протегна ръка:

— Сам, името ми е Кевин. Кевин Мадиган. Трябва да ти кажа, че съм ти обиден, че не ме позна.

— Разбира се, че те познах — отвърна Сам. Знаеше, че той не е искрен. Просто вярваше, че никоя жена не може да го забрави. — Как си, Кевин?

— Много добре, благодаря. А ти?

— Ами, благодаря, добре. Аз... Трябва да ти призная, че се надявах да те видя с Марни.

— Да, разбрах, че си разтревожена.

— Така ли? — попита недоумяващо Сам.

Кевин се засмя. Още един, който бе вложил цяло състояние в устата си. — Днес си се обадила в офиса. Лорета ми каза.

— Лорета?

— Секретарката на Марни. Говорила си с нея.

— О, да, разбира се. Сигурно тя вдигна телефона, когато набрах номера на кантората.

— Да — продължаваше да се усмихва той.

— Ами... — измрънка Сам. — Все още не съм се видяла с Марни. Ти виждал ли си я?

— Не и откакто ти се обади. Но в петък бяхме заедно в съда. Не мислиш ли, че е малко рано да се тревожиш за нея? Та тя е зряла жена.

Тонът му бе равен и спокоен. Хареса й логичното му заключение. Все пак бе адвокат.

Сам се усмихна на свой ред:

— Но ти също дойде тук, за да я потърсиш.

— Ами след твоето телефонно обаждане господин Дали искаше да се увери, че си е вкъщи.

— Господин Дали?

— Разбира се, господин Дали.

Той посочи към колата. На предната седалка седеше мъж с бели коси. Дори не се опита да слезе от колата, но й кимна за поздрав. Тя

също кимна. Господин Дали. Фирмата на Марни се казваше „Дали, Симпкинс и Смит“. Значи той беше един от шефовете.

— Не си ли е вече вкъщи?

— Не, не се е прибираща.

Сам се обърна, Фил бе застанал зад нея и се взираше към Кевин Мадиган. Мадиган също го гледаше.

Сам едва ли не подуши мириса на тестостерон във въздуха. Двамата бяха толкова различни: Фил — груб и недодялан, Кевин — елегантен, фин и самоуверен. Но и двамата притежаваха посвоему мъжки чар.

Внезапно Сам проумя, че Марни е преспала и с двамата.

— Сам, върна ли се Марни?

Лора тичешком се приближаваше към тях по пътеката.

— Не, няма я още. Фил и Кевин също я търсят — каза.

— О, Фил, здравей! — поздрави весело Лора. Познаваше го още откакто започна да строи къщата на Марни.

Сам почувства странно затопляне по врата и ушите и осъзна, че Лора не е сама. С нея беше Роуан.

— Роуан, Кевин Ма...

— Да, познавам Кевин — каза Роуан и се ръкува с него.

— Роуан си купи къщата чрез нашата фирма — поясни Кевин.

— Разбира се. Така и предполагам — каза Лора. — Ами тогава се запознай с Фил Дженкинс...

— Всъщност и с него се познаваме — каза Роуан, като се ръкуваше с Фил.

Сам имаше чувството, че стомахът ѝ се преобръща. Да, те всички се познаваха. Чрез Марни.

Тестостеронът във въздуха сякаш стана още повече.

Недодяланият предприемач, любезният адвокат... и Роуан — някъде между двамата. Кожата на лицето му бе загоряла от слънцето, чертите му издаваха силен характер, а бръчиците около очите говореха за много преживени радости и болки. Косата му бе тъмна, малко подълга от обикновено. Не бе облечен всекидневно като Фил, нито изискано като Кевин. Носеше черно поло, черни дънки и спортно сако. От него се носеше дъх на свежест. Сам реши, че така мирише мъжествеността. Само с присъствието си можеше да я накара да се почувства пълноценна жена.

Точно в този момент възрастният господин Дали излезе от колата.

— Ако Марни не е тук, значи не е тук. Вече оставихме съобщения. Ако не се появи до понеделник сутринта, ще съобщим в полицията.

— Може би трябва да влезем вътре... — предложи Кевин.

— Само че нямаме ключ. Иначе трябва да влезем с взлом — отбеляза господин Дали някак обидено.

— О, не съвсем! Сам и Роуан вече бяха в къщата! — избъбри весело Лора.

Сам и Роуан я стрелнаха. И двамата изпитаха желание да я набият.

— Били сте в къщата? — попита Дали, като гледаше ту единия, ту другия.

— Марни ми е приятелка и ми е дала ключ да наглеждам къщата.

— А аз се уплаших да не би някой да е влязъл — оправда се Роуан.

— Ти също ли имаш ключ? — попита Дали.

Роуан се поколеба за секунда. После отвърна протичко:

— Да.

Сам наведе глава и почувства пак старата ревност. Ръцете ѝ се свиха в юмруци, стомахът ѝ се сгърчи от болка.

Всички бяха преспали с Марни. Всъщност започна да ѝ намирисва на голямо креватно парти.

Вероятно грешеше, но...

— След като половината от нас са били вече в къщата, може би някой ще даде ключ да влезем, за да се уверим, че Марни не е вътре и не лежи ранена или убита. Може да е паднала по стълбите, докато е поправяла нещо — каза Кевин.

— Проверих навсякъде. Марни я няма — каза Сам.

— Не можем ли само да надзорнем? — попита любезно Кевин.

— Добре. Моят ключ е у дома... — започна тя.

— Моят е в джоба ми — допълни Роуан и тръгна пръв, а другите го последваха по калдъръма.

Когато влязоха, започнаха да викат:

— Марни! Ей, Марни!

Но никой не отговори.

— Да проверим ли горе? — попита Кевин.

— Разбира се — каза Фил.

Той, Кевин и Роуан тръгнаха по стълбището нагоре. Кевин и Роуан се насочиха към стаята за гости, Фил влезе в спалнята, а Сам го последва.

Когато излизаше, едва не се блъсна в нея.

— Нищо! — съобщи той.

— Ммм — измърмори тя и мина край него. Вече бе влизала тук. Запъти се към тоалетката.

Означаваше ли разместването на два лака, че нещо не е наред, запита се отново.

Може би нямаше нищо тревожно. Съвсем нищо.

Почувства нечие присъствие зад гърба си и бързо се обърна. Роуан. Той огледа стаята и се втренчи в нея.

— Какво става?

— Нищо наистина...

— Нищо ли? — Прониза я с очи, от които не можеше да се скрие нищо.

— Гримовете ѝ са разместени.

Той се намръщи и се приближи към нея.

— Не съм виждал по-подредена тоалетка.

— Цветовете не съвпадат — каза Сам.

Роуан се смръщи още повече.

— Няма нищо — промърмори тя. Той бе твърде близо до нея. Не ѝ харесваше тази близост.

— Били сме тук и преди — припомни ѝ той с тих глас. — Не видяхме нищо странно.

— Нищо странно — съгласи се Сам, бързо се обърна и излезе от стаята.

Тръгна по коридора. Роуан не я последва. Тя прехапа устна и се зачуди доколко му бе позната спалнята на Марни.

Чу гласовете на Фил и Кевин, които проверяваха баните и гардеробите. Слезе по стълбите, сигурна, че няма да открият нищо нередно.

Господин Дали се бе подпрял на бастуна си и чакаше.

— Няма я, нали? — попита той. Беше висок, тялото му бе запазило гъвкавостта и добрата си форма. Раменете му бяха широки, а

ръцете — големи, и Сам реши, че са много силни. Бе красив мъж и се движеше с достойнство.

— Мисля, че не е тук — каза Сам.

— И се притеснявате.

— Тя толкова се вълнуваше за новия си дом, че аз се притеснявам защо не е в него.

Дали кимна.

— Тя е дрзка и самоуверена жена. Сигурно е заминала с някого за няколко дни и не ѝ пука дали вие се притеснявате за нея.

Сам се намръщи.

— Господин Дали, изглежда, не харесвате много Марни.

— Напротив. Тя ми е стара сърдечна тръпка. Тя е, ако трябва да бъда честен, жестока жена и аз я обожавам неимоверно много. — Дали се усмихна и Сам си помисли, че той също я познава отблизо. Дори много отблизо. Интимно.

Лора тъкмо излизаше от кухнята. Мъжете слязоха от горния етаж начело с Кевин, Роуан вървеше след него, Фил ситнеше най-отзад.

— Нищо — каза Кевин. — Няма и следа от Марни.

— Всичко е наред — добави Фил.

— Колата ѝ къде е? — попита спокойно Роуан.

— Няма я — каза Лора. После се обърна към Сам: — Честно, Сами, тя просто е излязла и ако сега се върне и ни свари всички тук, сигурно ще се ядоса.

В този момент входната врата се отвори с трясък. Всички се обърнаха да видят кой е.

Очакваха да е Марни.

Но не беше тя. В къщата влетя възрастен прошарен господин, който вонеше на алкохол. Беше небръснат и това го правеше да изглежда груб и страшен. Костюмът му бе измачкан, сякаш беше спал с него, при това не един път.

Зъбите му бяха криви и жълти, което се стори на Сам срамно, защото Марни му даваше доста пари за зъболекар и всякакъв вид доктори.

— Къде, по дяволите, е дъщеря ми, тази кучка? А вие, тлъсти пиявици такива, какво правите в къщата ѝ?

Сам почувства как господин Дали замръзна на място. По всичко личеше, че повечето познаваха Колин Нюкясъл, бащата на Марни.

— Аз сам ще я открия! Какви ли ги върши сега... Сигурно прелъстява мъже в спалнята си — каза той и тръгна нагоре по стълбите. Залиташе ужасно и Кевин го последва, за да му помогне, но той се обърна разярен. — Назад! А вие там какво зпате? Къде е дъщеря ми?

— Някой трябва да го спре — каза господин Дали. — Преди да се е пребил.

— Ами Марни сигурно ще ни е благодарна, ако не го направим — смотолеви Кевин.

Роуан пристъпи към стълбите.

— Прав си. Той е толкова пиян, че ще се убие по стъпалата.

Преди обаче да успее да направи нещо, Колин Нюкясъл се върна тичешком долу. Пропусна едно стъпало, но запази равновесие. Сам си спомни старата поговорка, че и Господ помага на глупаците и пияниците.

— Къде, по дяволите, е тя? — продължаваше да крещи той.

— Марни не е тук, господин Нюкясъл — каза Кевин презрително.

— Ами вие тогава какво правите тук? Ще трябва май да се обадя в полицията — крещеше Колин, като плюеше наляво и надясно.

— Тате!

Нюкясъл изведнъж се укроти.

На входа се появи млад мъж. Сам реши, че е на около двајсет. Беше го виждала и преди. Тейър Нюкясъл, братът на Марни. Косата му бе дълга и черна, лицето му — красиво като на сестра му, но аскетично. Говореше тихо за разлика от нея.

— Тате, пиян си като кирка — каза той и огледа лицата на всички. Позна Сам и се усмихна. — Здравей, Сам. Радвам се да те видя и съжалявам за безпокойството. Проследих го дотук... Ей сега ще го разкарам. Сестра ми тук ли е?

— Не — каза Сам.

— Къде е?

Сам поклати глава:

— Не знаем. Не е тук.

Тейър повдигна невярващо вежда и отново огледа всички.

— Тогава значи никой от нас не би трябвало да е тук — каза той тихо. — Тате, хайде да вървим, преди да си се наранил.

— Той е прав — каза твърдо Роуан. — Нямаме работа тук.

Тейър хвана баща си подръка и го поведе към вратата.

Колин Нюкясъл се отскубна и каза заядливо:

— Остави ме, момче.

— Това е шефът на Марни, тате.

— Знам, дяволите да го вземат! Да не мислиш, че е по стока от останалите?

— Да не би да искаш да я уволни? Тогава и за нас няма да има пари. Хайде да вървим.

Колин Нюкясъл изпъна рамене и се обърна към тях. Вдигна гордо глава, сякаш бе господар на дома.

— Напуснете къщата на дъщеря ми! — заповяда той.

Сам се изненада, когато отново Роуан се осмели да отговори.

— Доколкото ми стана ясно — започна той, като прониза с очи Колин, — едва ли имаш право да се интересуваш от дъщеря си, отрепка такава. Изгубил си това право преди много години. Имаш късмет, че не те е осъдила досега.

— Какво!? — каза Колин Нюкясъл и хвърли убийствен поглед към Роуан.

Сам реши, че трябва да направи нещо, преди да са се сбили.

— Господин Нюкясъл, тук сме, защото се притесняваме за нея — каза Сам.

— Мислите, че нещо ѝ се е случило? — нахално се обади Колин Нюкясъл.

— Просто се тревожа. Не ми каза, че заминава — обясни спокойно Сам. Не бе в стила ѝ да бъде търпелива. Но все пак говореше с бащата на Марни.

Нюкясъл се усмихна самодоволно.

— Ако нещо ѝ се е случило, значи къщата остава на мен. Хайде, изчезвайте от дома ми! — изкомандва той.

Сърцето на Сам заби учестено. Хората, които не познаваха Марни, не разбираха нравите на средата, от която бе дошла. Лора бе като гръмната. Всички, дори старият Дали, бяха изумени.

Гласът на Тейър наруши тишината.

— Да тръгваме, тате! Нищо не се е случило с Марни.

Той стисна ръката на баща си и го помъкна навън.

Но онзи се върна обратно.

— По-добре не пипайте нищо. Не взимайте нищо. Ще ви съдя. Хич не ми пука, че сте адвокати. Аз имам по-добри адвокати. Ще ви съдя до скапване, ще ви вкарам в затвора за влизане с взлом...

— Татко! — каза Тейър.

Но Колин нямаше намерение да млъква. Размаха пръст пред всички и се усмихна зловещо:

— Ако нещо се е случило с Марни, къщата остава на мен. Запомнете го. Моя е. Сам, скъпа, ще стана новият ти съсед. Готино ще бъде, нали?

Сам не отговори. Тейър най-накрая успя да го избута навън. Вратата се затвори след тях.

Настъпи гробна тишина.

— Господи! — каза най-сетне Лора. — Господи! Сам, заплую ме, ако отсега нататък кажа нещо лошо за Марни!

— Кевин, заведи ме въкъщи. Много ми дойде — каза господин Дали. — А вие, госпожице Милър, се послушвайте за Марни — обърна се той към Сам. Тя не бе сигурна, че Дали я познава, камоли че знае името ѝ.

— Ще ѝ оставя бележка в кухнята. Ще ѝ пиша, че всички се тревожим за нея — обеща Сам.

Дали се запъти към входната врата. На излизане Кевин Мадиган взе ръцете ѝ в своите.

— Моля ви, обадете ни се, ако чуете нещо за нея... ако можем да помогнем с нещо...

— Благодаря. — Сам дръпна ръцете си. Знаеше, че всички ги гледат. — Още сега ще напиша бележка.

— Имаш ли нужда от моето присъствие тук? — попита Фил.

— Не, благодаря... Лора е с мен. Ще заключа — отвърна Сам.

После се запъти към кухнята. Имаше чувството, че в този момент следяха всяка нейна стъпка. Докато ровеше из чекмеджетата на Марни, чу как входната врата се отвори и затвори. Намери лист и химикал и написа:

„Марни! Обади ми се при първа възможност! Сам.

P.S. Незабавно. Не заспивай, не излизай, обади ми се!“.

Марни нямаше магнити, с които обикновено се закрепват бележки върху хладилника. Никога нямаше да сложи никакви си детски рисунки или бележки върху него. Не понасяше безпорядъка. Сам намери пишеща машина и нащрака бележката на нея за сигурно.

Обърна се и видя Лора и Роуан. Бяха я последвали в кухнята.

— Отидоха си — каза все още треперещата Лора, — не ми харесва тази къща. Може да е красива, може да е последен вик на модата, но от нея ме втриса. Като че ли злото се е вселило тук. Като че ли самият дом е направил нещо на Марни.

— Лора — поклати глава Сам, — Марни ще ме убие, че съм залепила бележката на хладилника ѝ.

— Да заключваме — предложи нетърпеливо Роуан.

— Мога да се справя... — започна Сам просто защото искаше винаги да му се противопоставя.

— Няма какво повече да правим тук. Освен ако не искаш да сложиш още една бележка на входната врата. В случай че е гладна, когато се прибере вкъщи — каза Роуан.

Тя го изгледа и стисна зъби. Най-малко бе очаквала, че Роуан ще се появи отново в живота ѝ.

— Добра идея — съгласи се Лора.

Разбира се, че идеята бе добра. Надраска още една бележка и потърси пак машината. Роуан вече пишеше. Пръстите му докоснаха нейните. Сам се опита да не обръща внимание на тръпката, която прониза тялото ѝ.

Сигурно това усещане се дължеше на липсата на секс. Марни често казваше, че е нормално да спиш с някого от време на време. Всички се нуждаели от секс, било естествена нужда. Без значение колко си умен или образован. Хората били просто животни, а сексът — инстинкт.

Може би Марни имаше право.

Напоследък хормоните ѝ сякаш бяха полудели. Да, спомняше си много добре. Неговото докосване. Палецът му, който се спира върху устните ѝ, пръстите му, галещи бузите ѝ. Висок, стегнат, изпънат като струна, той внасяше енергия в пространството около него. Някога това пространство бе нейно. Не, невинаги е било нейно. То бе просто илюзия. Сега двамата се държаха като напълно непознати. По дяволите

да върви Лора! Той щеше сега да си е вкъщи, ако не бе проклетата ѝ братовчедка.

Роуан вървеше пред нея. Тя бързаше след него с единственото желание да се махне по-скоро оттук. На излизане го подмина, без да забави ход, с ясното съзнание, че той закрепва втора бележка на вратата. Но Лора, която въобще не забелязваше вълнението ѝ, се провикна:

— Сами!

— Не е необходимо двама души да закрепват бележката — каза Сам и реши да се държи като човек, който не издава емоциите си. — Благодаря, Роуан. Лека нощ.

— Но, Сам... — Лора се втурна след нея и я настигна на улицата, между двете къщи. — Сам, Роуан ще дойде с нас. Представяш ли си? Искате да чуе Ейдън!

Сам се спря като покосена. За Лора това значеше много и тя се радваше като малко дете.

— Разбира се — каза, — ще дойде да види Ейдън. Сигурна съм, че помни какво е да си начинаещ музикант. А Ейдън е добър, ще бъде много горд от посещението на Роуан. Знаеш ли какво? Най-ясно си, че не обичам клубовете и среднощните разходки. След като Роуан идва, аз, ако може, се отказвам.

Лора се намръщи.

— Но нали първо щяхме да пазаруваме!

— Е, ти и без това изглеждаш вече страхотно — отговори Сам. Това бе самата истина. Лора бе облякла къса бяла рокличка, която подчертаваше косата, краката и тена ѝ. — Дори можеш да отидеш и на вечеря. Честно.

Честно? Това бе най-тлъстата лъжа, изричана през живота ѝ. Истината бе, че умираше да отиде с тях в клуба. В главата ѝ се въртеше все едно и също нещо — как той я поваля на земята, ляга върху нея, притиска я с голите си гърди и силни крака, косъмчетата по които дразнят голите ѝ бедра.

О, божичко, точно затова не искаше да го вижда пак!

— Но, Сам...

— Ако Теди се появи, ще си помисли, че си със страхотно гадже! — каза Сам и се усмихна.

— Да, може би.

— Хайде, върви. Разбий ги!

Сам целуна братовчедка си по бузата и бързо се прибра вкъщи.

Петнайсет минути по-късно седеше край басейна, пиеше мерло и се опитваше да не се поддава на самосъжаление.

Жалко, страхотната рокля и високите токчета не можаха да изпълнят предназначението си.

Е, какво пък, да не би да си мислеше, че ще се върнат да я молят да излезе с тях? Или Роуан ще каже, че иска да бъде с нея?

Запъти се към малкия каменен кей, който се намираще зад къщата. Там стоеше вързана малката гумена лодка. Погледна към водата и се усмихна. Стана ѝ по-леко.

— Моли!

Моли бе морска крава и заради нея Сам не искаше да продаде къщата, дори и ако трябваше да я носи на гърба си като охлюв. Моли бе обезобразена от витлата на една лодка, след като се бе приближила твърде много до тях. Все още имаше белег. Навърташе се по плитчините в залива и позволяваше на хората да я хранят.

— Гладна ли си? — попита Сам. — Разбира се, че си гладна.

Изтича до кухнята и прерови хладилника. Намери една прясна маруля, взе я и се върна на кея. Този път боса. Седна и започна да хвърля листата във водата, като ги късаше едно по едно. Луната вече образуваше пътека по водата, а звездите светеха ярко над нея. Моли щастливо преживяше марулята. Сам се усмихваше и я галеше по главата. Повечето хора приемаха вида на морските крави по същия начин, както приемаха вида на булдозите — бедните същества бяха толкова грозни, че чак изглеждаха симпатични. В случая с Моли — направо прекрасни. Мирното съжителство, което тя бе успяла да постигне с хората, беше чудесно. Понякога от това съжителство страдаха животните. Повечето от тях бяха наранявани по невнимание от лодкари. Но морските крави обичаха да бъдат близо до човешките си събратя.

За щастие Моли не се отдалечаваше от района си и от хората, които я обичаха. Толкова е внимателна, помисли си печално Сам. Повнимателна от много жени.

Но къде, по дяволите, бе Марни?

Сам се изправи и погледна към дома на приятелката си.

Изведнъж си спомни думите на Лора, че къщата изглежда като
въплъщение на злото. Тъмна, с неясни очертания на лунната светлина.
Когато погледна отново към водата, Моли си бе отишла.

ПЕТА ГЛАВА

Наричаха я Богинята на грацията.

Обичаше да танцува.

Как само обичаше да танцува!

Полюшваш се, навеждаш се, правиш няколко крачки, после се протягаш, въртиш се — танц, който се ражда не само от тялото, но и от душата. Той бе усещане, мисъл и чувство. Тялото ѝ бе инструментът, чрез който музиката изразяваше себе си. Вживяваше се в ритъма; той я унасяше и сякаш я пращаше в друго измерение. Танцът бе нейната стихия. Толкова добре танцуваше, че мечтите ѝ бяха също толкова смели. Представяше си, че е на Бродуей. Играеше в „Котките“. Или нов вариант на „Уестсайдска история“. Бе отлична танцьорка, а и не пееше зле. Обичаше да чувства музиката, да усеща как тя попива във всяка пора на кожата и я кара да се движи...

Изведнъж музиката спря. Танцът бе свършил. Публиката полудя. Почувства светлините върху лицето си, чу аплаузите, за миг мечтата ѝ се сбъдна.

После отвори очи.

И видя публиката си.

Само мъже. Отвратителни мъже. Дърти, космати, самотни мъже. От онези, които имат прошарени коси. Които плюят, пият бира и си чешат топките, докато гледат футболен мач.

— Давай, Грация, давай! — викаха те.

— Уууф, бейби!

— По-близо, по-близо!

Това означаваше да се приближи, за да могат да ѝ пхнат пари в бикините — единствената дреха, останала върху тялото, освен перуката. Само така можеше да спечели добри пари. Правеше го от време на време, когато мъжете не изглеждаха чак толкова отвратително.

Но не и тази вечер. Танцът бе достатъчен. А и тя бе една от най-добрите танцьорки в клуба.

Хвана се за кола и като се завъртя за последен път, изчезна зад завесата.

Двадесет минути по-късно, на една маса в кафенето на Кокоукът Гроув, Лейси Хенли се чудеше дали приятелите ѝ ще се появят. Беше закъсняла повече, отколкото трябва. Всъщност остана изненадана, че нейната маса е свободна. Въпреки че бе късно и повечето хора, които обикновено претъпкваха кафенето, се бяха преместили в клубовете и нощните барове за едно питие, местата пак не стигаха. Децата обичаха да идват тук. Възрастните — също. Правеха хубави кафета, а милк шейкът бе дяволски вкусен.

Лейси си бе поръчала милк шейк. Нямаше нужните години, за да си поръча алкохол. Законът във Флорида не позволяваше на младежи под двадесет години да пият алкохол. Макар да бе излъгала за истинското си име в молбата, когато кандидатстваше за стриптийзърка, не скри възрастта си. Ако човек се замислеше, абсурдно звучеше едно двадесетгодишно момиче да не може да си купи една бира, а в същото време да може да се съблича в разни клубове.

Изглеждаше невероятно, но майка ѝ сигурно вече се досещаше. Лора ѝ разказа за последните дни във Виетнам и за това, как тогава бяха разрешили да се пие на осемнайсетгодишна възраст.

— Децата, които се биеха за родината, имаха право да го правят.

— И нищо повече? — попита я Лейси.

— Ти си вече на двайсет. Това означава, че можеш сама да вземаш решения. Но има една идея, която много ми допада. Идеята за това — да бъдеш свободен да решаваш, но и да носиш отговорност. Ако искаш да пиеш, първо си намери трезвен шофьор. Ако искаш да излизаш късно, трябва да внимаваш с кого и къде отиваш. Ясно ли е?

Да, ясно беше, но какво общо имаше това със законите?

Всички престъпваха закона, разбира се. Извън училище, пък дори и в него, децата лесно можеха да се напият.

И да се събличат в разни клубове.

Лейси отпи голяма глътка от милк шейка и се натъжи. Да, сама печелеше парите си. Но нямаше чувството, че е свободна и отговорна.

Усети студени тръпки и леко замайване. Добре че никой не знаеше. С тези пари щеше да замине за Ню Йорк, където сигурно щеше да се яви на прослушване за истински танцьорки.

Ако баща ѝ дотогава не я хванеше.

Щеше да я убие.

Не, той никога няма да я открие. Никога не идваше в този клуб, приятелите му — също. Никой от неговите познати не се отбиваше тук. Дори и да се появяха случайно, нямаше да я познаят. Никога. Не и с перуката и с хилядите пластове грим.

— Ей, здравей! Ти не си ли Богинята на грацията?

Лейси се сепна. Една висока и пищна мадама с бухнала кафява коса бе втренчила поглед в нея. Държеше чаша димящо кафе. Изглеждаше привлекателна, на около трийсет, без пращинка грим. Носеше клин и свободна риза, което ѝ придаваше непринуден вид.

— Богинята на грацията? — повтори Лейси, като се направи на разсеяна.

Брюнетката се усмихна и седна на стола срещу Лейси.

— Скъпа, веднага те познах, но ти мен — не. Аз съм Тайгър Лили, от клуба.

— *Божегосподи!* — Лейси се задъха от изненада и произнесе думите наведнъж. Разбира се, че беше Тайгър Лили. И тя като Лейси слагаше перука, докато танцуваше. Тогава не изглеждаше толкова невинно. Невероятно как гримът променя лицето до неузнаваемост.

Лейси се изчерви. Никой не знаеше какво върши. Дори Ейдън, с когото споделяше почти всичко. Той ѝ беше нещо като духовен близък. Би я смъкнал от подиума начаса и би одрал кожата на всеки мъж, осмелил се да я погледне.

— Аз... аз... аз — заекна Лейси.

— О, скъпа, съжалявам! — каза с нежен глас Тайгър Лили. После се изкикоти: — Не се тревожи. Аз умея да пазя тайна. Въпреки че знам и истинското ти име — Лейси Хенли. Не мога да повярвам, че не ме позна.

Лейси я погледна и поклати глава.

Жената се усмихна приятелски.

— Лорета.

— Лорета?

Жената сниши гласа си.

— Скъпа моя, нали посети кантората няколко пъти с майка си и Сам, за да вземете Марни за обяд. Аз съм помощничката на Марни.

— *Божегосподи* — задъха се отново Лейси, като се пулеше в Лорета. Лорета Андерсън. Да. Услужливата, чаровна, учтива и скромна помощничка на Марни. Винаги носеше строги костюми и изглеждаше толкова невинно, сякаш нямаше дори пол!

— Не, не можах да те позная. Не бих могла... Аз... — Лейси се запъна и облиза пресъхналите си устни. — Лорета — наведе се към нея Лейси, — не бива да казваш на никого, че си ме видяла тук... имам предвид, ако семейството ми научи...

— Никоой никога няма да научи! — обеща бързо Лорета. Протегна се през масата и взе ръцете на Лейси в своите.

— Да не мислиш, че казах истинското си име, когато започнах тук? — Облегна се назад с видимо доволство.

— Не... аз... Сигурно не — каза Лейси и поклати глава.

— Но ти си голяма!

— Благодаря за комплимента, хлапе — сухо отвърна Лорета.

— О, боже, съжалявам, не исках да кажа това. Имах предвид, че съм само на двайсет и една. А ти имаш чудесна работа. Можеш да правиш каквото си поискаш. Сигурно ти плащат добре...

— Да, доста добре — каза Лорета и се усмихна пак. — По едно време исках да стана танцьорка. Истинска балерина. Играех с балета на Синсинати. Бяхме разкошна група, а аз бях дяволски добра.

— Какво стана после?

— Счупих си глезена. Никога нямаше да мога да танцувам по същия начин. Започнах да вземам уроци по право и компютри... и така се озовах в кантората на Марни.

Лейси поклати глава:

— И все пак...

— Защо танцувам тук ли? Това ли щеше да попиташ?

Лейси се намръщи, после се засмя.

— Да. Как превключи от „Лебедово езеро“ на Тайгър Лили?

— Как мислиш? Също като теб.

— Не, не, аз още не съм се предала!

Лорета се усмихна тъжно.

— Скъпа, аз не се предадох. Просто всичко свърши. Но нямах предвид това. Работата в клуба намерих по същия начин като теб.

— Марни? — изрече задъхано Лейси.

— Да, Марни.

— Мислех, че никой друг не знае как си е изкарвала парите в колежа. Каза ми, че се е събличала по клубовете в Гейнсвил, когато учела там със Сам, и че Сам не подозирала какви ги върши.

— Знаеш ли — ухили се Лорета, — едно от хубавите неща в Марни е, че може да бъде невероятно честна. И забавна. Веднъж разговаряхме и аз споделих с нея, че искам да уча право. Тогава Марни ми каза за този клуб и че прави стриптийз. — После спря да говори, сякаш не трябваше да изрича думите, които бяха на езика ѝ. Но след малко продължи: — Това бил единственият начин да изкараш много пари, без да се напъваш прекалено. Още една от лудостите на Марни.

Лейси се засмя и разбърка милк шейка.

— Точно това ми каза и на мен. Веднъж ѝ се оплаках, че никога няма да мога да отида в Ню Йорк, че просто не мога да си позволя да отида там. Майка ми повтаря все едно и също — да остана тук, да завърша, после да се омъжа щастливо. Тя не може да си представи какво е да си танцорка.

— Срамуваш ли се от това, което правиш? — попита Лорета.

— Не — каза Лейси и се изчерви. — Е, малко ми е неудобно, ако мога така да кажа. Но не искам да се отказвам. Може би ще спечеля доста пари за една година. Не че нашите няма да ми помогнат, но нали знаеш, майка ми... през по-голямата част от живота си е била просто майка, никога не е печелила много пари и едва сега се учи на това. А баща ми, той е ченге, а ченгетата не печелят добре. Така че...

Лорета отпи шумно от чашата с кафе.

— Гледала съм те, скъпа. Няма от какво да се срамуваш. Това е просто представление, театър. А и нямаш нищо общо с мъжете от публиката.

— Опитвам се да нямам — призна си Лейси и се усмихна горчиво. — Е, понякога се доближавам до тях. Когато не са толкова отворителни. — После въздъхна и пак се изчерви. — Ако им позволиш да те докоснат, това означава и повече пари.

— Да — съгласи се Лорета, като се облегна назад и се вгледа в Лейси. — Разбирам какво искаш да кажеш. Понякога мъже, друг път жени... Но тогава... — Спря за момент, като не сваляше очи от Лейси.

— Виж какво, сладурче, повечето от тях са дърти и развратни и не са за теб. И все пак...

— И все пак какво? — попита любопитно Лейси.

— Понякога бачкам на частно. В ограничен кръг от хора. Имам един приятел, който ме кани от време на време — рождени дни, ергенски партита, такива неща. Не че там върша нещо по-различно от подиума, но поне клиентите са симпатяги и нямам нищо против да ме пипнат за жартиера — особено когато бутнат някоя и друга стотачка.

— Много такива купони ли посещавааш? — попита Лейси.

— Ммм... всъщност — да. Предпочитам ги.

— И никой не те кара да правиш нищо друго, освен да се събличаш?

— Не казвам, че не са ме сваляли — допълни Лорета. — Можете са си мъже. Но след отговора ми се отдръпват. Скъпа, половината от старчоците в клуба не могат да го вдигнат от десет години, но се правят на жребци. Такъв е животът, предполагам. Но никога не са ме принуждавали да правя нещо повече от това, което искам. Аз...

— Ти какво? — невинно попита Лейси.

Остана изненадана, когато видя руменина върху бузите на Тайгър Лили.

— Е, веднъж-дваж, когато наистина ми е харесвал някой... аз... е, дявол да го вземе, съм казвала „да“. Но винаги с мое съгласие. Ти обаче казвай на всички „не“. Много си млада още. И невинна. Може да танцуваш на този подиум, но си чиста като сълза. Има стотици хиляди жени, които като теб танцуват в разни клубове, но това не им пречи да са верни съпруги.

Лейси само кимна.

— Е, аз трябва да се прибирам. Живея на същата улица. И не се притеснявай — на никого няма да кажа. Гроб съм.

— Благодаря. И аз няма да кажа за теб! — увери я Лейси.

Лорета се запъти към изхода.

— Чакай! — извика след нея Лейси.

Лорета се обърна и се върна до масата.

— Какво има, сладурче?

— Когато изникне някое подходящо парти, ще ми се обадиш ли?

— Разбира се, хлапе — усмихна се Лорета и тръгна.

Лейси остана на масата. Изведнъж усети нечия ръка да я потупва по рамото. Вдигна очи и видя Джени Алън, приятелка от училище.

— И това ако не е Лейси!

— Джени! — възкликна Лейси. Джени изглеждаше на не повече от петнайсет с късата си подстрижка, три четвърти панталонки и късо пуловерче. Нещо във вида на това момиче накара Лейси да се почувства внезапно остаряла и омърсена.

— Хей! — каза Джени. — Хю Норман току-що ми каза, че брат ти ще свири в Хот Патуутий довечера.

— О, господи! Забравих! Той ми каза и аз трябваше сега да съм там.

— Няма нищо. Мислим да отидем с кола.

— Толкова е късно...

— Той и без това ще свири накрая — успокои я Джени, — дори ще подраним. С кола ли си?

— Да...

— Добре. Ти ще караш, а след концерта ще ни докараш с Хю да си приберем колите, става ли?

— Звучи супер!

Ейдън едва не падна от сцената.

В началото си мислеше, че концертът въобще не си струва. Щяха да свирят последни, а групата преди тях — „Фунгус“, щеше да ги забави още. Имаха повреда в звуковата система, та се наложи само да свирят, което бе омръзнало на хората. Младите двойки се прибраха вкъщи при бебетата си, тийнейджърите бяха дошли само за да хванат вечерния час.

Баща му бе дошъл с приятелка, също ченге. Казваше се Сали Хюит, приятна млада жена, детектив по убийствата. Бе слаба и ниска, с платиненоруса коса и небрежен вид. Сякаш работата ѝ не бе свързана със залавяне на убийци. Но Ейдън вече знаеше, че по външния вид е трудно да се прецени.

Точно както високия, строен, мургав младеж с дълга коса, който стоеше в ъгъла. Познаваше го; беше го виждал и преди, говорил бе с него... но не можеше да каже що за човек е.

По едно време сестра му се мярна с някакви приятели и му намигна. Той ѝ отвърна с усмивка.

Проблемът бе Нели Грийн. Нели Найтлайф — както се наричаше по вестниците, редактираше страница за местните таланти. Обличаше се екстравагантно и обикаляше всички клубове до един. Освен нея имаше още няколко журналисти, които пишеха по същата тема, но те поне пишеха добри неща за групата им „Беоулф“. Докато Нели...

Бе ходила известно време с Хоган Ландън, бас китариста, и сега го мразеше. Той твърдеше, че вината за раздялата им не е в него, и я мразеше също толкова силно.

Влезе майка му.

И Ейдън едва не падна от сцената.

Защото до нея вървеше Роуан Дилън.

Всъщност бяха се срещали веднъж. Много отдавна. Бе още ученик в прогимназията; това си го спомняше ясно. Бяха ходили до Гейнсвил, където учеше Сам, и после обядваха заедно, защото тя бе влюбена в Роуан. Роуан, разбира се, се върна при жена си.

Песента свърши; последваха бурни аплодисменти. Сестра му и майка му бяха сред най-големите ентусиасти, както и един пиян като пън зрител на бара.

А Роуан Дилън... Той просто му махна. Все едно бяха приятели от години.

Алекс Хернандес, соло китаристът, го сръга. Ейдън се опомни, сграбчи микрофона и благодари на публиката. Поколеба се за момент дали да не извика Роуан на сцената. Не. Не беше наясно как такъв велик музикант се е озовал в клуба. Все пак трябваше да бъде благодарен за това. Реши да не предизвиква съдбата.

После изрече по микрофона заглавието на следващата песен — „Ограбен“. Беше я написал заедно с Алекс и затова тя бе една от любимите му, и както се надяваше, най-добрата.

Парчето започна с бас китара, последвана от рева на барабаните. Гласът му се сля с мелодията на китарите. Не бяха свършили да пеят, когато видя Нели Найтлайф да се промъква през тълпата към Роуан Дилън. Не успя да види добре какво ѝ каза той, но говореше бързо и сочеше към групата, което означаваше, че е заинтригуван от изпълнението им. Вдигна палците си към Ейдън за кураж.

Ейдън се усмихна и вярата му в Господ сякаш стана по-силна.

— Не знам как да ти се отблагодаря! — извърна се Лора към Роуан. Бе искрено развълнувана. Седеше на първата седалка в неговата кола с блеснали очи.

Роуан се усмихна, загледан в светлинките край пътя. Нощта бе прелестна. Мостовите се очертаваха като тъмни линии, островчетата се издигаха като гърбове на делфини, водата отразяваше хилядите приличащи на разпилени диаманти светлини.

— Аз наистина исках да дойда.

Лора помълча малко, след което каза:

— Наистина пожела да дойдеш, след като разбра, че Сам ще идва.

— Щеше да бъде хубаво — призна той.

— Не ми пука дали си дошъл заради нея, или не. Просто ти благодаря.

— Лора — изсмя се Роуан, — виж сега, иска ми се понякога да мога да поговоря със Сам, искрено да поговорим. Дойдох с теб, защото имаш чудесен син. Исках да го чуя как свири. Не съм забравил колко трудно ми бе, докато пробия. И на мен ми помагаша от време на време. Ако мога да му бъда полезен с нещо — това ще е страхотно.

— Не знаеш какво направи! — каза Лора с широко отворени очи. — Толкова съм ти благодарна! Искам да кажа, че Теди почти изревнува!

— Е, аз... не дойдох да ви създавам неприятности...

— Неприятности ли? Та ние сме разведени, Роуан.

— Знам, но един развод не означава непременно, че чувствата са забравени. Не искам да ставам пионка между теб и бившия ти съпруг.

— Не се занасяй. Никога няма да позволя това да ти се случи — ухили се Лора. — Чудесно е, че бях с някой толкова секси и толкова известен.

— Неизвестен — промърмори Роуан.

— Как въобще моята глупава братовчедка те е изпуснала? О, чакай — сети се изведнъж Лора. — Ти бе все още женен. Ти я разкара пръв.

Роуан погледна към Лора и поклати глава. Бе доста привлекателна. Харесваше прямотата ѝ.

— Не беше толкова просто, знаеш — каза й.

— Разбира се, че не. — Той я погледна недоверчиво. — Не, наистина. Нищо на този свят не е толкова просто. Вие двамата бяхте като главни герои в трагедия на Шекспир — винаги на страната на дълга. Но тя никога няма да ти го прости. Защото, колкото и да е било сложно, ти си я отблъснал и си я накарал да се чувства като глупачка. А тя те обичаше истински. Унижението е много по-болезнено, когато обичаш. Повярвай ми, от опит го знам.

— Лора, не мога да променя миналото.

— Няма начин. Но когато сте започнали да се виждате, си й казал, че си разведен. Сами е била винаги толкова...

— Толкова?...

— Морална — каза Лора след кратък размисъл. — Остана толкова наранена.

— Аз искрено исках да я предпазя от тази рана, не разбираш ли? Мислех, че ако стоя далече от нея, и медиите ще стоят далече. Опитах се...

— Престарал си се. Отблъснал си я.

Роуан стисна зъби и не каза нищо.

— А и си бил все още женен. При това си се върнал при жена си.

— Да.

— И тя умря накрая.

— Лора...

— Съжалявам. Не биваше да захващаме този разговор. Вечерта бе прекрасна. Онази напаст, Нели, бе в клуба и ти й каза, че групата на Ейдън е супер! Това ще я принуди да затвори проклетата си уста.

— Е, надявам се.

— И аз искрено се надявам да имат някакво бъдеще. Наистина ли свирят добре, Роуан?

— Така мисля. Пишат добри текстове и изглежда, че знаят как да свирят, за да привлекат вниманието. Правят го с много сърце и душа. Но се нуждаят от един горещ хит, който да им осигури място в класациите.

Стигнаха до къщата на Роуан. Той отби, слезе и отиде да отвори вратата на Лора. После тръгна към нейната кола, паркирана до тази на Сам.

Лора го целуна по бузата и прошепна:

— Надявам се това да я скъса от ревност.

— Сам?

— Сам, разбира се! Трябваше да дойде с нас тази вечер.

— Но ти нали каза, че няма никога да ми прости — прошепна Роуан на свой ред.

— Не знам. Доколко можеш да се унижиш пред нея и поискаш извинение?

— Аз никога не се унижавам. Това няма да помогне. Съжалявам ужасно, че нараних Сам, но дори да върна нещата назад, пак няма да променя нищо. Тогава си мислех, че животът на Дина зависи от мен. Въобще нямах представа, че съм безсилен пред ситуацията. Не мога да моля Сам да разбере положението, в което се намирах тогава.

— Ако поне се бе опитал да поговориш с нея...

— Лора, не забравяй какво се случи по-нататък.

— О, помня много добре. Арестуваха те...

— Всъщност това бе само един разпит — прекъсна я той.

— И се сби с ченгетата между другото.

Роуан едва не избухна.

— Едно от тези ченгета сега ми е много добър приятел. Е, с двамата от тях се сбих, защото се държаха като задници, но, честно, не исках да го правя. Бях толкова притеснен, а те ме питаха какво съм направил на Дина.

Лора прехапа долната си устна.

— Помниш ли как Сам обичаше да свири на барабани? Колко естествено изглеждаше зад тях и как добре свиреше?

— Да...

— Не ги е докосвала, откакто напусна Гейнсвил.

— Много лошо. Никой не бива да губи връзката си с музиката.

— Тя изгуби много неща. Баща си, барабаните, теб...

— Чух за баща ѝ. Толкова съжалявам. Колкото до музиката, може би просто се е отказала.

— О, Роуан! Сигурно ти звучи егоистично, но така ми се иска да ми беше роднина. Как можа да зарежеш всичко и да го оставиш в миналото?

Той повдигна рамене, преди да отговори.

— Мислех си, че мога да променя света.

— Но видя, че не можеш.

— Не, открих, че мога да го променя. Хората в него не могат да се променят.

Лора се усмихна в знак на съгласие.

Роуан погледна към дома на Сам. Изглеждаше тъмен и самотен. Както и този на Марни.

Роуан тръгна към своята къща. Мушна ключа в ключалката. Почувства, че някой го наблюдава.

Нощта бе спокойна. Тъмна... и зловещо тиха.

Влезе вътре.

Наблюдаваше света, скрит сред блатата.

Толкова бе вълнуващо. Толкова неща можеха да се забележат оттук. Хората, които живеяха по брега, обичаха водата и въпреки че се обграждаха с високи огради, никога не можеха да се защитят от нея.

Така че той гледаше...

Да...

Виждаше ги. Прозорците им.

Животът им, скрит зад тези прозорци.

Чувстваше се силен. Като бог — всемогъщ.

Властта е живот...

И смърт.

Бризът леко галеше кожата му, луната целуваше водната повърхност с хиляди искри. А на сушата можеше да види...

Саманта. Силует зад прозореца. Крехък, строен, взрян в нещо. Не можеше да различи чертите ѝ, разбира се. Само нежните ѝ форми, чертаещи сенки в нощта.

Дали не се тревожи за Марни?

Или пък завръщането на...

Любовника ѝ.

Премести бинокъла си към къщата на Роуан. Беше тъмна. Не можеше да види добре. Това го ядоса. Усети странно раздразнение.

Трябваше да тръгва. Чакаха го неотложни задачи — най-забавните от всички. И все пак...

Нещо го спираше.

Тя изглеждаше толкова самотна. Будна в този късен час. Сякаш предчувстваше нещо. Дори му се стори, че се обърна към него...

И го видя.

Разбира се, че не успя. Тъмнината го прикриваше. Бе приучил очите си да виждат в абаносовочерен мрак. Винаги се бе чувствал най-добре в царството на сенките.

Тя още се мъчеше да съзре нещо. Той видя как накланя главата си. Бе красива жена. Толкова интуитивна, интелигентна и умна. Наблюдателна...

И той я наблюдаваше.

„О, Сам! — помисли си. — Виждам те!“

Пази се, Сам. Пази се!

В началото мислеше, че е дошъл да наблюдава къщата на Марни Нюкясъл. Да види дали все още има суматоха около нея.

Но не...

Внезапно осъзна, че не е дошъл заради нея. Бе дошъл да види Сам.

ШЕСТА ГЛАВА

Определено нещо не бе както трябва.

Роуан се запъти към предния двор, за да вземе вестника. Там стоеше едно момче. Изглеждаше на не повече от осем-десет години, с невероятно красиво лице и тъмна коса. Бе пред дома на Марни: клатеше се напред-назад и не откъсваше очи от къщата. Роуан забрави, че е дошъл за вестника, отпи от кафето и любопитно се вгледа в хлапето. Погледът му бе празен. То просто стоеше там и гледаше в една точка.

— Ей, добре ли си? — извика Роуан.

Детето изобщо не му обърна внимание. Продължи да седи на едно място и да се поклаща.

— Добре ли си? — отново извика той.

После още веднъж, но напразно.

Дали Марни не се бе прибрала? Роуан се съмняваше. Като не сваляше очи от детето, той се приближи до входната врата и почука.

— Марни! Ей, Марни, тук ли си?

Знаеше, че тя няма да отговори, ако е вътре.

Но какво привличаше детето към къщата?

Кое бе то? Сам не бе омъжена, но може би бе неин гост. Освен ако не бе дошло от някоя друга къща по крайбрежието. Но дете да дойде от толкова далече...

Възможно е, помисли си Роуан, ако е нормално десетгодишно момче. Но това не бе в ред. Сърцето му подскочи за миг. Брат му Еван имаше физически недостатък, но въпреки това Роуан усети, че чувства състрадание към това същество. То изглеждаше толкова изгубено, толкова отхвърлено и самотно.

Погледът му продължаваше да фиксира къщата.

Роуан се приближи до него.

— Ей, здравей!

Момчето не го погледна. Не помръдваше очи от дома на Марни. Сякаш виждаше нещо, което не бе там, сякаш знаеше нещо...

— Ей!

Роуан се изправи до него. Момчето все още мълчеше. Роуан размаха ръка пред лицето му. Дори и това не помогна.

В този момент входната врата в дома на Роуан се отвори рязко под напора на океанския вятър. От стереото се разнесоха звуци на китара и барабани. Момчето най-после се обърна.

И тръгна натам.

— Музика. Значи обичаш музика. Добре, пиша ти плюс в моя дневник, синко. Хайде, вкъщи се слуша непрекъснато музика. Ще се обадим на Сам и ще ѝ кажем, че си при мен. Който и да си ти.

Сам въздъхна с досада и затвори телефона. Офицер Олдридж бе приел молбата ѝ за издирване на Марни. Но, изглежда, се бе раздразнил от нейното обаждане. Каза ѝ, че не може да предприеме издирване, преди да са изминали четиридесет и осем часа от изчезването на жената. Трябвало да се обади на следващата сутрин.

Това не бе никак добре. Направи усилие да попита дали поне детектив Тед Хенли не е на смяна.

За щастие беше. Каза ѝ да не се притеснява, щял да поеме нещата в свои ръце и да се увери, че молбата ѝ е официално приета. Тя му благодари, затвори телефона, ритна крака на масата и въздъхна, все още сърдита на Олдридж.

— Грегори, толкова е потискащо!

Младият ѝ приятел трябваше да остане с нея, защото майка му бе в болница за спешна операция от апендицит. Телефонът звънна чак в единадесет — достатъчно късно, но тъй като не мигна до малките часове, го прие като грубо събуждане. Грегори се появи петнадесет минути по-късно. Нямаше нищо против неговото присъствие. Като не се считаше мълчанието му, бе добра компания. Чувстваше се като бомба, готова всеки момент да избухне. Марни я нямаше, никой не го бе грижа за това, а Роуан живееше в съседство и ходеше по клубовете с Лора. Идеше ѝ да хвърля каквото ѝ попадне пред очите.

— Грегори? — Остави телефона и се огледа. Нямаше го пред телевизора. Сърцето ѝ заседна в гърлото. — Грегори?

В пристъп на панически страх, Сам прекоси къщата. Входната врата бе отворена. Това я накара да застине от ужас. Водата!

Той може да плува, той може да плува, припомняше на себе си тя. Водата бе едно от любимите места за терапия на Грегори. Понякога дори бе трудно да го измъкнеш от нея. Притежаваше невероятна физическа сила за възрастта си.

Но по крайбрежието беше опасно. Там водата изглеждаше безкрайна и можеше лесно да се удави...

Сам се върна и се запъти към басейна. Едва си поемаше дъх. И там го нямаше. Приблужи се до ръба и се наведе, като с ужас си мислеше, че всеки момент ще види безжизненото му тяло да плува на повърхността. Във водата нямаше нищо. Втурна се към предния двор.

— Грегори!

Извика пак, внезапно осъзнала какво се случва. Първо Марни, сега и Грегори... изчезнали...

Погледна отново къщата на Марни. Пред очите ѝ се въртеше епизод от „Зоната на здрача“, в който се разказваше за едно дете, паднало под леглото си и оттам отвлечено в петото измерение. Родителите чуваха писъците му, но не можеха да го видят, не можеха да го намерят; то бе живо погребано.

— Ей!

Сам се обърна рязко. Подвикването не дойде от къщата на Марни, а от тази до нея.

Роуан я наблюдаваше от входната врата. Бе облечен пак с шорти, косата му бе разрошена, а в ръката си държеше чаша кафе.

— Момчето е при мен.

— Какво? — попита недоумяващо Сам.

— Момчето... нали търсиш момчето? Дойде тук.

Сам влезе вътре и разярено започна:

— Как смееш? Какво, по дяволите, те е прихванало, да отвлечаш аутистични деца...

— Ха! — възрази Роуан в отговор. — Твоето аутистично дете се разхождаше само. Ти къде беше? Предполагам, че е поверено на твоите грижи.

Сам не успя да отговори веднага.

— Бях на телефона. Говорих с полицията — оправда се тя.

Роуан повдигна изпитателно вежди.

— Е и? Нещо ново?

Сам поклати глава:

— Не. Офицерът, с когото говорих, каза, че не може да обяви издирване, преди да са изминали четиридесет и осем часа.

Роуан не каза нищо. Сам се върна на предишната тема.

— Съжалявам, че те безпокоя. Сигурно се е измъкнал сам. Никога не го прави. Наистина. Трябва да се опиташ да разбереш това дете. Когато гледа филмчета, не помръдва от мястото си. Искам да кажа, досега не го е правил. До...

— До днес — помогна Роуан. Той просто стоеше на входа и я наблюдаваше. Сам се почувства слаба. Мразеше това чувство. „Той току-що се е събудил, помисли си, взел е душ, намъкнал е шортите си и се е сресал.“ Изглеждаше спокоен и отпочинал. И пиеше кафе. А тя бе небрежно облечена в стара, плетена на ръка, блузка, която се връзваше само на шията. Бе удобна за летните жеги. Нямаше и следа от грим. Въобще не изглеждаше така, както би й се искало при среща с Роуан Дилън.

— Ти не можеш да разбереш това дете — каза на инат Сам. Сви ръце в юмруци. — Е, добре. Извинявам се. Той е поверен на мен. Ще го заведа вкъщи...

Роуан вдигна рамене.

— Добре, ела и го вземи.

Тя се вторачи в него. Той се отместил от вратата и се ухили.

— „Ела в къщата ми“, казал паякът на мухата! — реши да я подразни Роуан. После попита сериозно: — Страх ли те е от мен, Сам?

— Не. Разбира се, че не — бързо отвърна тя. Но после добави: — Да, може би. Съвсем малко време прекарах с теб и името ми остана опетнено, при това пред целия свят.

— Съжалявам. Опитах се да те предпазя.

— Така ли? — промърмори Сам. Съжали, че е задала този въпрос. Не искаше да чуе отговора. — И как го направи? Като ме изрита като мокро коте!

— Съвсем не бе така, Сам, по дяволите. Аз...

— Виж, моля те, прости ми. Не трябваше да говоря. Няма значение, това вече е минало. Сега ще взема Грегори и ще се прибирам.

— Остани поне за едно кафе — предложи Роуан.

— Не, благодаря.

— Защо не? Нали сме съседы!

— Да, но нали веднъж ми каза, че мога да не поздравявам съседа си, ако не искам.

— Но Грегори се забавлява. Хайде, остани за едно кафе.

— Виж, аз...

— Опитай — подразни я отново Роуан. — От какво се боиш? Че няма да устоиш на сексапила ми и ще трябва да продължим оттам, където спряхме!

— Не!

— Добре — каза той и се ухили. — В къщата има дете.

— Невъзможен си. Груб и високомерен...

— В такъв случай няма да ти е трудно да ми устоиш и да изпиеш чаша кафе с мен.

Сам въздъхна шумно и влезе в преддверието.

Къщата изглеждаше добре. Стените бяха обковани с дърво. Бе по-голяма от нейната, но като качество двете бяха еднакви. Родителите ѝ я бяха научили, че дом се прави за живеене, а не за музей. Домът на Роуан бе невероятно чист — по-чист дори от нейния — и много уютен. Не бе стояла дълго в него и вече усещаше атмосферата му.

— Сметана, захар... — започна той.

— Не! — каза Сам сухо. Не искаше да си мисли, че къщата му е уютна, че ѝ харесва да седи в нея. Страхуваше се от него. Страхуваше се, че изглеждаше толкова естествено да бъдат заедно.

— Извинявай — каза той, без да обръща внимание на тона ѝ. — Трябваше да си спомня как обичаше да пиеш кафето си...

— Не! Нищо не трябваше да си спомняш! — опита да си придаде спокоен вид Сам. Гласът ѝ бе равномерен и нисък. Вътре в нея бушуваше буря. — Наистина, не искам да стоя тук, не искам да разговаряме. Искам само да взема Грегори и да се прибера. Повярвай ми, Роуан, не съм сигурна как да ти го кажа, без да съм груба. Така че ще бъда груба. Ти разби живота ми. Превърна го в ад. Не искам да те виждам повече. Искан ми се да бе купил място някъде другаде.

Роуан не помръдваше. Очите му се навлажниха. Сам ги бе виждала да се навлажняват и преди.

— Съжалявам. Не знаех, че съсипвам живота ти. Никой не ми каза, че живееш тук, преди да купя къщата. — Тонът му беше сериозен.

— Е, сигурно няма да ти бъде трудно да си намериш къща на мечтите другаде.

— Няма да стане. Харесвам си тази — усмихна се той и добави учтиво: — Може би ти ще се преместиш.

Сам скръцна със зъби:

— Ще ме заведеш ли най-накрая при Грегори?

— Добре — каза тихо Роуан. — Оттук.

Той тръгна към приземния етаж, където бе басейнът. В една голяма стая имаше барабани и йоники заедно с още куп китари, записващи устройства и едно старинно пиано. Роуан можеше да свири на всякакви инструменти, но пианото му бе любимият. На него композираше песните си. Наследено от майка му, бе донесено тук от Шотландия.

Роуан рядко допускаше някой да свири на скъпоценното му пиано, но сега Грегори седеше до него!

Пръстите на момчето се плъзгаха нежно по клавишите. Свиреше една от песните на Ейдън. Родителите му трябваше да се чувстват щастливи. Рядко дете с аутизъм притежаваше такъв невероятен слух и използваше музиката като средство за общуване. Бе толкова красив, когато свиреше. Сам знаеше моментите на отчаяние, преживели родителите му. Малкото думи, научени с мъка, момчето забравяше почти веднага. На моменти харесваше една храна, друг път не искаше да я погледне. В определени дни се държеше като нормално дете, в други — не. Но винаги обичаше музиката.

И се забавляваше — точно както се бе изразил Роуан. Сам започна да съжалява за това, че е била груба. Внезапно я загриза съвестта. Роуан се държеше толкова мило с Грегори.

— Той... Той няма да направи нищо на инструментите — обясни притеснено Сам. — Той обича музиката.

— Очевидно — прекъсна я Роуан.

Сам се стресна и се опита да обясни отначало.

— Той е аутистичен, но не е, както ги наричат...

— ... гении — помогна Роуан.

— Да — прошепна Сам. Грегори не даваше вид, че е забелязал присъствието им. Изглеждаше съвсем нормален на пианото.

— Един на десет хиляди — каза той.

— Какво?

— Аутисти. Много хора си мислят, че такива деца са гении, защото психичното разстройство се изразява в повишена концентрираност. Може би всички са такива. Никой не знае още. Но статистиката сочи, че само едно от десетте хиляди такива деца е гений. Този младеж тук изглежда, че е изключението.

Сам остана изненадана, че Роуан разбира състоянието на Грегори. Почувства се толкова виновна, че ѝ се прииска да му се извини.

— Трябва да наглеждаш инструментите си. Ако се появи буря или наводнение, това приземие ще прогизне.

Роуан кимна в знак на съгласие:

— Така казват. Ще се постарая да преместя всичко, ако чуя лоша прогноза. Благодаря.

— Няма защо.

— Той може да остане още малко — смени темата Роуан.

— Но аз отговарям за него.

— Родителите му истинските ли са, или са го осиновили?

— Осиновен е. Сега майка му е в болница. Спешно е оперирана.

— Виж, дори и да не ме харесваш, що се отнася до деца, на мен може да се разчита. Нека остане, докогато иска.

Сам дълбоко въздъхна. Трябваше да е край Грегори, но се притесняваше и за Марни.

— Искам само да подам молба за Марни.

— Още ли не се е появила?

— Не.

— Е, уикендът още не е приключил.

— Няма значение. Аз познавам Марни добре.

Погледна към Грегори и изпита желание да посвири на барабани. Пръстите ѝ едва се сдържаха. Искаше да докосне...

И да бъде докосвана.

— Сигурен ли си, че всичко ще е наред, ако той остане още малко?

— Разбира се, всичко ще е наред.

— Няма да се бавя.

— Свърши си работата. Ние двамата ще се оправим.

— Нали ще го доведеш, когато видиш, че му е омръзнало?

— Да.

— Добре. — Сам се поколеба за момент. И двамата бяха наясно, че не искаше да е задължена с нищо на Роуан. Той успяваше да запази ледено спокойствие. — Благодаря — каза накрая, обърна се и се запъти към къщи.

Грегори дори не забеляза, че Сам си тръгва.

Тед Хенли барабанеше с пръсти по бюрото. Чувстваше напрежението с всяка фибра на тялото си. Сам бе загрижена за Марни, но, от друга страна, я познаваше много добре. По дяволите, Марни бе от типа жени, които живеят по собствени правила. Можеше да бъде навсякъде, с когото и да е.

Тед обеща, че лично ще напише доклада, макар да не беше негова работа. Той работеше в отдел „Убийства“. Преди него се занимаваше с различни видове разследване: в отдел „Изнасилвания“, в отдел „Кражби“ и след това в отдел „Липсващи хора“. Това бе най-шибаният отдел. Много често загрижени роднини се обаждяха за някой, излязъл просто на разходка. Светът се променяше. Примерно известен banker изпушва и тръгва да кара сърф в Калифорния, въпреки че никога преди това не е карал сърф. А тийнейджърите се губеха направо на групи. Понякога бягаха умишлено. Друг път се връщаха. Или ставаха жертва на насилие и не можеха да ги открият.

На спирката бе тихо. По принцип не работеше в неделя, освен ако нещо спешно не го задържеше в отдела, но след миналата вечер, когато видя Лора в компанията на Роуан Дилън, имаше нужда да прави нещо.

А и го чакаше доста работа.

Трябваше да попълни някои неща по случая „Саймън Ридли“. Саймън бе убил законната си жена и я бе натъпкал в един контейнер. Мислеше, че няма да го открият, въпреки че отпечатъците му бяха навсякъде по контейнера. Той пък се намираше до неговия блок. Отначало не можаха да забележат отпечатъци по найлоновите торби, омотани около трупа. Но Сали знаеше една техника, която се използваше в Кралската полиция в Канада. Шефът им изпрати торбите в Канада за експертиза, и хоп! — откриха отпечатъците, които бяха достатъчни за залавянето и осъждането на Саймън Ридли.

Ридли се държеше невероятно надменно. Теди Хенли почувства неприятна тръпка в гърба. Ченгетата си вършеха добре работата, но много престъпници се разхождаха на свобода. И то заради адвокати като Марни.

Тя бе добра и това създаваше проблеми.

Кантората ѝ сама по себе си бе проблем. В нея имаше специалисти по всичко — по недвижимите имоти, разводите, данъците, задръстванията, личната обида, изнасилванията, кражбите, убийствата. Марни се занимаваше с най-опасните случаи. Бе я предупреждавал да внимава с клиентите си.

Но разговорите с нея бяха безполезни. Тя бе адвокат. Знаеше как да инсинуира, как да заплашва. И как да накара един мъж да ѝ играе по свирката.

Тед стана от стола и посегна да си вземе сакото. Приготвяше се за тежка битка. Трябваше да зададе на Сам някои въпроси относно Марни Нюкясъл.

Но от отговорите, които сърцето му вече усещаше, се страхуваше.

СЕДМА ГЛАВА

Когато Сам се върна вкъщи, Лора я чакаше, облегната на колата. Носеше капела, слънчеви очила, тениска и шорти.

— Ей! — възкликна Лора. — Най-накрая! Сигурно вече ще трябва да те посещавам у Роуан.

Сам отвори входната врата и влезе в къщата.

— Само това не — отвърна. Слагаше механично кафе на котлона.

— Нали бе при Роуан?

Сам премери смляното кафе.

— Грегори се бе измъкнал навън, докато говорех по телефона, и се бе озовал в къщата на Роуан.

— Сигурно е чул музика — предположи Лора.

Сам вдигна рамене:

— Не знам. Има нещо, което ги свързва. О, между другото, бившият ти съпруг е на път за насам.

— Защо? — намръщи се Лора.

Сам почувства леко неудобство.

— Ще пише доклад за изчезването на Марни вместо мен.

— Теди ще направи такова нещо? — премигна недоумяващо Лора.

— Да. Защо не? Искам да кажа, че това е негово право. Той все още е ченге. Преди е работил в отдел „Изчезнали“.

— Да, но сега е в отдел „Убийства“ и се прави на важен.

— Както и да е, той е вече тук — отбеляза Сам, щом на външната врата се позвъни.

Лора замръзна.

— Вече е тук?

— Така мисля.

Лора опита да се усмихне. После се втурна към вратата и я отвори със замах.

— Теди! Колко мило от твоя страна. Сам много се тревожи за Марни, въпреки че аз лично не разбирам защо.

— Здравсти, Лора. — Теди взе ръцете на бившата си съпруга в своите и я целуна по бузата. — Здравсти, Сам!

— Здравсти, Теди! — отвърна тя. — Благодаря ти, че дойде. Олдридж е такава мижитурка.

— Обикновено не се държи така — сви рамене мъжът.

— Просто спазва правилото за четиридесет и осемте часа. Каж ми сега защо си толкова притеснена и тогава ще започна с протоколите, става ли?

— Разбира се. Кафе?

— Може. Пия кафе по всяко време, нали съм полицай.

— Хммм. Да имаше сега понички, да видиш как работи едно ченге! — отбеляза сухо Лора.

Теди се намръщи.

— А аз тъкмо щях да кажа, че изглеждаш прекрасно.

— Наистина ли? — ухили се Лора. — И ти изглеждаш добре. Само че ти си мъж, а мъжете остаряват по-бързо, нали?

— Но аз не съм стар — докачи се Теди.

— Не, но аз изглеждам по-добре от теб.

— Тъкмо това щях да ти кажа — че днес изглеждаш чудесно.

— Точно така. Защото вчера изглеждах отвратително.

— Деца! — Караха се като деца. Може би се бяха оженили прекалено рано, помисли си Сам и добави с иронична гримаса: — Деца...

После си спомни за времето, когато живееше с Роуан. Понякога е по-лесно да се скараш с някого, отколкото да го обичаш. Естествено е да отвърщаш на удара с удар.

— Като стана дума за деца, къде беше снощи? — обърна се Теди към Сам. — Обикновено си стоиш тук, за да даваш добър пример на децата ни. А снощи не излезе да чуеш Ейдън.

— Аз... — започна Сам и млъкна. Харесваше Теди, той й правеше услуга, но бе наранил жена си. Трябваше да застане на страната на приятелката си. — Е, Лора имаше среща на плажа... — мило се усмихна тя — ... с едно много музикално гадже, така че нямаше нужда от мен.

— Тук ли спа? При Сам? — обърна се Теди към Лора. Изглеждаше невероятно, че двамата все още изпитваха ревност един към друг.

— Не, не спях при Сам — отговори Лора и тръгна към кухнята.
— Ейдън бе страхотен, нали?

— Да. Синът ни бе страхотен — мрачно отвърна Теди. Подразни се. Лора сигурно беше доволна. — Окей, Сам, да се върнем към нашата работа. Кога за последен път говори с Марни?

— В петък вечерта — каза Сам и сипа кафе. Замълча и погледна към братовчедка си. — Всъщност хубаво стана, че дойде, Лора. Ти говори с нея последна.

— Аз?

— Да, по телефона, не помниш ли?

— О, да, разбира се!

— Какво ти каза тя, Лора? Опитай се да си спомниш. Пролича ли от нещо, че тръгва някъде? Каза ли ти какви са й плановете?

Лора обясни, че Марни същата вечер е имала среща.

— Значи вече е имала планове?

— Така каза.

— С кого? — попита Теди, като от време на време охлаждаше вратовръзката си.

— Не знам — каза Лора. — Спомням си, че докато говорехме, дойдоха някакви работници... виж какво, човече, не съм сигурна какво точно е казала. Спомена, че щяла да се кара на някого — на гаджето ли, на работниците ли, не знам. После ми затвори.

Теди вдигна ръка и погледна Сам.

— Сам, ще напиша всичко и ще наредя претърсване на къщата. Ще разпределя двама от най-добрите полицаи по случая, но не мислиш ли, че се е запиляла с някое гадже и сега си прекарват чудесно?

Сам поклати глава.

— Теди, ти не познаваш Марни.

— Но много хора, изглежда, я познават — намеси се Лора.

— Тя обожават тази къща. Щеше да си определи среща точно тук, независимо с кого, независимо от сериозността на връзката.

— Може би да, може би не, Сам — не отстъпи Теди. — Къде мога да поработя на спокойствие и да попълня тези хартии?

— Ето тук.

Тя го насочи към бюрото си. Теди извади някакви листове от джоба си и седна. Започна с най-простата статистика — име, години,

възраст, адрес, тегло, ръст, цвят на очите, цвят на косата и така нататък, и така нататък.

— Добре, Лора, разкажи ми пак — подкани я Теди.

— Защо?

— Защото може да си изпуснала нещо.

Въпреки раздразнението си Лора описа разговора си с Марни още веднъж и още веднъж.

— Нали ти казах, помислих, че се кара с предприемача си Фил Дженкинс или както казах, с някой от работниците... или с някого друго. Не съм сигурна дали ми каза довиждане, или просто ме остави да вися на телефона. Накрая ми затвори.

— Сигурна ли си, че връзката е прекъснала? — попита Теди.

— Да.

— Значи смяташ, че определено е имало някой с нея в къщата? — попита Теди сериозно.

— Ами... предполагам. Искам да кажа, че сигурно е имало. Дори и да се е приготвяла за среща, гаджето ѝ сигурно е дошло да я вземе от тях. Може да е имало повече хора в къщата. Не знам — отчая се накрая Лора и вдигна ръце. — Предполагам, че някой е дошъл да я вземе.

— Или — намеси се Сам — я е проследил. Теди, може да ти прозвучи глупаво, но забелязах, че гримовеите ѝ са разместени.

— Имаш предвид — разхвърляни из стаята?

— Не... бяха... ами бяха безупречно наредени, но не както тя ги нарежда — по цветове и нюанси. Червилото „Дяволско червено“ не беше на мястото му. Марни подрежда всичко като по конец, Теди.

Теди я гледаше и не мигваше.

— Добре. Значи дяволски червеното червило не било на мястото му.

Сам стисна зъби. Теди ѝ се подиграваше. Мъжете просто не разбират някои неща.

— Някой е влязъл след нея! — повтори тя тихо и когато Теди обърна поглед към нея, се зачуди дали той въобще разбира нещо.

Грегори свиреше вече от час песен след песен.

Роуан тихо го следваше с барабаните.

Грегори изсвирваше докрай всяка песен, без да спазва определен шаблон. Бяха парчета, които Роуан разпозна като оригиналните композиции на Ейдън от предишната вечер, последваха хитове на „Бийч Бойз“ и „Куийн“. След това премина на американски песни: „Знамето със звезди“ и Бойния химн на републиката. Изсвири и една коледна мелодия. И спря, както бе и започнал.

— Много хубаво — похвали го Роуан. Не бе сигурен дали Грегори го е чул.

Момчето се изправи, обърна се в посока към басейна и залива. Тръгна. Роуан го последва.

Спря чак на доковете и се загледа във водата. За момент Роуан си помисли, че ще скочи. Не го направи; просто стоеше и чакаше. Роуан се изправи зад него, готов да го хване, ако се наложи. Не знаеше дали момчето може да плува и не искаше да рискува.

— Водата е чудесна, нали? — опита се да го заговори.

Изненада се, когато Грегори проговори, като сочеше водата.

— Моли — каза той.

Роуан погледна надолу и видя една морска крава.

— Уау! — обърна се той към Грегори. Морската крава бе средна на ръст за вида си, дълга и с тегло около неколкостотин килограма. Изглеждаше тромава, сива на цвят, с големи подпухнали тъмни очи. Плуваше около струпаните камъни на дока и нямаше намерение да си тръгва. — Моли! — произнесе Роуан. — Прекрасна е, просто прекрасна. Не знаех, че къщата ми е благословена с морска крава!

Грегори не се усмихна, но явно разбираше, че Роуан е с него и също харесва морската крава.

— Моли — каза момчето и затвори очи.

— Да, Моли. Моли е морска крава, нали?

Грегори проследи с поглед целия залив.

— Марни — проговори след малко. Изрече го почти като шепот, толкова тихо, сякаш въобще не го бе казал.

Но Роуан усети сърдечен спазъм.

— Марни? Мислех, че ми показваше морската крава. Нарече я Моли.

Грегори бавно вдигна ръка и посочи залива. После отвори уста, сякаш искаше да каже нещо.

Не успя. Ръката му бавно се отпусна. Главата му — също.

— Моли! — произнесе ясно.

— Моли, не Марни — каза Роуан. — Марни ми е съседка. Виждал ли си я, Грегори?

Грегори дори не поглеждаше Роуан. Тръгна към двора, после към къщите.

Мъжът го последва.

— Време е да се прибираш при Сам — опита се да му напомни той.

Грегори прекоси с бързи стъпки двора на Роуан и след това на Марни. Тъкмо бе стигнал дома на Сам, и изведнъж спря.

— Не, няма да ходим у Марни. Отиваме при Сам — каза Роуан.

Грегори продължаваше да стои неподвижно, без да сваля очи от къщата.

— Хайде, време е да се прибираш при Сам.

Роуан докосна рамото му.

Грегори отново посочи дома на Марни и започна да пищи. Беше ужасен, пронизителен писък, като на извънземно от филма „Нашествието на човекоядците“.

— Грегори, Грегори! Няма нищо...

Сам, Лора и Теди веднага се появиха на двора.

— За бога! Какво си му направил?

— Какво? — изненада се Роуан. — Не съм го докосвал. Той просто започна да пищи.

— Грегори, Грегори! — зауспокоява го Сам. Прегърна го и го повлече към къщи. Момчето се дърпаше с такава сила, че можеше да нарани Сам. Въпреки крехкото си телосложение тя бе достатъчно силна. Държеше здраво Грегори, докато се отпусна в ръцете й.

— Сигурно си му сторил нещо! — предположи Теди.

— Нищо не съм му сторил! Тръгна към къщи самичък, после спря тук и започна да крещи. Опитах да го доведа у Сам. — Роуан едва сдържаше гнева си. Теди го гледаше с подозрение. Лора бе застанала на прилично разстояние, за да не се намесва.

— Хайде, Грегори — успокояваше го Сам. — Да вървим. Ще ти пусна „Цар Лъв“, ще извадим боичките да рисуваме, после ще ти дам възглавничката ти...

Сам се взря в Роуан иззад главата на Грегори. Той не успя да прочете погледа й. Дали и тя не го обвиняваше, че е направил нещо на

детето? Стомахът му се сви. Сам имаше изключителни очи. Постоянно сменяха цвета си. Жълти, златисти, кехлибарени... от време на време изненадващо зелени.

Роуан извърна поглед.

— Успя ли да напишеш доклад по случая „Марни Нюкясъл“? — обърна се той към Тед.

— Да — отвърна полицаят и добави равнодушно: — Разбира се, трябва да взема изявление и от теб.

— Мислех, че разследваш убийства.

— Така е.

— Да не би лично да си обвързан с този случай?

— Марни ми беше приятелка.

— Беше?

Теди се изчерви.

— Марни ми е приятелка. Да, обвързан съм лично. Сам е много разстроена, а семейството...

— Бившето семейство — поправи го Роуан.

— Ще говоря с теб. Това е сигурно.

— О, така ли?

— О, да. За последния път, когато си я видял, и дали си забелязал нещо подозрително наоколо... такива неща, ти знаеш.

— Да, добре — каза Роуан. — Но не съм живял толкова дълго тук.

— Знам. Но си познавал Марни, нали? Трябва да си я познавал... доста добре.

— Да, познавах Марни — съгласи се той. — Ела да ме разпиташ, когато поискаш.

После се обърна и тръгна към дома си. Крачеше бързо и нервно.

— Роу-ан!

Някой го викаше по име. Спря изненадан. Грегори бе произнесъл името му!

За негово най-голямо учудване, момчето се приближи и го прегърна. Роуан стори същото. После Грегори се отдръпна.

Сам го хвана за ръката и погледна Роуан с нескрито любопитство. Цялата ѝ враждебност се изпари за миг. Широко отворените ѝ очи сега бяха станали зелени.

— А моето име не може да произнесе — сподели тъжно тя.

Роуан сви рамене с необяснимо доволство.

— Ами... той извика по име и морската крава Моли.

Сам невярващо повдигна вежди.

— Видял си Моли? И Грегори изрече името ѝ?

— Да, защо, не го ли е правил преди?

Сам поклати глава:

— Не, изричал го е и преди. Имаше един период, когато говореше доста добре... после изведнъж спря. Казвал е името на Моли и преди.

— А името на Марни?

— Какво?

— Изричал ли е някога името на Марни? Познаваше я, нали?

— Да, познаваше я — каза Сам. — Защо питаш? Да не би да го е казал днес?

„Какво ли каза тогава? — питаше се Роуан. — Дали наистина каза «Марни», или просто съм мислел за нея, докато момчето е говорило за морската крава?“

В същия момент Грегори отново посочи къщата на Марни и се разпищя.

— Сам — каза Теди, — не си въобразявай разни неща само защото бедното създание сочи към дома на Марни.

— По дяволите, Теди, това е най-безчувственото изявление, което съм чувала някога. Да не членуваш в някоя политическа партия? — ядоса се Сам.

— Сам... — обърка се Теди.

— Изговарял ли е името ѝ? — обърна се Сам към Роуан.

Стори му се, че зърна искрица надежда в очите ѝ. Тя бе защитила Грегори инстинктивно и се надяваше той да помогне за намирането на Марни. Роуан почувства отново сладостно свиване на стомаха. Господи! Този неин поглед му бе познат отпреди. Светлината в него, невинността, вярата, протичката красота. Не искаше тя да мисли, че Грегори е следата към Марни.

— Грегори е аутист, Сам. Различен е. Не, не е казвал името на Марни.

Сам сведе поглед.

— Благодаря, че го наглеждаше — кратко каза тя.

— Удоволствието бе мое. Честно. Беше ми забавно. Дори посвирихме заедно. Той е невероятен на импровизации, добър музикант. Няма защо да ми благодариш.

— Хайде, Грегори, Лора. — Докато говореше на момчето, Сам погледна първо Роуан, после и Тед Хенли. — Знаеш ли, Грегори, мисля, че ти си много по-умен от тези мъже тук.

Тръгна през ливадата, хванала Грегори за ръката, а Лора я последва. Преди да влязат в къщата на Сам, тя виновно погледна назад и затвори вратата.

Теди и Роуан се спогледаха. Внезапно Роуан се усмихна.

— И двамата познавахме Марни, нали? — попита той спокойно.

Тед Хенли се изчерви.

— Познавал си я? — попита той. — Знаеш ли нещо, което аз не знам?

— Не, нищо.

— Може би трябва да знаеш, че съм ченге. Ако много нахалстваш, ще получиш нещо. Мога дори да те арестувам.

— Можеш ли? Чудесно. Браво на теб. Давай тогава, арестувай ме.

— Ако се докаже, че тук е имало убийство, ще го направя.

— Да не искаш да кажеш, че тук е извършено убийство?

— Може би доста хора наоколо не искат Марни да е жива — предположи Тед.

— Да не си един от тях? — изтърси Роуан.

Тед Хенли всеки момент щеше да се нахвърли върху него. Но каза само:

— Майната ти.

— Да не искаш да се сбием, и то на поляната на Марни?

— Обиждаш офицер.

Роуан се ухили.

— Е, бил съм задържан и за по-смешни неща.

— Аз съм ченге. И съм в дяволски добра форма.

— Аз също, въпреки че не съм ченге, а музикант. Ще останеш изненадан. Хич не ми се иска да се бия, но ти, можеш и да се откажеш. Много пъти съм се бил. В Шотландия го правим всеки ден.

Теди махна с ръка:

— Майната ти! — Хвърли кръвнишки поглед на Роуан и се отправи към къщата на Сам.

Влезе там, където Роуан не бе добре дошъл. Вратата се затвори веднага след него.

ОСМА ГЛАВА

Сам опита да се свърже с Марни по телефона същата вечер и в шест на следващата сутрин. Ако се бе прибрала след шеметен уикенд, със сигурност щеше да се обади на Сам. Но Марни не отговаряше на обажданията. Една от вероятностите бе да си е легнала и да спи непробудно, но Сам усещаше, че това не се е случило.

Теди вече приключваше с протоколите. Тя не можеше да направи нищо друго. Отиде рано в салона и остана доволна от себе си. Имаше занимания с Питър Хубърт, който прохождаше за първи път след операция от рак на дебелото черво. Този шейсет и пет годишен мъж притежаваше весел нрав и бе доволен, че ракът е хванат навреме. Прекара половин час на пътеката заедно с него. Придържаше го търпеливо и го водеше. Той се справяше чудесно. През следващите дни щяха да удължат разстоянието.

След това трябваше да обърне внимание на Джоди Ларсън, шестнадесетгодишна красавица, чийто крак бе смлян при автомобилна катастрофа. Бяха й правили няколко много болезнени операции, за да спасят крака, и сега трябваше да работи също толкова упорито, за да докаже, че може да го спаси. Пробягаха цяла миля заедно, караха колело, изкачваха стълбите.

Сам мразеше стълбите. Никога не ги ползваше, освен ако някой пациент не трябваше да работи за бедрен мускул. Според нея ходенето, карането на колело и ред други упражнения бяха много по-ефективни от тях.

След като Джоди свърши, Сам дълго време остана на стълбите. Не знаеше колко време е минало, когато един глас я сепна.

— Скъпа, ако останеш още един час в това положение, ще се изпариш съвсем. Какво, за бога, правиш?

Джо Тейлър, който се бе облегал на един от уредите. Беше й партньор по опорно-двигателна терапия в оздравителния център. Изглеждаше в страхотна форма. Имаше кафява коса, която обичаше да определя като самурова, небесносини очи, добре оформена челюст и

божествено тяло, ако човек свикнеше с многото мускули по него, в които шията му се губеше.

— Не съм склонна да се изпарявам — каза Сам, като грабна хавлията си от стълбите и я преметна през рамо.

— Тогава ще удавиш всички ни в пот! — възрази Джо с весела гримаса. — Косата ти е сплъстена. Какво ти е? Никога не съм те виждал да се задържаш толкова много време на стълбите. Никога.

— Тревожа се за Марни.

— Какво?

Сам забеляза, че той не каза „кой“, а „какво“.

— Тревожа се за Марни.

— Марни Нюкясъл?

— Да.

— Защо?

— Ами от петък не мога да се свържа с нея.

— Петък вечер? И какво от това?

Сам въздъхна. Явно никой не я разбираше.

— Сигурно е имала важна среща в петък вечер — продължи Джо.

— Откъде знаеш? Да не е излязла с теб?

Джо нетърпеливо поклати глава в знак на несъгласие.

— Тогава какво те кара да мислиш, че е имала важна среща?

— Защото тя е Марни Нюкясъл. А мъжете се увличат много лесно. Тях ги лапват, дъвчат, изплюват и пускат в кенефа на спомените.

— Джо, мислех си, че вие двамата...

— Да, разбирахме се чудесно... докато тя разбра, че аз нямам нищо към теб.

— О, Джо! — запротестира Сам, но Джо я прекъсна.

— Виж какво, добри партньори сме, добри приятели, ти си много красива, но, скъпа, между нас няма привличане; липсва химията, разбираш ли? Това е хубаво, защото дълго време ще работим заедно. Но пак ти казвам — мисля, че твоята приятелка на всяка цена се опитваше да вземе нещо от теб. Тя си е такава.

— Джо!

— Извинявай, но така чувствам нещата. И си затвори устата — ще привлечеш вниманието на клиентите. Между другото някой те търсеше по телефона.

— Кой?

— Лорета. Помощничка е на Марни. Онази, с големите бомби. И при това съвсем истински.

— Благодаря, Джо.

Сам клатеше глава в недоумение. Щом като влезе в офиса, сложи една хавлия около врата си, вдигна телефона и набра номера.

— Здравейте, обаждат се Саманта Милър.

— Здравейте, мис Милър. Лорета Андерсън е на телефона. Познавате ме. Аз съм помощничката на Марни.

— Да, разбира се. Здравсти, Лорета. Марни не се ли е върнала?

— Не. Започвам да се притеснявам. Тя никога не пропуска срещите си. Тази сутрин имаше среща с господин Чапмън... онзи, за когото се говори, че застрелял трима от съдружниците си.

— Да — каза Сам. — Четох за случая във вестниците.

— Тя винаги идва навреме за всяка среща. Ти не си ли я чувала?

— Опасявам се, че не. Но вчера направихме протокол във връзка с изчезването ѝ. Бившият съпруг на моята братовчедка е детектив и свърши тази работа. Сигурна съм, че от полицията ще ти се обадят в най-скоро време.

— Ще им се обади — каза уверено Лорета.

— Всъщност — намеси се Сам — надявам се да го направиш. Всички непрекъснато ми разправят, че Марни е отишла да се забавлява някъде. Ако ги накараш да повярват, че Марни просто няма време за такива неща, това би ги накарало да обърнат повече внимание на случая.

— Разбира се, че ще го направя! О, скъпа, да не искаш да кажеш, че полицията не взема случая на сериозно?

— Не е точно така — измрънка Сам. — Виж, Лорета, знам, че се натрапвам, но... искаш ли да обядваме заедно? Може би ще си изясня някои неща, ако поговоря с теб.

— Неща? — учуди се Лорета.

— Неща... като нещата, които се случиха в петък — каза Сам.

— Много ще се радвам да обядвам с теб. Къде и кога?

— Монти става ли? На брега, след час.

— Добре.

— Чао.

Сам провери в календарчето разписанието на срещите си. Джил Ландърс, Санди Оукмън... и двете нямаха нещо сериозно като тренировка. Обади се в клуба и промени програмата си:

— Диди, можеш ли да промениш някои от часовете ми?

— Разбира се — съгласи се Диди Шугърман. Името ѝ звучеше като на ученичка, която мляска дъвка през цялото време. Диди бе на шейсет и три, слаба, с прошарена коса и стабилен характер. Бе цяло съкровище и Сам не искаше да я уволнява, докато не остарее съвсем.

— Благодаря, Диди.

Няколко минути по-късно бе готова за излизане.

Гимнастическият салон не бе много далече от дома ѝ, а Монти не бе много далече от гимнастическия салон. Всъщност гърбът на къщата ѝ се виждаше от Монти.

Намери място за паркиране. Хвърли поглед на часовника си, докато слизаше от колата. Не бе закъсняла.

Влезе в кафенето и почти веднага видя Лорета. Тя бе едра жена, висока и набита. Имаше приятни черти. Но се обличаше небрежно. Не носеше грим, а косата си сплиташе на кок отзад на главата. Сам реши, че видът на Лорета всъщност е доста интересен. Ако разпуснеше косата си и се облечеше малко по-предизвикателно, щеше да изглежда много секси.

— За мен чай с лед, моля — поръча Сам.

— Аз искам сандвич с прясна риба, ако може, още сега, скъпа.

— За мен същото — избъбри Сам. Не я беше грижа какво ще яде. Искаше да чуе какво ще ѝ каже Лорета.

Сервитьорката записа поръчката и изчезна.

— И така, какво искаш да знаеш? — попита Лорета.

— Искам да знам какво се случи в петък. Говорих с Марни... не, всъщност братовчедка ми говори с нея около седем вечерта. Така че, каквото и да се е случило...

— Да, каквото е станало, е станало след седем. Значи искаш да знаеш какво се е случило през деня? Помня, че обядвахме заедно.

— И какво празнувахте?

— Една сделка за недвижима собственост.

— Но Марни не работи с недвижима собственост!

— Става дума за къщата, която е в съседство на Марни. Разбира се, Еди Харлин свърши цялата работа. Но когато Марни научи, че

Роуан Дилън си търси място в района, тя предложи да му покаже мястото. Познавала го отпреди. Били стари приятели. Ти знаеше ли това?

По някаква случайност Лорета не бе виждала във вестника Роуан Дилън със Сам.

— Да, знаех.

— Е, както и да е. Беше добра сделка. Еди се появи на обяд, а господин Дали дойде, защото много се гордееше с Еди. И Кевин, Кевин Мадиган, разбира се, защото работи с Марни доста често.

— И Марни беше на обяда?

— Точно така, и Роуан Дилън, и...

— Роуан Дилън е бил на обяд с Марни в петък?

— Да, естествено, заедно с другите, за които ти казах. Нали той бе купувачът.

— Нещо необичайно да се е случило? Да си забелязала нещо странно?

— Не, всичко беше наред. Разговорите бяха малко предвзети, защото все пак това е бизнес, но иначе всичко бе нормално.

Сам се разстрои. Диренията ѝ не стигаха доникъде.

— Лорета, случайно да знаеш дали Марни е имала планове да излиза с някого в петък вечерта?

— Тя обича да разпуска през уикенда, нали знаеш.

— А дали е имала някакви специални намерения? Някакъв мъж например?

Лорета замълча за миг, после поклати глава:

— Съжалявам, не каза нищо.

— Чакай, чакай, и ако това не са онези две страхотни жени...

Сам се стресна от познат глас. Беше Джо. По шорти и прилепнала тениска, която подчертаваше мускулите му така, сякаш бе готов за снимки във „Вог“. Тенът му бе страхотен, осанката му — горда.

— Джо!

— Значи и двамата кръшкаме от работа — направи гримаса той. — Всъщност чух как каза на Диди, че ще бъдеш тук. Надявах се да те придружа. Не ми се обядваше сам. Съжалявам. Не знаех, че имаш среща.

— Няма нищо. Не ни пречиш — излъга Сам и се зачуди дали бузите ѝ бяха толкова червени, колкото ги усещаше.

Но Джо вече гледаше Лорета.

— Госпожице Андерсън, вече сме се виждали с вас в офиса ви.

— Така ли? — обърка се Лорета. — Да, разбира се, виждала съм ви. Но не подозирах, че сте ме забелязали.

— Как бих могъл да не ви забележа?

Джо се усмихна. Бе много чаровен. Сам не знаеше дали да се забавлява, или да се дразни.

— В такъв случай ми се удава възможност да прекарам един приятен обяд с вас! — предложи Джо.

— Удоволствието е мое.

— Благодаря.

Погледите им се срещнаха. Сам се почувства неловко.

— Седнете — покани го Лорета.

— С удоволствие — каза Джо. — Има ли нещо хубаво за ядене?

— Риба.

Той се наведе към нея.

— Каква риба?

— Делфин — допълни жената, като продължаваше да го гледа в очите.

— Ами... — измрънка Сам, но никой от двамата не ѝ обърна внимание. Изяде само половината от сандвича си. Изглежда, Лорета вече нямаше какво да ѝ каже. — Ами... — опита пак да ги прекъсне.

— Мисля, че е чудесно да работите заедно в салона. — Едва сега Лорета си спомни, че всъщност бе дошла със Сам на обяд. — И двамата сте в чудесна форма.

— Струва ми се, че тялото ти е в много по-добра форма — каза Джо свалчески.

— О, колко мило... е, имам тлъстинки тук-там...

— Само на нужните места.

Това беше върхът. Сам реши, че е време да си ходи.

— Предполагам, че е време да се връщам на работа — изправи се тя. — Джо, няма защо да бързаш.

— О, Сам! — обади се виновно Лорета. — Аз, такова, исках да ти кажа, че мислех да се присъединя към вас в салона. Искам да кажа, че всички в офиса са...

— Да, оценяваме го — каза Сам. После погледна кръвнишки Джо. — Марни реши да присъедини всички, когато аз и Джо бяхме в особени отношения.

— И знаеше какво прави — усмихна се Джо.

Сам се засмя пресилено.

— Е, когато вие двамата свършите с обяда, можете да дойдете в салона, за да запълним бройката.

— Сам, мога да дойда сега... — каза Лорета.

— И да оставиш Джо сам? И дума да не става. Освен, това той би могъл да плати сметката. — Сам махна с ръка и уверено тръгна към изхода.

Не бе съвсем готова да се върне веднага на работа, но нямаше какво друго да прави. Тръгна с колата на юг към Коконът Мол, подкара без определена цел по Мейн Стрийт, после по „Вирджиния“, към паркинга.

Спря колата, въпреки че не знаеше защо го прави. Според Лора пазаруването бе лечебно средство против всякакъв вид безпокойство. На това място имаше магазин, в който се продаваха различни видове спортни екипи. Можеше да си вземе нещо ново.

Изпи накрак едно капучино, после се заизкачва по извитата стълба към магазина на втория етаж. Спря на половината път.

Една огромна тераса с железен парапет гледаше право към Мейн Стрийт. Покрай парапета имаше маси.

На една от тях седеше Роуан. Черната му коса бе сресана назад, носеше слънчеви очила, а на главата си имаше бейзболна шапка. Пиеше бира с Кевин Мадиган и още двама мъже.

Сам бързо се скри зад ъгъла на един от ресторантите в комплекса, за да види спокойно кои бяха другите.

Единият бе Еди Харлин, адвокатът по недвижими имоти. Бе строен и носеше очила с дебели рамки. Изглеждаше много млад, ако не се вземеше под внимание ореялата му коса. „В колежа сигурно е бил отличникът на курса“, помисли си Сам. Другият...

Познаваше го. Бе го виждала и преди. Не можеше да си спомни точно къде и кога. Той имаше впечатляваща индивидуалност. Бе с бръсната глава. Очите му бяха тъмносини. Бе висок на ръст и набит.

Изведнъж си го спомни! Лий Чапмън! Бе виждала лицето му хиляди пъти по вестниците. Носеше се слух, че имал връзки с мафията

и че наистина е извършил убийствата, за които го обвиняваха. Адвокатите му го бяха отървали, макар че едва ли имаше право да е на свобода.

— Ей, вижте кой е там — Сам! — каза изведнъж Кевин. Както винаги, бе елегантен и безупречен, в скъп костюм. Горещината сякаш не го достигаше — той никога не се изпотяваше. Изправи се, махна ѝ и Сам осъзна, че сега вече не може да избяга.

— Кевин! — опита да си придаде естествен тон. Той се изправи и дръпна един стол. — Заповядай, седни при нас!

— Благодаря, но...

Не успя да види очите на Роуан — те бяха скрити зад слънчевите очила. Дори не помръдна. Кевин заобиколи масата и я хвана за рамото.

— Сам, сигурно познаваш Еди. Еди, срещал си Сам Милър и преди...

— Разбира се — кимна Еди и се ръкува с нея. — Радвам се да те видя. Ще седнеш ли с нас?

— Сам, това е Лий Чапмън. Лий, Сам е наша позната.

Тя кимна. Лий се усмихна. Бе наясно, че Сам не одобрява постъпките му.

— Приятно ми е да ви видя всички, но...

— Седнете, госпожице Милър, моля ви — намеси се Роуан.

— Не, благодаря. Не искам да ви прекъсвам...

— Вие не ни прекъсвате — възрази Роуан с равен тон, без дори да свали очилата си. — Еди и аз говорехме за едно място... нали вие предложихте да се преместя, помните ли?

— Да — отвърна простиичко Сам.

Той се засмя. Тя не можеше да види очите му, но знаеше, че те не се усмихват.

— Всъщност — продължи Роуан — нашият разговор в момента сигурно ще ви заинтригува. Говорим си за нашата съседка. Не се е появила още, нали?

— Не, но полицията...

— Да, разбира се, те са вече по следите ѝ — каза Роуан. — Какво желаете, госпожице Милър?

— Моля?

— За пиене.

— Нищо наистина. Трябва да се връщам на работа.

— Но нали вие сама сте си шеф? — попита Лий Чапмън и се наведе към нея.

— Да — отвърна Сам и се зачуди откъде би могъл да знае.

— Така че... можете да закъснявате, когато си поискате.

— И дори да се върнете на работа с бирен дъх — каза весело Кевин. — Салонът ѝ е чудесен, Лий. Най-добрият в града.

— Благодаря. — Сам упорито остана права. — Добър е, защото аз и Джо не спираме да работим, и то без бирен дъх! — Опита се да не прозвучи заядливо. Но не се получи. Чапмън се усмихна с крайчеца на устата си. Еди Харлин — също. — Приятно ми бе да ви видя всички — повтори тя.

Мъжете се изправиха. Кевин я целуна по бузата.

В Маями това се правеше много звучно. Най-вероятно заради латиноамериканското влияние. Сам се молеше Лий и Роуан да не сторят същото.

— Всичко хубаво, госпожице Милър — каза Роуан.

Тя кимна и се отдалечи със странно чувство на неудобство. Едва не се спъна в един стол, изпречил се на пътя ѝ. Продължи забързано към гаража. Но обърка етажите и се наложи да се върне отново в асансьора.

Видя колата си веднага щом слезе на паркинга. Чу стъпки след себе си.

Обърна се.

Чапмън. Ръцете ѝ изстинаха от ужас.

— Госпожице Милър — подхвърли небрежно той, — хубаво е, че пак се срещаме.

— Аз... въъ... изгубих си колата.

— Загубили сте я?

— За миг я изпуснах от поглед.

— Но сте я открили, нали?

Сам с неохота посочи колата си.

Чапмън се ухили. Като възплъщение на злото.

— Нищо няма да ви сторя — приближи се към нея той.

— А, Сам! Ето къде си била.

Сам се сепна от гласа на Роуан. Вървеше към нея. Още повече се стресна, когато той плъзна ръка около талията ѝ. Ако Чапмън не бе там, сигурно щеше да опита да се отскубне от прегръдката му.

Но не го направи. А Роуан, който бе малко по-висок от Чапмън, се усмихна иззад тайнствените си слънчеви очила.

— Надявах се да те срещна пак, любов моя.

— А... — промърмори Чапмън. — Знаех си, че тук има нещо...

— Да, има — потвърди Роуан веднага.

— Е, тогава ще се наложи да й кажеш, че не съм такъв демон, за какъвто ме смятат! — каза Чапмън. — Аз съм просто едно момче — ловец, рибар... имам дори разрешително за лов на алигатори. Искях само да ти кажа, че ако имаш нужда от нещо, можеш да ми се обадиш. Много искам приятелката ти да се върне. Повече от всеки друг.

След това се усмихна. Роуан и Сам също се усмихнаха.

Изчакваха го да си тръгне, но той не го направи.

Вдигна ръка и посочи ягуара зад тях.

— Това е колата ми — любезно обясни Лий.

— О!

Сам се отдръпна встрани. Роуан я последва, без да я пуска. Чапмън влезе вътре, запали мотора и изчезна.

Сам почувства дъха на Роуан. Усети тялото му с всяка фибра на своето. Успя да се съвземе и да се дръпне бързо назад.

— За какво беше целият този цирк? — ядосано попита тя.

Роуан отстъпи две крачки. Тук, в гаража, изражението му бе още по-неразгадаемо.

— Искях да му покажа, че си защитена.

— Защо? — попита тя. — Да не си мислиш...

— Нищо не си мисля. Ето колата ти. Ще те изпратя.

— Постоянно идвам тук. Мога и сама да се справя с...

— Добре.

Сам тръгна към колата с единственото желание в този момент да не бъде толкова непохватна.

Седна в колата си. Той бе точно до нея, с ръка на купето. Наведе се.

— Забелязах, че не ми оказа никаква съпротива, докато Чапмън бе тук.

— Не исках да те помисли за лъжец — каза тя.

— Защо не?

Сам махна с ръка.

— Добре, следващия път ще се съпротивлявам.

Стори й се, че Роуан се усмихва.
— Карай внимателно! — Той затвори вратата и се отдалечи.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Лорета чакаше в офиса на Саманта Милър. Бе довольна, че е обядвала с Джо. Прекара чудесно. Дори ѝ се стори, че иска да я покани на среща. Може би бе срамежлив или просто изчакваше. Съвестта ѝ я гризеше, че е изоставила Сам. Реши да говори с нея, но тя се бавеше.

Самата тя трябваше да се връща на работа. Може би бе единствената в кантората, която не ходеше в салона да тренира. Можеше да налети на някой от шефовете си.

Започна да губи търпение. Офисът на Сам бе много уютен — матирани стъкла, кокетно малко бюро от бор, въртящи се столове и много снимки. Забеляза възрастна двойка, вероятно майка ѝ и баща ѝ. Имаше фотоси на още една двойка и на деца.

Лейси. Лейси Хенли на около две години с родителите си. С брат си и Дядо Коледа няколко години по-късно. Лейси Хенли на завършването на гимназията. Брат ѝ с групата. Четиримата Хенли заедно. Семейни снимки навсякъде — по стените, на бюрото... Едно малко момче със сини очи и руса коса.

Отново Лейси Хенли.

Лорета прехапа долната си устна. „Какво ли направих? — зачуди се тя. — Нищо. Наистина нищо.“

Изведнъж спря да разглежда. Пред матираното стъкло премина господин Дали, шеф на цялата правна фирма. Бе доста възрастен, но удивително енергичен и с орлов поглед. Партньорите му бяха решили да го пенсионира и сега изливаше гнева си на пътеката за тренировки.

Вратата се отвори. Лорета едва не припадна от уплаха. Сам изглеждаше не по-малко уплашена. Косата ѝ бе рошава, а очите ѝ — много зелени и тревожни.

— Лорета!

— Съжалявам, че те изплаших.

— Въобще не ми мина през ум, че ще ме чакаш тук.

— Искях да те видя.

— Какво има? — попита Сам и хвърли дамската си чанта върху едно чекмедже с документи.

Лорета мълчеше. Прииска ѝ се да бе говорила за това на обяда. Тогава щеше да бъде по-лесно да разговарят. Сега имаха толкова малко време.

— Чаках те да ми покажеш салона...

— О, разбира се. Хайде!

Сам отвори вратата. Дали беше точно срещу тях.

Сам го видя и изблъска Лорета по един коридор.

Влязоха в залата за вдигане на тежести, Фил Дженкинс и Теди работеха за бицепси и трицепси.

Фил ги поздрави.

Тед Хенли върна щангата на стойките, обърна се и стана от пейката, където тренираше.

Лорета остана с впечатление, че и двамата бяха очаквали Сам да се появи.

— Здравейте, дами! — каза Тед.

— Не съм те виждала на дневна светлина от три века — отвърна Сам.

Тед сви рамене. Вместо него отговори Фил:

— Той е тук, за да зададе няколко въпроса. Питаше кой е бил на смяна в кантората на Марни в петък вечерта, но се оказа, че никой не е бил. Взе телефоните на всичките ми клиенти.

— Просто се опитвам да открия кой знае нещо за Марни. Дали не се е появила вече?...

— Не — прекъсна го Сам. — А ти какво направи? Назначиха ли вече следствие?

— Да, разбира се. Аз също съм посветил свободното си време на този случай — увери я Тед. После се усмихна на Лорета. — Ти също не си чула нищо, нали? Някакви идеи?

Лорета поклати глава и се зачуди дали той вижда изчервяването ѝ. Не можеше да каже на Тед Хенли онова, което се готвеше да сподели със Сам.

— Знаете ли, детектив Хенли, тази сутрин в офиса имаше един мъж. Бе облечен в обикновени дрехи. Каза, че води следствието, защото било по неговата специалност.

— Гледам да си върша работата както трябва, тъй като случаят означава много за Сам.

— Връзката ви с Марни го прави специален и за вас! — изтърси Лорета.

Тъмните очила на Теди не успяха да прикрият нервния тик, който се появи на гърлото му. Внезапно тя почувства неудобство. Никога нямаше да предаде Лейси на баща й!

— Разбира се — каза Тед.

— Направо ме скапа! — оплака се Фил Дженкинс. Потен, мъжествен и малко уплашен, той не сваляше поглед от нея. „Какво ли знае“, каза си Лорета. Напоследък бе станала подозрителна към всички.

— Въпроси, въпроси, въпроси — отбеляза Фил. — Този тук заслужава награда.

— А аз съм сигурна, че ти се опитваш да помогнеш — намеси се Сам.

— Дяволски си права.

— Ами... радвам се да го чуя.

Фил се ухили:

— Марни Нюкясъл ми дължи пари.

— О, разбирам — измънка Сам.

„Не й пука много за Фил“, каза си Лорета, като ги наблюдаваше.

— Не знаех, че вие двете сте приятелки. — Тед я наблюдаваше.

— Срегнахме се за обяд. Лорета ми каза, че иска да идва тук. А сега трябва да тръгваме на работа.

Лорета усети как Сам я дърпа към изхода.

— Наистина трябва да се връщам на работа — каза Лорета, — но първо искам да ти кажа нещо важно.

— Какво?

— Не тук.

— В моя офис...

— Господин Дали е точно до него.

— Ще те изпратя до паркинга.

Дори и на паркинга, в колата, езикът на Лорета сякаш се върза. Това, което правеше, се доближаваше до предателство.

Сам се наведе към Лорета и я погледна със зелените си очи.

— Аз просто... знаеше ли... ами... познаваш Марни. Тя мисли, че ти не знаеш, но когато бяхме в колежа...

— ... се събличаше по клубовете. Да, знам. — Лорета направи пауза. — Тя си мислеше, че ти не знаеш.

Сам сви рамене.

— Искаше да скрие от мен. Защо тогава да говоря за това?

— Е, в началото работеше тук, на магистралата.

— А напоследък работила ли е тук? — намръщи се Сам.

Лорета се поколеба да отговори.

— Прояви интерес... Виж, аз също работех там; анонимно. Само вечер, след работа. Един ден Марни случайно надникна в чантата ми и видя сценичното ми облекло. Уплаших се да не ме уволни. Но тя се разсмя. После посети клуба и започна да проявява интерес към него.

— Още ли работиш там?

Лорета се изчерви:

— Това са честно припечелени пари...

— Лорета, не съм казала, че не са!

— Мястото е много приятно, разбира се.

— Естествено. Но защо ми разказваш всичко това?

— Ами... едно момиче на име Ева Ларсон също работеше там.

— Е и?

— Изчезна. Предполага се, че е избягала. Но родителите ѝ не вярват, че го е направила.

Сам се намръщи още повече.

— Ева е секретарката, която изчезна?

Лорета мрачно кимна.

— Беше влюбена. Много влюбена. Никога не ми каза в кого, но постоянно говореше за това, че е готова на всичко само и само да бъде с него.

Сам сложи ръка на рамото на Лорета.

— Виж, скъпа. Тогава тя сигурно е с него.

Лорета кимна.

— Все си мисля, че съм твърде подозрителна...

— Защо не сподели с полицията за това място, ако си толкова разтревожена?

— Точно в това е проблемът. Не съм чак толкова разтревожена. Работя само няколко нощи в седмицата и всичко е наред. Управителят,

Стивън Доран, е супер. Има бодигардове, които пазят момичетата. Понякога клиентите са отврат, друг път са колежанчета или добре облечени бизнесмени. Всякакви идват. Виждала съм дори доктори и адвокати. От нашата кантора дори, но никога не могат да ме познаят. Женени, ергени... Клиентелата ни е предимно от мъже, естествено, но понякога идват и двойки. Жени — също. Жени, които... като жени. Това е страотно. Някои от момичетата просто предпочитат собствения си пол. Но не ме разбирай погрешно. Питиетата са добри, има джазконцерти, танци... — Гласът ѝ заглъхна. Беше ли необходимо да се опитва да вдига авторитета на един стриптийз клуб?

— Тогава?... — смръщи се Сам нетърпеливо.

След като разказа на Сам колко е хубаво в клуба, защо трябваше да споделя с нея онова? Лорета почувства неудобство. Умната, уравновесената, красивата, разумната, милата и любяща Сам продължаваше да се опитва да разбере страховете ѝ.

— Ами как да ти кажа, не знам доколко е истина, но се носеха слухове сред момичетата, че Клоуи Лоуенщайн обичала да се дегизира и да танцува в клуба. Е, доста често се появяваше на страниците на скандалните рубрики, но за жена с нейното положение работата ѝ като стриптийзборка бе истински скандал. Може и въобще да не е вярно.

— Лорета, кажи това на ченгетата. Те ще разпитат всички момичета.

— Не мога да отида при ченгетата.

— Защо?

— Защото повечето от нас работят тайно.

— Тогава защо го казваш на мен? — попита Сам.

— Просто си помислих, че... Не знам.

— Трябва да отида в клуба. — Сам се замисли. — Да го видя с очите си.

— Добра идея. Ти си толкова...

— Благоразумна? — изпревари Сам.

Лорета се засмя:

— Не, щях да кажа „изискана“. Ако има нещо нередно, ти веднага ще усетиш.

Сам се развесели.

— Не знам доколко познавам стриптийзборските клубове, за да преценя дали са на ниво, или не. Но трябва на всяка цена да отида. Ако

Марни е замесена в нещо там... и ако забележа нещо, което не ми харесва, ще отида при ченгетата.

— Дадено. Ако мислиш, че не е законно да ходиш там, недей. Искам да кажа — какво друго да ти отговоря? — Лорета замълча за миг, после сви рамене: — Добре, е... мисля, че Марни има нещо общо с управлението на клуба, и също... много рядко, но все пак идва.

— Наистина ли?

— Да. Рядко. Но се съблича. Обича да е добрата адвокатка в кантората и неустоимата жена на подиума. Обича силата на секса. Така че, както вече ти казах, посещава клуба. Но това едва ли променя нещата. Мисля, че слуховете относно Клоуи Лоуенщайн са само слухове. А колкото до Ева, вече ти казах, че беше влюбена и всички, освен майка ѝ мислят, че е избягала. Никое от момичетата в клуба не използва истинското си име и работи само по няколко вечери в седмицата. Всички се дегизират. Нищо не мога да потвърдя. Ченгетата направо ще ме изхвърлят като мокро коте, ако тръгна да им разправам сериозни неща, и между другото... аз...

— Ти какво?

Лорета наведе глава:

— Не искам да причинявам неприятности на клуба. Аз съм...

— Да, Лорета, кажи?

Лорета погледна Сам в очите:

— Страх ме е. Не от работата. От неприятности в работата. Марни бе един от шефовете, но не знам кой още. — В очите на жената имаше толкова много топлина, че Лорета се почувства сигурно и уютно.

Сам импулсивно се наведе и я целуна по бузата.

— Наистина трябва да отида там.

Лорета се приближи до колата си, хвърли поглед на часовника и махна за довиждане.

Не предаде никого. Лейси бе в безопасност.

Докато шофираше, усети, че съжалява...

Вече бе казала името на Лейси пред мъжа, който уреждаше частните партита.

Може би не трябваше.

Може би трябваше да сподели само със Сам.

Не...

Не можеше да предаде приятелката си.

И все пак един странен въпрос не излизаше от главата ѝ.

Дори когато можеше да е на...

Живот и смърт?

— Да си изясним нещата — каза Лора недоумяващо. — Искаш да дойда с теб в стриптийз клуб.

— Да — отвърна простичко Сам, като барабанеше с пръсти по масата. Бе мислила върху думите на Лорета цяло денонощие. Беше вторник. Марни още я нямаше, полицията не правеше нищо друго, освен да разпитва хората, и тя се чувстваше напрегната. Трябваше да предприеме нещо.

— С теб.

— Да.

— В стриптийз бар!

— Много хубав бар — каза оправдателно Сам.

— Мъжки стриптийз или?...

— Не.

Лора мълча доста време, преди да успее да проговори отново. Сам пое дълбоко въздух и се приготви за дълго обяснение, но Лора я прекъсна.

— Много добре ми е известно. Жените си търсят жени, защото не им върви с мъжете. Но, Сам...

— Не си търся жена. Просто се налага да отида на това място и не искам да ходя сама. Ще дойдеш ли с мен, или не?

— В стриптийз бар?

— Лора, ходя с теб по разни долнопробни кафенета, където пияни щърби дядковци къркат бира, само за да чуя Ейдън. Идваш ли с мен, или не?

— Аз... ами... май че ще дойда.

— Защо звучиш така, сякаш не мислиш това, което казваш?

— Мисля го! Само че това си е чиста покана за оргия, това е всичко.

— О, така ли!

Лора въздъхна.

— Къде е това място?

Сам стисна зъби.

— Намира се на магистралата с червените неонов светлини.

— Добре. Ще се видим там. Сега имам среща с група възрастни, които искат да бъдат осиновени.

— Лора! Не искам да влизам там сама! — възрази ужасено.

— Не се тревожи, нашите старци си лягат в осем. Ще те чакам на паркинга в девет.

— И нито секунда по-късно! — предупреди Сам.

Лора кимна в знак на съгласие. Сам затвори със свито сърце. Дали беше достатъчна само компанията на Лора? Защо я беше страх толкова? Можеше да помоли Джо да я придружи, но щеше да се чувства неловко. Мина й през ума за Теди, но Лорета настояваше да не се месят ченгета. Дори се сети за Кевин Мадиган, но без да му обясни всичко, щеше да изглежда така, сякаш го сваля.

Роуан, разбира се...

О, никога, никога, никога. Да отиде с него в стриптийз бар, бе равносилно на самоубийство.

По-добре само жени. Тя и Лора.

Погледна часовника и се затича по стълбите. Имаше достатъчно време. Напълни ваната и се потопи. Надяваше се това да я успокои. Но не се получи. Хрумна й да си налее вино. По дяволите! Какви ги вършеха! Трябваше да си признае, че тази вечер нямаше да е Саманта Милър, въпреки че подмина с презрение коментара на Лора за оргията.

Какво обличат жените, когато ходят на стриптийз бар? Никога не бе ходила на такива места. Знаеше за тях само от кабелната телевизия. Но при все това бе любопитна. И се вълнуваше като дете. Сипа си втора чаша вино. Седя във ваната, докато водата съвсем изстина.

В осем и половина застана пред гардероба. Каква дреха би била подходяща за една хетеросексуална жена, която се кани да посети стриптийз бар? Може да има късмет и да случи на джазвечер. Тогава ще бъде чудесно.

Черно.

Спря се на черно. Отхвърли идеята да облече нещо твърде претрупано или нещо съвсем разголено. Трябваше да е секси и в същото време естествена.

„А, да! — каза си Сам с облекчение. Сложи една рокля на Дона Каран с дълги ръкави. Огледа се и остана доволна. — А сега обувки.

Тип «изчукай ме» или тип «да ти го начукам»? — запита тя отражението си в огледалото.“

— О, господи, какви ги дрънкам! Разбира се, че ниски! Никакви секси обувки!

Среса си косата. Вече бе готова за излизане. Не ѝ се шофираше и затова реши да повика такси. Чувстваше се леко замаяна — виното ѝ бе дошло в повече.

В девет без петнайсет беше на паркинга пред клуба. Плати на таксито и побърза да види дали Лора не е дошла.

— Хайде, сладурче, идваш ли? — стресна я гласът на нисък мъж с воднисти очи. Той оправи вратовръзката си и се приближи до нея. Огледа я от горе до долу и каза:

— Ще се събличаш ли? Ако е така, ще си взема централно място!

— Не, няма да се събличам — отвърна Сам.

Той се приближи още повече, докато тя оглеждаше паркинга.

— Можеш да се съблечеш тук, сега. На паркинга. Ченгетата няма да те пипнат. Ще им платим! — настояваше онзи.

Сам го погледна. Всъщност не изпитваше страх от него. Той беше пьян, а тя имаше много добро дясно кроше. Дори бе вземала уроци по кикбокс.

— Не. Определено няма да се събличам пред вас и тук. А сега ме извинете...

— Обичаш жени, а?

— Какво?

— Падаш си по жени, а?

— Аз... не, аз...

Не успя да довърши репликата си. Онзи ставаше наистина досаден. Е, можеше да го разкара набързо, но не искаше да си има неприятности. Трябваше да действа дискретно.

Видя Лора да слиза от предната седалка на една кола. Погледна още веднъж ниския и каза:

— Да! Така е. Извинете, господине, но си падам по жени. Извинете ме...

Остави пияницата и се запъти към колата. Тъкмо наближи братовчедка си, когато спря като попарена. Лора не бе сама. Беше с Роуан.

Той пристъпваше до нея, облечен в черен костюм и риза, без вратовръзка. Изглеждаше зашеметяващо. Когато се приближи, Сам долови уханието на афършейва му. Сам се разтрепера и в същото време се ядоса на Лора.

— Той какво прави тук? — изсъска на братовчедка си.

Лора я гледаше с огромните си невинни очи.

— Ами, Сам... честно, не можех да ти откажа, притеснявах се за теб и мен... тук... сами... Дори ми мина през ум да повикам Ейдън, но той не може да дойде.

— Ами Теди? — изръмжа Сам, макар че самата тя бе решила да не вика Теди.

— Обадох му се и той направи всичко възможно да се освободи, но не успя. Някакъв наркобос му се изпречи на пътя. Каза, че може да се появи по някое време, но...

— Съжалявам, Сам — тактично се намеси Роуан. — Само аз бях свободен.

Очите му блестяха демонично. Сам се насочи към входа на бара, като подмина демонстративно Роуан. Лора вървеше напред.

Изведнъж пръстите на Роуан се вкопчиха в ръката на Сам. Придърпа я към себе си и прошепна в ухото ѝ:

— Какво правим тук?

Сам се отскубна.

— Внезапно ми се прииска да видя стрийпшоу, това е всичко.

— Но Чипъндейлс не танцуват тук.

— Може би искам да гледам женско шоу.

Роуан се наведе толкова близо до нея, че миглите му докоснаха челото ѝ.

— Ти? Никога.

— Откъде знаеш?

Роуан вдигна вежди в знак на почуда и се усмихна.

— Знам — каза тихо той. — Хайде, изплюй камъчето. Защо сме тук?

— Може ли да влезем, без да питаш? — попита нетърпеливо Сам.

— Не, ти ще ми кажеш — сви рамене той. Държеше здраво ръката ѝ и я буташе напред.

Лора ги чакаше на вратата.

— Адски ми е неудобно да вляза вътре сама — заяви тя. После въздъхна. — Не мога да повярвам, че го правя. И то със Сам!

Сам се ухили подигравателно. Добре поне, че Лора не спомена отново за оргиите.

Роуан отвори вратата. Як мъжага, който изпълняваше ролята на охрана, пускаше хората вътре. Изглежда, не бе изненадан да види две жени и един мъж. Погледна ги с любопитство и Сам усети жегване в стомаха. Стори й се, че той се хили подигравателно. Сякаш приличаха на шведска тройка, дошла в клуба да загрее за през нощта.

— Двадесет долара плюс куверт — каза охраната.

Роуан посегна да вземе портфейла си и като се наведе, попита Сам дали ще седнат на предните маси.

— Не! — отвърна стреснато Сам. — Не, ще седнем най-отзад.

— Добре. Нали все пак трябва да знам какъв бакшиш да дам на ей този тук — спокойно прошепна Роуан.

— Да разбирам ли, че си бил на такова място и преди? — попита Сам шепнешком.

— Повечето американски мъже с буйна кръв са били — отвърна сухо той.

Охраната погледна пачката в ръката на Роуан.

— Сър, къде...

— Ей там отзад, моля. Тъмната маса в ъгъла.

Охраната се усмихна похотливо и отвърна:

— Разбира се, сър.

Няколко минути по-късно седяха на масата. Сам си поръча мерло. Искаше да потъне в тъмния ъгъл от срам.

Лора невъзмутимо зяпаше подиума.

— Уау, вижте! — каза тя.

Сам се обърна. Гръдната обиколка на танцьорката сигурно надвишаваше сто и дванадесет сантиметра. Гърдите й бяха голи, ако не се брояха пискюлите, закрепени на червените й зърна. Бе млада и хубава. Отхвърли главата си назад със замах, обви кола с крака и започна да танцува ритмично, като обикаляше около него...

— Боже мой, не съм виждала някой да изпитва оргазъм от един кол! — зяпна Лора.

— Лора! — промърмори Сам.

Роуан се облегна удобно на стола и кръстоса ръце. Сам усети, че не гледа подиума, а нея.

Изведнъж стриптийзърката падна на земята. Направи мост и гърдите ѝ се напериха към мъжете на предните маси.

— Като две торпеда са! — продължаваше да се пули Лора.

Роуан млъкна.

Танцърката легна по гръб, вдигна крака и ги разтвори. Бавно. Прашката ѝ — копринена панделка, не бе по-дебела от връзка за обувки. Такива панделки се връзваха по цялото ѝ тяло.

— О, боже! — възкликна Лора.

Сам реши, че отново се пули в стриптийзърката, но този път тя гледаше към вратата. Там бе застанал Теди.

Той ги видя и тръгна към масата. Целуна бившата си съпруга по бузата, после — Сам. Погледна Роуан, който му подаде ръка. Дръпна един стол, поръча си бира и учудено загледа Сам.

— Определено това е доста интересно хрумване. — Кимна към подиума. — Какво правим тук?

Сам се запъна. Теди беше полицаи. Лорета не ѝ бе позволила да разказва на ченгетата всичко. Поне засега.

— Мислех, че има джаз — опита се да излъже Сам.

Но Лора я издъни:

— Какво?

Сам нямаше навик да лъже, но този път от устата ѝ излезе най-умелата лъжа, която бе изричала.

— Аз... аз четох една интересна статия за жените стриптийзърки в Америка. Има стотици хиляди жени, които го правят, и е невероятно в каква форма са. Наистина бях любопитна да ги видя. Аз... — Сам се наведе, като търсеше подходящ завършек на лъжата си. — ... не можех да повярвам, че хубави жени се събличат по баровете. Имам предвид, че биха могли да станат модели или да се снимат в киното. Но...

Стриптизърката се беше изправила. Сега се виждаше цялото ѝ тяло. Беше красива млада жена.

— Аз... е, предполагам, че не съм била права. Тук има нещо привлекателно, нещо съблазняващо...

— Парите — мъдро произнесе Лора.

Теди сви рамене. Изглежда, че повярва на Сам.

Роуан я наблюдаваше. Не вярваше и на една нейна дума. Отпи вино от чашата си. Не преставаше да я гледа. Сам бързо извърна поглед.

— Великолепна е — каза Лора, вперила очи в танцьорката.

Теди погледна бившата си жена. Внезапно се усмихна:

— Пари, силното усещане, развратът. Между другото забавно е да бъда на място като това с теб.

— Наистина ли?

— Ти беше толкова затворена.

— Така ли? — учуди се Лора и докосна с език върхчето на пръчицата за коктейл. — Нали знаеш, срещите с моята братовчедка ме направиха направо щура.

— Щура и проклета — съгласи се Сам и се облегна на стола. Чашата ѝ бе празна. Погледна към Роуан, но не знаеше защо го направи.

Той изчака малко и посегна да напълни чашата ѝ отново.

— По-добре не шофирай повече тази вечер.

Сам го погледна.

— Но аз не съм с колата.

— Теди, Теди! — внезапно се оживи Лора. — Виж! Това не е ли онзи... онзи престъпник?

Теди се обърна да го погледне.

— Да — съгласи се той, — но не е доказано, че е престъпник.

Сам изопна шия, за да види. Лора бе права. На една от предните маси, точно до подиума, седеше Лий Чапмън. Голото му теме лъскаше. Изглежда, стриптийзьорката танцуваше най-много за него.

— Как мислиш, какво ли прави тук? — прошепна Лора, въпреки че той едва ли щеше да я чуе.

Теди погледна жена си.

— Възбужда се — изтърси Теди.

— Нямах това предвид — засегна се Лора.

На устните на Теди се появи лека усмивка.

— Пуснат е под гаранция, адвокатите му го уредиха. Като стана дума за адвокатите му...

Сам се наведе встрани и разбра какво имаше предвид Теди. Чапмън не беше сам. Кевин Мадиган и Еди Харлин бяха с него.

— Дали не забавляват клиента си? — обърна се Сам към Роуан.

— Най-вероятно — сви рамене той.

— Е, ти май си им приятел, а?

Роуан дълго се взира в нея, после в чашата ѝ. Пак беше празна. Сам дръзко го погледна. После сама грабна бутилката и я напълни. Нито Теди, нито Лора забелязаха това.

Но Роуан забеляза.

На подиума се появи друга жена, с наметало от пера. Предишното момиче се дръпна назад. Танцърката с перата започна да се върти и разхожда по подиума. Перуката ѝ беше фантастична.

Изведнъж наметалото падна на земята. По тялото ѝ също имаше пера.

Тръгна наперено по пътеката в такт с музиката. Първото момиче я посрещна. Двете започнаха да танцуват в унисон. Красивите им тела се преплетоха в чувствен танц. После паднаха на колене и доближиха гърбовете си така, че разтворените им крака останаха обърнати към публиката.

От време на време се чуваха подвиквания и подсвирквания. Двете жени танцуваха толкова хармонично, че всяко тяхно движение изглеждаше съвършено. Изправиха се. Първата започна да сваля перата на втората. А втората — панделките на първата. Прегърнаха се в една невероятно красива поза и се пуснаха. Всяка се отправи към своя кол. Напълно голи, се заувиваха около него.

Сам не можеше да откъсне очи от танцърките. Не бе съвсем сигурна, че иска да ги гледа, но никой друг момента не беше толкова интересен.

— Доста еротично, бих казала — промърмори Лора.

— Да — съгласи се Теди.

— И двете са наистина хубави — каза пак Лора.

— Да, иде ми да се нахвърля върху им — небрежно подхвърли Теди.

Сам не откъсваше очи от момичетата. Чувстваше се като попаднала под душ с готин мъж. Едно беше да гледаш, а съвсем различно — да те хванат да гледаш. Почувства особено безпокойство и срам. Идеше ѝ да се скрие под масата.

— Само да им се нахвърлиш ли? — попита нежно Лора.

— Ами, нали знаеш, има нещо... — отвърна Теди.

— Стимулиращо?

— Така ли мислиш? — попита Теди, който неусетно се бе доближил до Лора. Сам забеляза това. — Искаш ли да си ходим?

— Може би — поклати глава Лора. — Въпреки че... виж... не искам да започвам нищо отново...

— Нито пък аз. Но...

— Имам предвид, че не искам да се събираме. Наистина.

— Не.

— Но бяхме женени все пак.

— Така е. Готова ли си?

— И още как! — изправи се Лора.

Теди стана след нея.

Сам изпадна в паника.

— Да не си тръгвате? — попита тя недоумяващо.

— Да — отвърна Теди.

— Но...

В момента мислеше единствено за Лора. Естествен вярваше на Теди, обаждаше му се, когато имаше нужда от помощ, но...

Трябваше ли Лора да си тръгва с него?

Дали това бе чувство на загриженост за нея, или страх за самата себе си? Не си бе представяла, че ще остане насаме с Роуан, и то на място, пълно с голи хора.

— Приятна вечер. Благодаря ти, Роуан. Сам, обади ми се.

И като хвана Теди за ръката, Лора изчезна от бара.

Сам потърси с разтреперана ръка бутилката с вино. Но Роуан я спря.

— Да не започнеш да опъваш направо от бутилката? Ако искаш, мога да ти поръчам нещо по-твърдо. Ако пък се чувстваш зле, можем да си тръгваме.

Зелените му очи бяха впити в нея. Сам сведе своите. Нямаше нужда от повече вино. Виеше ѝ се свят. Усети, че се смее, без да иска. Погледна отново Роуан.

— А ти... би ли им се нахвърлил?

— Зависи от обстоятелствата — отвърна той.

— Така ли?

— В момента — не. Получи ли това, за което бе дошла? Ако е така, да си тръгваме. Ако пийнеш още малко, гарантирам ти, че ще повърнеш в колата ми.

— Никога! — запротестира Сам.

Когато ѝ помогна да се изправи, всичко се въртеше. Стаята, подиумът, танцорките. Странно, къде бе отишло чувството ѝ на паника? Роуан я придържаше леко, докато излязат. Тя се облегна на рамото му, като се кикотеше и вдъхваше мириса на афършейва му.

— Защо хората ходят на такива места! — зачуди се тя.

— Ммм... боже, и аз се чудя — измърмори Роуан, като я нагласяше на предната седалка. Затвори вратата и също седна.

— Сериозно, това действа ли на мъжете?

— А на жените действа ли? — попита той и включи на скорост.

— Очевидно подейства на Лора и Теди — намръщи се Сам. — Мислиш ли, че са добре?

— Някога са били женени.

— Да, знам, но сега...

— Сега какво?

— Не знам.

— Тръгнаха си пред очите на дузина свидетели. Сигурен съм, че на братовчедка ти няма да се случи нищо.

Сам срещна погледа му в огледалото за обратно виждане и се изчерви.

— Нямах предвид това. Теди не би... Не знам какво говоря.

Роуан не каза нищо повече. Сам се облегна на седалката и затвори очи.

Няколко минути по-късно той я побутваше. Тя се стресна и разбра, че е задрямала.

— Сам!

Подскочи, слезе от колата и залитна. Роуан я хвана, за да не падне.

— Добре съм.

— Ще те заведа до вратата. — Прегърна я през кръста.

— Имаш ли ключ?

— Разбира се. — Започна да рови в чантичката си. — Знаеш ли, наистина, добре съм... това е толкова...

— Млъкни, Сам. — Завъртя ключа и я вкара вътре. — Ще те сложа да си легнеш.

— Не...

— Не казах, че ще си легна с теб. Казах, че ще те сложа да си легнеш.

Ръцете ѝ се обвиха около шията му. Той изкачи стълбите до спалнята. Сам го гледаше в захлас — цвета на кожата му, устните му, косата, в която бе заровила пръстите си.

Няколко минути след това той я сложи на леглото и свали обувките ѝ. Докосването на ръцете му по стъпалата ѝ достави неочаквано еротично удоволствие.

После я покри със завивките.

— Роуан — каза тя и го хвана за ръката.

— Ммм.

— Не почувства ли нещо там, в бара? Искам да кажа, беше... толкова... Теди грабна Лора и изчезна...

— Секси?

— Аз...

— Сам, да не би да ме молиш да се възползвам от теб?

— Не!

— Добре. Не и тази вечер.

— Какво?

— Не и тази вечер. Между другото, защо ходихме там?

— Забранено ли ми е да пожелаая да видя нещо такова?

— Не.

— Наистина съм много разумна и много забавна.

— Не казвам, че не си. Но мисля, че бяхме там с определена цел.

— Бяхме само малко да се позабавляваме, това е. Една дива нощ. Заради тръпката.

— Ти и Лора?

— Е, имахме наум някои мъже естествено.

— О, разбирам! Искали сте да отидете там, за да си хванете мъже.

— Може би.

— Теди определено веднага си свали една — засмя се Роуан. — Ще узная истината рано или късно.

— Аз си имам личен живот, разбираш ли?

— Радвам се за теб. А сега ти казвам „лека нощ“.

— Къде ще ходиш?...

— Да не искаш да ме питаш дали ще спя с някоя друга?

— Не! Разбира се, че не! — излъга Сам.

Роуан все още не сваляше очи от нея. Лека усмивка озаряваше лицето му. Седна до нея и започна да я гали по косата.

— Сам, никога не бих се възползвал от теб в такъв момент. Отивам си вкъщи. Харесаха ли ти танцъорките? Бяха еротични, нали? Възбуди ли се? Да, разбира се. Искаш да ме питаш дали ще ги... или някоя друга? Да, ако те нямаше на този свят. Ако ме питаш дали се възбуждам от теб, знаеш отговора — завърши речта си Роуан и се изправи, като я остави сама в стаята. Сам почувства как светът се върти. В нея гореше странен огън. Роуан се върна минута по-късно с чаша вода и аспирин. — Вземи, ще ти помогне. — Сам изпи хапчето. — Ще включа алармата. Помниш ли кода?

Сам се напрегна, но не можа да се сети.

— Наистина ли си тръгваш? — усмихна се тя.

— Да. Защо? Да не искаш да остана?

— Не, разбира се, че не!

— Защото не си в състояние да се справиш с мен.

— Ласкаеш се.

— Та ти едва си държиш очите отворени.

— О, така ли? — каза Сам. Но това бе самата истина. Очите ѝ се затваряха. Светът оставаше някъде зад тях.

— Бъди добро момиче, кажи ми номера на алармата и заспивай.

Сам смотолев някакви цифри.

После заспа и забрави всичко.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Лейси не бе очаквала такова ранно телефонно обаждане. В сряда следобед, тъкмо когато се връщаше от училище, майка ѝ ѝ каза, че някакъв господин Шоудън я търси на телефона.

Тя не познаваше такъв човек, но се обади.

— Здравейте — любопитно започна Лейси.

— Здравсти, скъпа. Чувам, че искаш да ходиш на частни партита.

— Какво?

— Сама ли си?

— Не!

— Тогава просто ме изслушай. Трябва ми момиче за петък вечерта. Страхотна възможност. Една приятелка ми каза, че ти си подходяща.

Тогава се сети. Лорета ѝ бе говорила за този вид бизнес. Гърлото ѝ пресъхна. Изплаши се. Но все пак изслуша всичко. Може би опасността я привличаше.

— Кажете ми, моля.

Господин Шоудън продиктува някакъв адрес в Гейбъл, един от най-скъпите квартали. Каза също, че Лейси трябва да е там рано, за да се приготови. Партито бе устроено в чест на един рожден ден и всичко, което се искаше от нея, бе да изскочи гола от една торта.

— Звучи като страхотна разпродажба — каза Лейси и хвърли на майка си един поглед и чаровна усмивка. Пръстите ѝ се вкопчиха още по-силно в слушалката. — Колко?

— Петстотин плюс бакшиши, ако има.

Лейси зяпна. Петстотин долара. Двойно... не, четворно от една вечер в клуба.

— Съгласна ли си? Това ще бъде твоето изпитание, както и на агенцията, разбира се. Ние вярваме, че ще се справиш, защото препоръката е много висока.

— Чудесно. Да, да, разбира се, ще дойда.

Господин Шоудън повтори адреса, след което Лейси затвори. Обърна се към майка си, която я гледаше с големите си тъжни очи. Дали не бе чула? Сърцето на Лейси заби учестено.

— Мамо...

— О, скъпа, съжалявам! Толкова искаш да отидеш на тази разпродажба, но аз съм почти разорена. Не ходих на пазар снощи. И добре че не ходих. Просто нямам представа как съм оставила кредитната си карта на червено. Нищо не разбирам. Не съм похарчила чак толкова много пари.

Лейси се засмя с известно облекчение. Прегърна майка си.

— Мамо, това нещо се нарича кредит. За да получиш пари, трябва да вложиш пари.

— О, боже, толкова е гадно! — въздъхна Лора. — Не съм добра майка... и съпруга, нали?

Лейси я прегърна силно.

— Не е вярно! Ти си чудесна. Не се тревожи за пари. Татко ми даде малко миналата седмица.

Очите на Лора се насълзиха и Лейси съжали, че е споменала баща си.

— Мамо...

Майка ѝ не каза нищо лошо за баща ѝ.

— Знаеш ли, ченгетата не печелят много. Ако може да си позволи да те изпрати да учиш в Ню Йорк, повярвай ми, ще го направи. И ти го знаеш.

Защо трябва да се чувства толкова виновна, помисли си Лейси и погледна майка си в очите.

— Знам, мамо — каза тя и я прегърна отново. Малко по-ядно този път.

Но Лора не го забеляза.

— Обичам те, бейби. Толкова много те обичам.

— И аз те обичам, мамо. Наистина.

Телефонен звън прекъсна прегръдката им. Лейси едва не подскочи.

— Но това е само едно позвъняване! — каза през смях Лора.

— Да, да, телефонно позвъняване. Аз ще се обадя — втурна се момичето.

— Лейси!

— Да! — Беше Джанет, приятелка от много години. Обичаха да мечтаят заедно за бъдещето.

— Познай!

— Какво?

— Набират актьори за един филм — „Когато задуха вятърът“, в Ню Йорк този уикенд. Записването е свободно.

Лейси сбърчи вежди.

— Божичко, това сигурно е добре дошло за нийоркските снобчета.

— Ще ходим цяла група — аз, ти, Сара и Кейси. Ще летим с нощния полет... по-евтино е. Пък и Кейси трябва да приключи с шоуто си. Само сто и петдесет долара — отиване и връщане. Стаята ще струва по сто на момиче. Още сто за храна и — готово! Идваш ли?

— Бих искала, но...

Лейси замълча. Нямаше толкова пари, а не искаше да тревожи майка си.

Но нали щеше да спечели. След петък вечерта щеше да има много повече, отколкото ѝ трябваша да отиде до Ню Йорк.

— Среднощен полет ли, каза? Не знаех, че има нощни полети до Ню Йорк.

— Да, има. Открили са нова линия... нали не те е страх? Преди компанията имаше друго име, но след една катастрофа се преименува. Сега се считат за най-безопасните. ФАА ги бие по всички параграфи, разбира се.

— Не, не ме е страх — отвърна бързо Лейси. — Мисля, че ще дойда.

— Супер! — извика Джанет в слушалката. — О, благодаря ти, Боже! Когато сме четири, е по-евтино. Трябваше да се закълна пред майка си с ръка върху Библията, че няма да се возя на метрото в Ню Йорк. Като че ли тук не е опасно.

— Да, ще дойда... — каза Лейси и замълча, защото майка ѝ я гледаше с недоумение. — Ще ти се обадя пак.

След това затвори.

— Мамо, ще летя с момичетата за Ню Йорк в петък.

— Ами... чакай малко...

— Напълно безопасно е. Ще бъдем четири момичета. Кейси познава града; семейството ѝ е оттам. Кълна се в Бога, нищо няма да

ни се случи. Ще ти дам номера в хотела...

— Е, скъпа, не бих искала да проверявам дали това е истина, но...

— Ще снимат мюзикъл. Добър мюзикъл.

Лейси видя сълзи в очите на майка си. Лора винаги ѝ казваше да прави това, което счита за най-добро. Дори ѝ позволяваше да отиде да учи, ако иска. Но също така се и страхуваше за нея. Страхуваше се да не я загуби.

Лора се намръщи.

— Ще трябва да взема пари от баща ти. Наистина нямам в момента. Омръзна ми все да вземам от Сам назаем и да не ѝ ги връщам дълго време.

— Мамо, аз имам пари. Спестявала съм, нали ти казах — излъга Лейси и облиза пресъхналите си от вълнението устни. — Полетът струва само деветдесет и девет долара, а стаята ни е за сто и петдесет. Дори да се возим на такси, ще делим на четири и ще ни излиза евтино.

Лора отново прегърна дъщеря си.

— О, скъпа, толкова се радвам за теб. Сигурно ще бъде чудесно!

— Благодаря — стисна още по-силно майка си Лейси. — Изглеждаш изморена. Тревожи ли те нещо? Не беше ли татко тук тази сутрин? Мисля, че чух гласа му.

— Ммм... да, намина за малко — излъга Лора.

— Да не би да сте се карали пак?

— Не, просто бях изморена. Няма да повярваш, но на Сам ѝ хрумна да ходим в стриптийз бар снощи.

Лейси почувства как кръвта застива в тялото ѝ.

— Какво?!

— Като гръм от ясно небе! Тя винаги идва с мен, когато я помоля, нали знаеш, за Ейдън или за теб... И тъй... излязохме.

— Къде... къде ходихте?

— Бара на магистралата.

— Боже господи!

— Но, скъпа, не беше чак толкова ужасно. Беше... интересно. Не се шашкай толкова — не сме деца!

Лейси си помисли, че това е краят.

— И баща ти дойде.

— Татко? — Гласът ѝ прозвуча толкова уплашено, че се чу като писукане.

— Бях сигурна, че Сам... е малко изплашена. Затова повиках баща ти. Отначало каза, че няма да дойде, но после дойде и...

— И?

— Това е. Успя.

— О, боже! Той е спал тук! Върнал се е тук!

Лора се изчерви. Лейси знаеше, че е хванала майка си натясно. Едва не падна на колене пред Бога, че не бе работила миналата нощ.

Родителите ѝ бяха ходили в клуба... и се бяха върнали заедно тук! Искаше ѝ се да повърне. Повдигаше ѝ се...

Баща ѝ в клуба.

Майка ѝ...

— Нали няма да ходиш повече там?

— Какво ти е, скъпа? Добре ли си? Изглеждаш напрегната — каза загрижено Лора.

— Мамо!

— Какво, мила?

— Нищо, нищо. Аз... аз те обичам, мамо. А сега отивам да си пиша домашното.

Лейси целуна майка си по бузата още веднъж и се затича към стаята си. Заклучи се вътре. Стана ѝ лошо. Имаше нужда от хартиен плик, от апарат за дишане.

Да, трябваше да се обади в клуба и да се откаже от работата. Но парите ѝ трябваха. Не, по-добре беше да се откаже. Веднага. Боже, ами ако се бе появила на сцената снощи? Ако родителите ѝ бяха гледали собствената си дъщеря и се бяха възбудили от нея и...

Трябваше да се обади и да приключи с тази работа.

Нали сега щеше да работи на частни партита. Те щяха да носят повече пари.

И да са по-безопасни.

Моли се бе върнала. Лъч надежда проблесна в съзнанието на Сам.

Имаше късмет, че не се събуди с главоболие. И все пак се чувстваше разстроена и много притеснена.

Какво доказва с посещението в клуба? Нищо. Освен че е страхливка и добра пиячка. В очите на Роуан се превърна в глупачка. Тази мисъл я човърка цял ден. Опитва да забрави за снощи и да се концентрира върху работата си.

Двама офицери бяха ангажирани с издирването на Марни. Това бяха детективите Лорънс и Остерман. Бяха идвали и в салона. Напомняха на Сам за Лаурел и Харди единият бе висок и слаб, другият — нисък и дебел. И двамата бяха приятели на Теди, който я увери, че те са най-добрите. Най-подробно проучваха кантората на Марни. Разпитваха всички; дори и тези, които Марни защитаваха.

Сам се чудеше дали да им каже за стриптийз бара, но не го направи. Бе обещала на Лорета никога, ама никога да не я издава, освен ако няма основателна причина! Вероятно полицията правеше добре, че се концентрира върху клиентите на Марни.

Слънцето залязваше. Излезе да види Моли. Върна се за една маруля, после седна на кея и започна да храни морската крава. Галеше я по главата и ѝ говореше.

Нощта бе спокойна. Гледката на залива беше зашеметяваща.

Усети присъствието на Роуан, преди да го види. Всъщност разбра, че някой седи зад нея, и когато се обърна, само се увери в предчувствието си.

Погледна обратно към водата.

— Как можеш да се появяваш така незабелязано! Трябваше да почукаш на входната врата.

— Направих го. Но никой не отговори.

— Вероятно не съм искала да ме безпокоят.

— Реших да рискувам и да се появя направо тук.

Сам обмисляше как да му каже да си тръгва. Но не искаше той да го прави. Роуан седна до нея. Беше бос, но не потопи краката си във водата. Само ги протегна към Моли, сякаш за да я погали. Сам си пожела Моли да не го хареса, но тя въобще не го подуши. Плуваше спокойно и нямаше нищо против докосването му.

— Невероятна е — каза Роуан.

— Да — съгласи се Сам студено.

— Настроена е приятелски.

— Може би твърде приятелски. Някой ден ще се блъсне в друга перка. Може би не трябва да я опитомяваме много.

— О, мисля, че тя рядко напуска този район. Сигурно си е научила урока за лодките.

— Е, понякога човек научава уроците си доста бързо.

— Мен ли имаш предвид, или себе си?

— Може би и двамата.

Роуан стана и се отърси от морската вода.

— Никога не съм искал да те нараня.

— Може и така да е, но ти се постара да докажеш точно обратното.

— Не ти ли е минавало през ум да ми простиш?

— Да — каза Сам и го погледна в очите. — Но някак си... желанието да го направя все ми се изплъзва. — Изчерви се, като си помисли колко ужасно звучи. — Аз... аз просто не мисля, че... можем да върнем времето назад. Че можем пак да си вярваме.

— Е, тогава от мен не зависи много — каза той, но не помръдна. Небето и водата блестяха в розови тонове, а оранжеви нишки прорязваха облаците. Отвъд залива сградите на Кей Бискейн проблясваха като старинни замъци.

Сам продължи да се взира в залива.

— Миналата нощ ти си тръгна. Можеше да останеш. Нямах да се съпротивлявам.

— Точно затова не останах. Но исках.

— Задължена съм ти за снощи.

— Ще ти кажа истината и се заклевам, че е вярно. Няма да ти се моля да ми вярваш, въпреки че много ми се иска. Дина бе една развалина. И аз го знаех. Когато се върна при мен, бе в ужасна форма. Но аз бях женен за нея. Нямах да си го простя, ако не бях опитал да ѝ помогна.

— Можеше да споделиш това с мен тогава.

— Тогава? Значи си искала да чуеш нещо от рода: „О, извинявай, благодаря ти за чудесното чукане, но намериха жена ми и въпреки че не искам да живея с нея, тя е наркоманка и аз трябва да бъда с нея“. Това ли искаше да чуеш?

Сам се обърна към Роуан.

— Да!

Той поклати глава.

— Не я обичах вече. Господ ми е свидетел, че се тревожех за нея, но не я обичах. Когато избяга първия път, въздъхнах с облекчение. Тогава срещнах теб. И се влюбих. Винаги съм бил влюбен в теб. Ти бе всичко, което Дина не беше — силна, независима, знаеше коя си. Нямаше нужда от хапчета, за да заспиш, или от хапчета, за да се събудиш, или от алкохол, за да убиеш деня. От теб лъхаше живот и свежест, ние се смеехме, ти слушаше песните ми и във всичко, което правеше, бе искрена. Така че тя излезе права. Не я обичах. Но се опитах да я обикна. Мислех, че мога да я направя по-силна, опитвах се да ѝ помогна да заживее нов живот. Но грешах. Тогава не можех да постъпя по друг начин. Не знаех дали върша нещата правилно, но не можех да ги върша по друг начин.

Сам прегърна коленете си.

— Не знам какво очакваш да кажа. Когато се запознахме, мислех, че си разведен...

— Казах ти, че сме скъсали — прекъсна я той. — Не те излъгах. Не ти казах, че имаме официален развод.

Сам сви рамене.

— Добре, може би съм вярвала на нещо, в което съм искала да вярвам. Но аз те обичах. Когато те арестувах...

— Всъщност бях отведен за разпит.

— Както и да е. Ченгето ти сложи белезници и те отведе. Но това не бе от значение за мен. Аз бях сигурна, че си невинен. Обичах те и те познавах по-добре от всички. Обожавах те. Бях луда по теб. Като си помисля за онова време, май съм била доста трогателна. Но си тръгнах. Какво друго можех да направя? Ти се прибра при жена си и... родителите ми претърпяха катастрофа, баща ми умря, а майка ми бе в критично състояние. Това бе най-проклетият период в живота ми. Вече го преживях. Не искам да се връщам обратно. Не искам пак да се влюбя в теб.

Роуан я гледаше, без да помръдне. После извърна очи към морето.

— Добре. Сексът е просто инстинкт, нещо, без което не можем. Искам да кажа, че обикновено го правим с някой... и... ние сме го правили преди. Успокояващо и вълнуващо е да знаеш, че някой ти доставя удоволствие...

— Ти си невероятно нахален.

— Аз ли? Ами кой миналата нощ се предлагаше толкова лесно?

— О, боже...

Роуан се засмя.

— Можем да се върнем в клуба, да видим как ще се почувстваш днес.

— Държиш се ужасно.

— Просто съм загрижен за теб. Е, как мислиш?

— Мисля, че трябва да идеш да се удавиш в залива! — сопна се Сам.

— Всъщност не звучи лошо. Потапяла ли си се някога в залива?

Сам замълча за миг, сви рамене. Знаеше, че той просто сменя темата.

— Да, понякога се гмуркам. Особено ако Моли е наблизо. Обича да плува с хора.

— Наистина ли?

Сам го погледна. Изглеждаше спокоен и отпуснат. Въпреки неприязънта, която чувстваше към него, той все още я привличаше неудържимо. И към него животът се бе отнесъл жестоко. Първо Дина, след това Били... Спомни си колко болезнена бе загубата на баща ѝ. Хрумна ѝ, че същото е изпитвал и Роуан, когато полицията и репортерите са го следвали на всяка крачка.

Но сега разсъждаваше по-трезво. Не искаше да се впуска в необмислени преживявания. И все пак харесваше ѝ да седи до него и да си говорят.

— Сам — попита той тихо, — защо отидохме в онзи клуб?

— Марни работеше там — каза тя и го погледна. — Мислех си, че може би ще науча нещо за нея... но за нещастие се провалих.

Роуан изглеждаше сериозен.

— Сам, не се занимавай с разни отрепки. Обадила си се на полицията. Повече нищо не можеш да сториш. Освен ако не искаш да се изложиш на опасност.

— Трябва да мога да направя нещо повече...

— Не, недей. Ако нещо ѝ се е случило, ти излагаш себе си на същата опасност.

Сам го погледна.

— Ти си един от близките ѝ приятели. Ти също трябва да се опиташ да направиш нещо за Марни.

— Може и да опитам.

Преди Сам да успее да отговори, един глас прекъсна разговора им.

— Господин Роуан, сеньор Роуан...

Обърнаха се едновременно. Сам видя една жена на средна възраст, леко закръглена и облечена в прислужнически дрехи. Имаше испански акцент. Бе накичена с листа от кротони и цветове от ибискус. Явно бе минала тайно през живия плет.

— Аделия! — изненада се Роуан и скочи на крака. — Какво се е случило? Добре ли си? — Приближи се до нея, взе ръцете ѝ в своите и я огледа от главата до петите.

Жената въртеше объркано глава:

— Не, не се тревожете за мен, господин Роуан. Тя се върна! Онази ужасна жена!

— Марни? — каза Сам и се изправи.

Аделия се намръщи:

— Не, не, онази репортерка — обясни набързо Аделия. — Дойде до вратата, започна да звъни и да чука! Не ѝ отворих и знаете ли какво направи тя? Моментално тръгна към задния двор. Сигурно ще стигне до басейна, за да ви търси, или пък ще се промъкне в приземието, където държите китарите си.

Роуан погледна Сам.

— В този район сигурно има епидемия от нахалство — да нахлуваш в дома на някой, който ти трябва.

— Тя търси вас, господин Роуан — предупреди го Аделия. — Мисля, че ме видя и ме проследи дотук.

Роуан млъкна.

Сам погледна ръцете си — те трепереха. По дяволите, не трябваше да се остави на тази слабост. Вдигна очи към Роуан.

— Искаш ли да влезем у дома?

— Да — простичко отвърна той.

Сам изтърси ръцете си от пясъка и се запъти към къщи. Влезе в приземието. След нея вървяха Аделия и Роуан. Затвори вратата и в момента, в който се обърна, видя млада жена, която се задаваше откъм храстите. Бе облечена в елегантен костюм с панталон.

Храстите бяха близо до басейна. Младата жена едва не падна в него. Бе привлекателна, около трийсетте, с къса черна коса. Успя да

запази равновесие и подозрително се огледа.

— Къде ли отиде онази кучка? — каза младата жена толкова силно, че я чуха дори и зад затворената врата.

Аделия изпсува на испански.

— Мисля, че трябва да ѝ дам късче от душата си... — започна Роуан.

— Да бе, и тя веднага ще напише точно това, което си ѝ казал — иронизира го Сам. — Шшшт! — Видя младата жена да върви в посока към кея. Погледна към водата и се върна, като внимателно заобиколи басейна.

— Но това е абсурдно... — възмути се мъжът.

— Роуан, замълчи, ще те чуе.

Жената тръгна към двора на Сам. Може би мислеше, че е загубила плячката си и е безсмислено да се вре в разни кротони и ибискуси.

— Да видим накъде тръгна.

Сам и двамата след нея се отправиха към първия етаж. Влязоха в дневната и внимателно откrehнаха завесата на прозореца. Репортерката отвори вратата на джипа си влезе в него. Очакваха да запали мотора. Но тя не го направи. Обърна се назад и тогава Сам забеляза, че отзад седи мъж. Размениха си няколко приказки, той слезе и се запъти към входната врата на Роуан.

Аделия започна да говори нещо заплашително на испански.

— Следва те по петите, а? — промърмори Сам.

— Така изглежда.

— Защо?

— Старата история. А ти си мислеше, че вече не е актуална. Хайде да се върнем, откъдето дойдохме, Аделия — каза Роуан на прислужницата си.

Тя кимна и се обърна към Сам:

— Благодаря, грасиас, че ни пуснахте в дома си.

— Много великодушно! — добави Роуан.

После се извърна и се запъти към приземния етаж.

Аделия тръгна след него, а Сам ги последва.

— Мамка му! — изпсува Роуан и се закова на място. Храстите отново се размърдаха.

— Е, ти и без това искаше да се гмуркаш... — предложи Сам.

— Какво?

— Водата. Е, тук, на сушата, има още малко кислород, но сега се налага да поплуваш.

— Добра идея!

— О, не! Аз не влизам във водата! — запротестира Аделия.

— Не, ти ще останеш за малко тук с мен — каза Сам. — Роуан, ти по-добре побързай...

Но той вече бе изчезнал.

Секунда след това на поляната се появи мъж. Спря точно пред храстите в двора на Марни. Аделия пак започна да псува на испански. От бръщолевенията ѝ се разбираше думата полиция. Мъжът отново се скри в храстите.

Сам не можа да се сдържи и се разсмя. Сложи ръка на рамото на Аделия.

— Хайде да пийнем по чаша вино. — Вино. Може би не трябваше да пие. Не, всичко щеше да бъде наред. Не се налагаше да гледа голи хора и да пие без мярка.

— О, не, благодаря, но имам работа. Работя за сеньор Роуан...

— Цяла нощ ли работиш за него?

— О, не! — опули очи Аделия. — Той е много добър. Най-добрият човек, за когото съм работила някога. Отначало се изплаших. Запознавам се с госпожица Нюкясъл и си мисля, не, не, Аделия, ще миеш тротоари, но няма да работиш за нея. Преди това бях в една кантора, нали разбирате, но те наеха нови шефове, а знаете, че шефовете... — Тя замълча и направи виновна гримаса. — ... се гавреха с мен, нали разбирате?

— Боя се, че да.

— Но господин Роуан... ми казва да си ходя рано, благодари ми за това, което правя — и ми дава „бонуси“, както го нарича той. Аз много го обичам! Работя само когато има нужда от мен. Следващия път ще хвана за косите онази ужасна жена!

Сам се засмя отново. Можеше да бъде сигурна, че Роуан е в добри ръце.

Аделия тръгна към къщи. Сам вървеше след нея.

— Следващия път тя ще падне в твоя басейн. Цялата ще се намокри — продължаваше да негодува закръглената брюнетка.

— Олеле! Това определено заслужава чаша вино.

Аделия започна да се дърпа, но Сам я убеди да остане.

Сипаха си вино, след което Аделия започна да готви паста^[1].

Аделия ѝ харесваше. А виното, което отпиваха на малки глътки, още повече ги отпусна.

Прислужницата ѝ разказа за племенниците си в родната Куба. С парите, които печелеше, щеше да помогне на семейството на сестра си да дойде в Америка.

— Могат ли да дойдат тук легално? — запита Сам.

— Ти не познаваш Куба. Законността е толкова корумпирана. Мога да ги доведа законно, мога да бутна пари на някои хора да си затворят очите. Дори и тук парите командват всичко. Сеньор Роуан, той ще помогне, знам това.

— Но ти си работила в кантора...

— Да, там има един човек, който се занимава с имигрантите. Обаче госпожица Нюкясъл казва първо да си помогна сама, пък после господ щял да ми помогне и накрая те! — каза Аделия.

Сам наведе глава за момент. Да. Марни нямаше да помогне на Аделия. Марни е студена, самовлюбена и амбициозна, но може да бъде упорита и праволинейна. А ако хареса етичността и предаността на Аделия, би могла да ѝ помогне.

Сама си сервира паста със сос маринара, въпреки протестите на Аделия. Дори сама сложи чинии на масата и сипа вино, докато прислужницата седеше на стола. Аделия съвсем се разпусна и започна да се кикоти. Описа Куба, когато живяла там като малко момиче. Някога била женена, но пратили мъжа ѝ в затвора. Не го пускали години наред, та сега не била сигурна дали е женена, или е вдовица.

— Нищо ли не може да се направи за него?

— Може би. Може би господин Роуан е ходил при господин Дали и той може да уреди нещата. Той познава политици и понякога...

— Но съпругът ти, Аделия, може и да е умрял.

— Знам.

— Но ти имаш право да разбереш. Може да се ожениш пак...

— Не — каза Аделия и докосна пръстена на ръката си.

— Марио и аз бяхме толкова влюбени. Сега няма да ме познае — такава дебелана. Някога бях стройна, хубава, а той бе красив. Беше горд — никога не изменяше на думата си и на това, в което вярваше. Те

го отведоха, но аз винаги ще го обичам. Просто ще продължа да се моля. Глупаво ли постъпвам? Като една стара закръглена глупачка.

— Не, Аделия, ти си красива, и мислите ти са красиви — успокой я Сам. После се замисли върху думите на Аделия за мъжа, когото бе взела за съпруг, когото бяха отвели и когото обичаше все така силно.

Животът винаги е на противната страна. Без значение какво казват или мислят другите.

— Аделия, би ли ме извинила за секунда? Трябва да се обадя по телефона.

— Си, ще раздигна.

— Не!

— Раздигам или няма да дойда повече.

Сам въздъхна:

— Добре, само ги сложи на плота. Ти не работиш тук. Ти... се криеш.

— Си, госпожице Сам — съгласи се Аделия.

Докато изкачваше стълбите, Сам чу жената да вдига съдовете и после да ги мие. Поклати глава. Когато слезеше обратно, Аделия щеше да ги е измила, подсушила и подредила.

Внезапно ѝ бе дошло на ум да се обади на Теди. Опита първо на служебния телефон. Както държеше телефонната слушалка, тя се извърна и забеляза човек на поляната пред къщата на Марни. Репортерката?

Не, не бе тя. Човекът бе скрит наполовина в храстите.

Телефонът звънеше ли звънеше, но Теди не вдигаше. Включиха се телефонният секретар, после и другите му номера — вкъщи, на пейджъра.

— Теди — каза тя, без да сваля очи от човека в храстите, — Сам е. Обади ми се, моля те. Колкото се може по-скоро.

Затвори, доближи се до прозореца, за да види дали репортерите бяха още там.

Но червения джип го нямаше.

Телефонът иззвъня. Сам веднага скочи към него.

— Ало?

— Да не си взела моята прислужница за заложница?

— Не! Вечеряхме заедно.

— Наистина ли? — попита замечтано Роуан.

— Защо, какъв ти е проблемът?

— Господи, що за жена си ти. Нямам нищо против това, Аделия да вечеря с теб. Тя е чудесно същество. Надявам се, че си й приготвила нещо вкусно. Само при мисълта за това ми се дояжда. Всъщност исках да се уверя, че всичко е наред.

— Да, всичко е наред, само... — прекъсна репликата си Сам.

— Какво?

— Репортерите си отидоха, мисля. Джипа го няма. Не виждам друга кола... но някой се крие зад кротона на Марни.

— Някой? Мъж или жена?

— Не знам.

— Ще отида да видя.

— Не, Роуан, недей. Просто ще се обадим в полицията. Роуан...

— Не можеш да се обадиш в полицията и да кажеш, че зад храста ти има човек.

— Може би е похитителят на Марни.

— Не сме сигурни, че е била отвлечена.

— Мисля, че някой я е накарал да замине — настояваше Сам. —
Познавам Марни.

Роуан въздъхна в слушалката. После каза:

— Ако някой е отвлякъл Марни, защо ще се връща тук?

— Защото престъпниците... винаги се връщат на местопрестъплението, нали?

— Мога ли да ти дам отговор от собствен опит? — попита Роуан сухо.

— Не, аз просто...

— Ще слеза долу да видя.

— Не...

— Сам, всичко е наред. Ще внимавам.

— Не, Роуан!

Но той вече бе затворил телефона.

[1] Вид италианско тестено ястие, подобно на спагети. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Роуан тихо слезе в приземния етаж. Движеше се внимателно. Каква странна нощ! Първо трябваше да скочи във водата, за да се отърве от досадните репортери, а сега дебне в къщата на Марни.

Тихо се плъзна край дома си. Сам бе права. Някой се навърташе наоколо. Стоеше и се взираше в къщата на Марни. Бе далеч от мястото, където се спотайваше Роуан.

Той се приближи още малко и спря.

Бе вече достатъчно близо, за да види среднощния посетител съвсем ясно. Мъжът бе облечен в дънки „Левис“ и кафяво поло. Тъмните дрехи го прикриваха добре. Изглеждаше висок, но не много пълен. Сенките на нощта не позволяваха да се определи точно ръстът му.

Роуан реши да не рискува.

Можеше много лесно да го набие. Когато другите деца се подиграваха на брат му Еван, той не им оставаше длъжен. След подобно сбиване един треньор го бе хванал за ръка и му бе казал, че ако изпитва желание да се бие, по-добре да го прави за училищните отбори по бокс или борба.

Сега преценяваше разстоянието до противника, неговата височина и тегло. Скоростта бе толкова важна, колкото и силата; ако мъжът носеше оръжие, трябваше да го свали, преди да може да го използва.

Роуан се приближи до храстите. Не трябваше да вдига шум. Затова предпочете да се хвърли към мъжа.

Успя да го повали. Той започна да диша учестено.

— Ей, моля ви! — запротестира.

Роуан бе чувал този глас и преди. Това беше братът на Марни.

— Тейър?

— Да, това съм аз... моля, не правя нищо лошо. Може ли да ме пуснете? Искам да стана.

Роуан се изправи и подаде ръка на младия мъж.

Тейър скочи на крака.

— Благодаря. Ей, доста добре се биеш за музикант.

— Съжалявам. Тейър, защо се спотайваш в храстите и какво правиш тук, за бога?

Тейър огледа двора на Марни и преглътна. „Чувства се виновен“, помисли си Роуан. Той не сваляше очи от младия мъж, който се мъчеше да не изглежда смешен.

— Дойдох да видя дали Марни се е прибрала, но тя не отговори, когато почуках. Знам, че половината град има ключ от нейната къща, но се опасявам, че аз не съм в тази половина.

— Мисля, че още я няма, и аз вече започвам да се тревожа за нея.

— Да, и аз.

— И така, защо се криеше в храстите?

— Не се криех.

Роуан вдигна невярващо вежди.

— Честно казано... — започна да увърта Тейър. Много приличаше на Марни. Бе почти красив, много фин и нежен. Въпреки това не изглеждаше женствен. — Знам, че ти изглежда странно — продължи той, — но след като никой не отговори, се върнах тук, за да проуча обстановката. Просто разглеждах архитектурата.

— Обичаш архитектурата?

— Изкуството. Обичам изкуството. Сестра ми ме смята за глупак, защото рисувам и продавам картините си на плажа. Но аз съм щастлив. Тя не може да го възприеме. Припечелвам си честно парите.

— Е, ако това те прави щастлив и можеш да се издържаш — чудесно!

— Да, така е. Но сега искрено се притеснявам за Марни.

— Предполагам, че всички все повече се тревожим за нея. Трудно е да си представи човек, че Марни нарочно не ходи на работа, нали?

— Да — каза Тейър равнодушно. — А баща ми...

— Какво?

Тейър поклати глава. Погледна Роуан и сви рамене.

— Баща ми е пияница. Държи да говори с Марни, иначе ще иска да я обявят за мъртва.

— Какво?

— Не е ли болен?

— Е, за щастие много вода има да изтече, докато я обявят за мъртва.

— Не го казвайте пак, моля ви. Ще се опитам да се погрижа за него. Проклет стар алкохолик. Марни го мрази, и той нея... Втъпил си е, че животът ѝ е такъв благодарение на него, и иска да има всичко, което тя притежава. Марни пък мисли, че живота си и всичко постигнато дължи само на себе си и че баща ни ще ни направи услуга, ако пукне. Ужасно е.

Роуан не каза нищо. Спомни си за трагичните събития в живота си. Неговото семейство поне не бе толкова пропаднало. Вече знаеше за Колин Нюкясъл. Марни бе споделила с него.

— Роуан? — Сам го викаше от двора.

— Да, Сам, тук съм... в двора на Марни. С Тейър.

— Тейър? — Сам веднага слезе по стълбите и се приближи до храстите. — Тейър! Здравсти, какво правиш тук?

— Вечерна проверка на сестра си.

— Не се е върнала — каза с тих глас Сам, очевидно загрижена за младия мъж.

— Знам. Роуан ми каза.

— Полицията работи върху случая — опита се да звучи весело жената.

— Да, знам. Постоянно ме разпитват. Като че ли аз съм направил нещо на сестра си.

Роуан се покашля:

— Нали ти ми говореше за пропадналото си семейство.

Тейър го стрелна злобно.

— Аз обичам Марни! — докачливо каза той. — Нищо не разбирате. Тя може и да не одобрява живота ми, но когато растяхме, бяхме всичко един за друг. Не разбирате ли? Не, може би не разбирате! — Наведе глава. — Домът, в който израснах, беше особен — каза с пресипнал глас накрая.

— Тейър, защо не влезеш в моята къща? Аделия и аз току-що ядохме паста. Има достатъчно.

— Не искам да ви досаждам повече...

— Ти не ни досаждаш. Ти си брат на най-добрата ми приятелка. Хайде, ела.

Роуан се пулеше в Сам. За малко не взе младия мъж в прегръдките си и не го обсипа с ласки. Погледна пак към Тейър. Определено имаше вид на художник. Слаб, жилав, с леко дълга коса. Големи очи.

Беше успял да усети, че хлапето е силно въпреки мършавия си вид. Нали го повали на земята преди малко. Просто един млад човек, който се бори със своето минало, за да си извоюва бъдеще. Може би тази вътрешна борба му придаваше малко психарски вид.

— Тейър, моля те, влез за малко — настояваше Сам. Лешниковите ѝ очи блестяха. Приличаше на скитница — беше с къси панталони; краката ѝ изглеждаха красиви в тях. Косата си бе прехванала небрежно с една игла и около нежното ѝ лице падаха няколко кичура.

Роуан се покашля.

— Ей, аз също мога да помогна за пастата. Да се чувствам ли поканен? — погледна той Сам. После се усмихна изкуствено: — В края на краищата ти използва домашната ми прислужница.

Сам се обърна, почти стресната от гласа му. За момент бе забравила, че е там.

— Използвала съм прислужницата ти ли?

— Аделия — припомни ѝ Роуан.

— О, да. Е... ммм... разбира се.

Да, щеше да излезе много грубо да го остави сам, след като той се бе осмелил да я предпази от непознатия посетител.

— Благодаря.

Внезапно ги заслепиха. Сам засенчи очите си с ръка.

— Кой ли може да е... — Марни. Но нейната кола беше черно BMW. Тази бе светла на цвят. — Сигурно пак онази репортерка те търси, Роуан — предупреди го тя.

— Може би трябва да побързаме — каза той, почувствал напрежението с всяка фибра на тялото си. Сложи ръка върху рамото на Сам, сякаш искаше да я отведе по-скоро отук. Но тя не тръгваше.

— Не, всичко е наред. Това е братовчедка ми.

— Кой?

Сам вече вървеше към колата — малка жълта хонда. От нея слезе Лейси Хенли и прегърна Сам.

— Това ли е дъщерята на Лора Хенли? — попита Тейър.

— Да — отговори Роуан.

— Майчице!

Момичето бе наистина хубаво. Младо, грациозно, като кошута. „Танцьорка, му бе казала Лора. И то добра.“ Сега вече се увери в това. Бе я виждал да танцува вкъщи, докато брат ѝ си играеше на плажа.

Тейър Нюкясъл пристъпи към колата. Роуан сви рамене и го последва.

— Имам ужасна болка в шията — започна да обяснява Лейси. — Щях да ти се обадя, но мама каза направо да дойда... Нещо съм неспокойна днес. Имах нужда да поизляза... мама спомена, че не си ѝ се обаждала за щури изпълнения, така че си щяла да си вкъщи.

Роуан наведе глава и се опита да сдържи усмивката си. Видя как Сам се изчерви.

— Знаеш за клуба, а? — каза Роуан. Сам му хвърли предупредителен поглед.

— Да — призна Лейси и се изчерви повече от Сам.

— Хм, ще се радвам да ти разтрия шията — вметна Сам. — Да влезем вътре.

Но Лейси не я чу. Зяпаше Роуан.

— Господин Дилън, чудесно е да ви видя пак. Мама казва, че се появявате точно навреме. Толкова се радвам, че дойдохте да чуете брат ми онази вечер. Не мога да ви опиша колко много означава това за него. Разказа ми такива неща за вас и групата ви...

— Добри са. Нямаше да го кажа, ако не го мислех наистина.

— Но все пак... вашето присъствие...

Каза го толкова развълнувано и с благодарност, че Роуан на свой ред се изчерви.

— Прекарах чудесно — отвърна простичко Роуан.

Сам се покашля.

— Окей, Лейси, той е чудесен, всички го харесваме. А сега да влезем вътре, какво ще кажете? А, запознай се с...

Нямаше нужда да представя Тейър.

— Здравсти. Лейси, нали така? — каза той и излезе напред.

Очите на Лейси се разшириха и тя се усмихна с любопитство, докато протягаше ръка за поздрав.

— Да, здрасти, аз съм Лейси. Не сме ли се срещали и преди?...

— Аз съм Тейър, братът на Марни.

— Да! Виждала съм те. Много често идваш да слушаш брат ми. Това е супер. Знаеш ли, едно е да си в публиката, а друго — да успееш да накараш публиката да те слуша.

— Да, познато ми е. Аз съм художник и съм изпитвал същото, когато трябва да накарам хората да дойдат на изложбите ми.

— Имам приятели, които се преместиха в Ню Йорк и Лос Анджелис само за да бъдат наети отново да танцуват тук! — каза Лейси. — Всъщност познай какво ще правя през уикенда, Сам?

— Какво?

— Гледай сега! Една приятелка ми се обади, че снимат някакво шоу. Ще си разделим разходите и ще се пробваме. Представи си само! Ще ходим в Ню Йорк да участваме в шоуто!

— Е, пожелавам ти успех, Лейси. Знам, че си добра...

— Потвърждавам — прекъсна я Тейър. — Добра си. Наистина. Най-добрата.

— Откъде знаеш?

В този момент Лейси се усмихваше само на Тейър.

— Виждал съм те как танцуваш — отвърна Тейър и се ухили. — Истинско вълшебство.

Лейси продължаваше да се усмихва. Изглежда, двамата с Тейър бяха забравили, че не са сами.

Роуан и Сам се спогледаха.

— Още ли искаш да ме черпиш с паста? — сви рамене Роуан. — Не искаш ли да те заведе някъде. Можем да ги оставим да стърчат тук, докато се върнем. Може и да не забележат, че ни няма.

Сам тъжно се усмихна.

— Забравяш, че трябва да разтрия шията й.

Сам се изчерви, сякаш криеше някакво пробуждащо се в нея чувство. Вече не бе толкова сигурна, че не иска да се влюбва в него отново. И той го бе разбрал.

Но бе възможно и обратното. Миналата нощ...

Точно така. Твърде много пиене, а и онова стрийпшоу...

Роуан знаеше, че каквото е имало между тях някога, не е забравено. Спомни си първата им среща. Видя я в малко кафене в Гейнсвил. Същата вечер нямаше ангажимент с групата. Негови приятели го бяха убедили да направи акустична версия на една от песните си. Сам дойде след изпълнението и му каза, че харесва гласа

му. Каза му още, че с групата звучал чудесно, но на един концерт не ѝ допаднали барабаните, които заглушавали всичко.

— Знам, че барабаните са велик инструмент. И аз ги харесвам — му бе казала тя.

По-късно същата вечер я чу как свири на барабани. В неговия дом. Не спа с него тогава. Той само я целуна по бузата. Тя го гледаше с красивите си очи, които излъчваха мъдрост.

— Ти си женен...

— Вече не — я бе уверил той. — Вече не.

Не я излъга тогава. И не каза истината. Чувстваше вина за това.

Роуан изведнъж се сепна. Сам бе тръгнала към къщи. Лейси и Тейър също бяха прекъснали съзерцанието си един в друг и я следваха.

Аделия ги посрещна на входната врата. Изглеждаше разтревожена.

— Господин Роуан, наред ли е всичко?

— Да, Аделия, всичко е наред. Това е братът на Марни Нюкясъл, Тейър, и племенницата на Сам, Лейси Хенли. Тейър, Лейси, това е Аделия Гарсия.

— Ами кой тогава се криеше в храстите? — попита Аделия.

— Виноват — обади се Тейър. — Нямах намерение да се крия в храстите... просто разглеждах къщата отвън и се чудех къде ли може да е сестра ми.

— Рано или късно ще се появи — каза с престорена радост Лейси.

— Да, познаваш Марни, тя е дива мадама — съгласи се Тейър.

— Колата ѝ я няма, дамската чанта — също, нали така? Така казва баща ми — окуражително добави Лейси.

— Като стана дума за коли... — измърмори изведнъж Сам — къде е твоята, Тейър? Как се добра дотук?

— О, не съм с колата.

— Дошъл си пеша? — намръщи се Сам.

— Не, дойдох с лодка.

— Лодка? — извика Роуан и погледна Сам. В същия момент и тя вдигна очи към него. Дватамата си мислеха за едно и също нещо — как някой е дошъл с лодка, взел е Марни, дамската ѝ чанта, после е откраднал колата ѝ и се е върнал с лодката.

И Тейър бе дошъл с лодка.

— Обичаш ли лодки? — попита Лейси Тейър.

— Лодки, вода, плуване, гмуркане, водни същества, каквото искаш.

— Супер!

— А ти? — попита Тейър.

— Обожавам водата. След танцуването това е най-прекрасното нещо на света.

Двамата се хванаха за ръце и тръгнаха към задния двор. Аделия ги погледна, после се взря в Сам и Роуан.

— Възможно е, нали? — каза Сам.

— Разбира се, всичко е възможно — кимна мъжът.

— Ще сложа вода на котлона за още паста — каза Аделия.

— Не, не, ти седни да починеш — обърна се към нея Сам.

— Ти седни, отпусни се — отвърна Аделия и се запъти към кухнята.

Роуан бе доволен, че Сам не се държеше вече толкова враждебно. Но и двамата чувстваха странно напрежение. Брегът, на който се намираха къщите им, беше малък и всяка кола или лодка, която идваше, се забелязваше отдалече. Но заливът край брега беше огромен и нощният мрак го обгръщаше с тайнственост.

— Сам — каза Роуан и я погледна, — мисля, че Марни е била отвлечена.

— Но ти бе сигурен, че е отишла да се повесели за уикенда.

— Да, бях.

— Е и?

— Уикендът свърши — каза тихо Роуан.

Сам се обърна и тръгна към кухнята. Знаеше, че той я следва. Дори не се и опита да отмени Аделия, която бъркаше някакъв сос в една купа, а на котлона водата вреше. Лейси и Тейър седяха един до друг на столовете от лико и разговаряха. Пиеха червено вино, което Сам бе скрила за Роуан.

— Пак ли червено? — подразни я леко той.

— Млъкни и не ме дразни, когато се мъча да разсъждавам логично — отвърна му Сам и напълни чашата му с вино.

Роуан я пресуши на екс. Да, Сам наистина се тревожеше за Марни. Той също се тревожеше, но ако нещо се беше случило на Марни, то нямаше да повлияе на неговия живот така, както би

повлияло на нейния. Единствените хора, които се притесняваха за нея, бяха Сам и може би брат ѝ.

Ако той не беше в основата на загадката.

— Сигурен съм, че с всеки изминал ден полицията ще открива нови и нови неща за Марни — каза Роуан. — Трябва да вярваш на методите им.

Това обаче не успокои Сам.

Тя нервно пресуши чашата с вино, все едно бе текила. Изглежда, че тази вечер не я хващаше.

— Всички са убедени, че е отишла да се повесели някъде за уикенда.

Роуан завъртя своята чаша.

— Сам, полицията е поела случая.

— Но може би полицията не може да предвиди всички възможности. Може би някой е дошъл с лодка, отвлякъл я е заедно с колата и чантичката ѝ и после...

Роуан сложи ръка върху нейната. Сам погледна към нея. За момент той си помисли, че ще бутне ръката му. „Не можеш да се побъркваш заради това.“

Сам продължаваше да гледа ръката му. Искаше му се да я стисне по-силно, но не посмя. Чувстваше как тялото ѝ пулсира, долавяше топлината му. Докосването на ръката ѝ му донесе спомена за нещо, което вече беше вкусвал. Испита непреодолимо желание да я прегърне и да я стопли, да я защити. Искаше му се да върне миналото, да лежи до нея, да бъде с нея. Нейното ухание, кожата ѝ, нещата, които правеше, начинът, по който се движеше — всичко това го подлудяваше. Сякаш всичко това се бе случило вчера — докосването на бузата ѝ, палецът му върху устните ѝ, нощните сенки върху слетите им тела.

И чистото удовлетворение от секса.

Само ако...

Господи, той все още я обичаше.

— Аз, въъ... вечерята... — смотолеви Сам.

Освободи ръката си изпод неговата и се запъти да нарежда чинии на масата. После извика Лейси и Тейър да си сервират.

Поне не го бе забравила.

— Ти ще ядеш ли? — попита Роуан.

— Ядох с Аделия.

За щастие разговорът потече в друга посока. Марни бе за малко забравена. Лейси беше на седмото небе заради пътуването си до Ню Йорк. Тейър разказа някои неща за картините си. След това заговориха за Роуан. Питаха го кога пак ще изнесе концерт.

— Отказах се — каза той, изненадан от поведението на Сам. Тя усилено го наблюдаваше.

— Не можеш просто ей така да се откажеш! — разпали се Лейси. Беше пленително момиче, изпълнено с ентусиазъм и любов към живота. — Артистите, с каквото и да се занимават те, не се отказват просто така! Трябва да се жертваш в името на изкуството, сигурно знаеш това! Мама казва, че домът ти е пълен с музикални инструменти.

— Е, пиша някои неща. Просто не искам да се връщам във водовъртежа, към който се е насочил брат ти. Нали знаеш, вече съм стар кокал.

— Но групата ти бе страхотна. Страхотна. „Блекхокс!“ — намеси се развълнувано Тейър.

— „Група“. Бяхме група някога. Вече ни няма.

— Барабанистът ти умря — отбеляза Лейси. — Сигурно има и други добри барабанисти, които се навъртат наоколо. Сам, ти нали свиреше на барабани? И то много добре. Брат ми казваше, че си му най-готината роднина.

Сам замръзна на място. И отговори каквото й хрумна в първия момент.

— Е, и аз се отказах. Никога не съм се считала за голям музикант. Харесва ми това, което правя в момента... Майчице, вижте колко е часът. Става късно. Аделия, никакви съдове, чу ли? Аз ще ги измия утре. Лейси, ти ще ходиш на училище утре, нали?

— Да, трябва — каза Лейси с такова съжаление, сякаш подканяше Тейър да я спаси. — Благодаря за пастата, Сам. Тейър, много се радвам, че се запознахме.

— Аз също, Лейси.

— Роуан... благодаря! — целуна го Лейси по бузата.

— Лейси! Ами шията ти? — попита Сам.

— Тя е... — поизпъна шия момичето — тя вече е добре.

Тръгнаха към вратата. Аделия се опитваше да се добере до мръсните съдове, но Сам я спря.

— Никаква работа повече. Върви си. Ако мога да ти помогна с нещо, или на твоя съпруг, каквото и да е, само се обади.

— Грасиас, мучас грасиас! — каза Аделия на испански. — Все пак нека измия тези чинии...

— Не! Музикантът, за когото работиш, сега ли се понякога да измие някоя и друга чиния?

Роуан се усмихна и реши да не отговаря на удара с удар. Слабото място на Сам бяха барабаните. Но ако се бе отказала доброволно, защо тогава се обиждаше?

— Горката Аделия! Връщай се бързо в онази проклета къща отсреща, където е проклетият ти господар — каза Роуан.

Аделия се засмя. Бузите ѝ бяха порозовели от виното. Личеше, че бе прекарала добре в тяхната компания.

Тейър вече изпращаше Лейси до колата.

— Само си вземам нещата и се прибирам да спя — съобщи Аделия.

— Заповядай пак, когато пожелаеш — извика след нея Сам.

— Си. Може да дойда в салона, да ме направиш фино маце, а?

— Можем да опитаме, ако искаш.

Лейси вече обръщаше колата. Тейър махна за довиждане и се запъти към дома на сестра си.

— Връщам се след минутка — каза Роуан, решен да проследи Тейър до лодката му.

— Добре... аз ще се прибирам и ще заключа — бързо отвърна Сам. — Благодаря ти за претърсването на храстите. Лека нощ...

— Не. Заклучи се, но ме чакай — уверено каза Роуан.

Не дочака отговора на Сам и тръгна след Тейър. Движеше се бавно и тихо. Тейър вървеше по края на двора. На кея той отвърза малката моторна лодка, моторът изрева и той изчезна в нощта.

Роуан остана на кея. Тази част на кея, която бе в собствеността на Марни, беше по-широка. Можеха да се поберат две лодки и дори да останат незабелязани.

Но ако излезеха в открито море...

През по-голямата част от времето, дори през нощта, в залива се виждаха лодки. В слънчево време бе пълно. В петък вечерта...

Да, дори и в петък вечерта можеха спокойно да се доближат и никой да не ги забележи.

Хубаво. Една лодка може да се приближи и да се отдалечи след това. Чудесно. Какво означава това? Отвлечена ли бе Марни от къщи? Или е имала среща с някого, който я е отвлякъл? Ако е така, защо тогава и колата, и чантичката ѝ липсваха? И...

Тялото ѝ.

Аделия влезе вкъщи, като си тананикаше. Бе прекарала чудесна вечер. Някога мечтаеше да има собствен дом, много деца и съпруг, за когото да се грижи. Но скоро след като се омъжи за Джулио, той беше арестуван за обществено неподчинение. През 1981 година ѝ се отвори възможност да избяга с една лодка. Той бе настоял тя да замине. Бе ѝ обещал да я последва и да бъде с нея по-късно.

Но сега не знаеше точно на кое място в Куба е мъжът ѝ. Хората от Америка, които се опитаха да ѝ помогнат, не знаеха почти нищо. А тя бе още млада, нямаше четиридесет. Можеше да излиза с други мъже, ако иска. Но тя никога не го бе правила. Беше обичала веднъж и не искаше да забравя Джулио.

Мина през кухнята и си взе старата кожена чанта. Купи я на благотворителен базар в една църква. Америка. Аделия обичаше тази страна.

Пудрата бе в дамската чанта. Взе я и си напудри носа. Май бе понапълняла. Може би ще отиде в салона на госпожица Сам. Надяваше се някой ден Джулио да си дойде у дома.

Изведнъж, като гръм от ясно небе, почувства как я облива гореща вълна. Каква беше тази сянка в огледалцето? За момент се появи и...

Аделия инстинктивно се обърна.

Нищо.

Къщата изглеждаше празна. Тиха. Мъртва. Мъртвешки тиха.

И все пак...

Изплаши се. Устата ѝ пресъхна. Китките ѝ се изпотиха.

Трябваше да излезе час по-скоро оттук. Умът ѝ заработи. Дори и тук, на този малък полуостров, трябваше да заключват вратите. Но господин Роуан бе излязъл за минутка да види кой е вън. Сигурно е забравил да заключи.

Обзе я паника. Не искаше да знае дали има някой в къщата, или е празна. Затвори капачето на кутийката с пудра, пхна я в чантичката си и тръгна право към входната врата. Отключи я и излезе.

Навън не се страхуваше толкова. Сенките вече не я плашеха. Запъти се към колата си. Мина ѝ през ум да предупреди господин Роуан, че може би има някой в къщата. После реши, че е глупаво. Почувства се като страхливка. Пъзла, както обичаха да се изразяват американците. Нямаше защо да се връща при тях. Вече им бе казала довиждане. Закрачи по-уверено към малката червена хонда.

Нощният вятър зашумя в храстите. Аделия се огледа. Видя пак същата сянка.

Почувства, че някой я наблюдава.

Просто я наблюдава...

И чака.

Диша...

И се взира в тъмнината.

— Господин Роуан? Господин Роуан? — извика тя.

Никакъв отговор.

Влезе в колата. И направи нещо, което не бе присъщо на латиноамериканките — включи на скорост, настъпи газта и отпраши.

Роуан заобиколи храстите на Марни и се запъти към къщата на Сам. Почука леко на вратата. Никой не отговори. Почука по-силно. Пак никакъв отговор.

Почака.

Нали ѝ бе казал, че ще се върне.

Може би затова вратата бе заключена. Очевидно Сам не бе почувствала същата тръпка, която мина като ток през него на вечерята, същото желание да я докосне, да улови уханието ѝ...

„Прибирай се“, каза си Роуан.

„Когато се почувства готова, ще дойде сама“, продължи да разсъждава той.

Изкуши се да почука още веднъж, вдигна ръка и се спря.

Обърна се, прекоси двора на Марни и стигна до входната врата на дома си.

Бе излязъл от задната врата.

А тази бе отключена. Отвори я нетърпеливо, като си помисли, че не е свойствено за Аделия да оставя отключено. Но те и двамата бяха излезли от задната врата, така че защо въобще да отключват предната?

Влезе предпазливо. Чувстваше неясна болка в стомаха. „Дали да не я претърся?“, си каза. Тръгна нагоре по стълбите. Влезе първо в своята стая. Стиковете за голф бяха на мястото си. Взе един, за да се брани в случай на нужда.

После тръгна към стаите на третия етаж. Мъчеше се да обхване с поглед всяко кътче. Всичко бе наред. Оставаше да слезе в кухнята и стаите за гости. Пак всичко бе както трябва.

Силните емоции му бяха дошли много.

Остана да провери дали инструментите са по местата им. Няма нищо по-тихо от инструмент, който чака своя музикант да го разсвири.

И нищо толкова тихо, колкото сенките на нощта.

Всичко бе чисто.

Къщата бе празна.

Но не беше така.

Последния път, когато свири на барабани, остави палките на столчето. Някой ги беше преместил на земята.

Но откъде можеше да бъде сигурен, че ги е оставил точно там, на столчето? Знаеше, просто знаеше.

Докато си блъскаше главата, телефонът иззвъня.

Сам бе сигурна, че е Роуан, и затова вдигна. Отначало не искаше да се обаждат. Не искаше да говори с него, да се остави да я прикотка...

Да се влюби пак.

Но след като звъня няколко минути, си каза, че трябва да се обади. Нямаше да е честно от нейна страна да го остави да се тревожи за нея.

На четвъртото позвъняване Сам вдигна.

— Ало?

Нищо.

Тъкмо затваряше, когато...

Чу дишане. И кротко предупреждение:

— Виждам те.

— Роуан?

— Виждам те.
— Кой се обажда?
— Не се бъркай. Чуваш ли ме? Не се бъркай.
— Да не се бъркам къде? Кой се обажда?
— Не се бъркай. Просто не се бъркай — повтори гласът. Беше сух и дрезгав. Престорен.

Шегаджия?

„Не, не може да е шегаджия“, каза си Сам.

Непознат до този момент страх прониза гърба ѝ, сякаш ледена висулка се спусна от горе до долу.

— Виждам те — прошепна този път гласът. — Остави я на мира. Виждам те.

— Кой се обажда? За какво говориш?

— Само помни, че знам какво правиш и къде ходиш. Не се бъркай.

— Кой си ти?

— Ще те гледам.

— Върви по дяволите...

Но в слушалката се чу само сигналът.

За момент Сам се изплаши. Ледените висулки продължаваха да се забиват в гърба ѝ и вече стигаха до крайниците ѝ. Гърлото ѝ се схвана, дишането се учести.

Внезапно се ядоса. Сигурно е попаднала на някакъв шегаджия или на някого, който се навърта около къщите. Някой просто се опитваше да я изплаши. Сам мразеше да се чувства стресната, мразеше хора, които си правеха такива шеги...

Цялата почервения от яд. Почувства топлина в тялото си. И сила. Обида.

Но това не бе достатъчно да стопи ледените висулки.

Те започнаха пак да се образуват в тялото ѝ. Като студени пръсти, които се увиваха около шията, галеха ключиците, докосваха гърба ѝ с пипала от страх.

После телефонът отново иззвъня.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам реши да не се обажда, докато не се включи секретарят.

„Той няма да се обади пак“, каза си тя. Теди я бе информирал, че стотици хора на ден получават такива заплахи по телефона. Полицията не можеше да помогне много в такива случаи, освен ако досадниците не станеха настоятелни или ако...

Секретарят се включи. Сам чу гласа на Роуан.

— Сам, добре ли си? Ти ли се обади току-що? Дявол да те вземе, Сам, обади се, добре ли си? Ще се побъркам да те мисля цяла нощ.

Гласът му и вълнението, което изразяваше, накараха Сам да се обади.

— Ало!

— Сам?

— Да, да, аз съм. Какво става?

— Ами току-що си мислех... ти ли се обади преди малко?

— Да съм се обаждала? — каза Сам. — Не! А ти ли се обади на мен преди малко?

— Не. Да. Искам да кажа, че сега се обадох и говоря с теб в момента, но не съм се обаждал преди малко. Защо? Какво се е случило?

Когато чуеше гласа му, Сам се чувстваше сигурна. Страхът изчезна. Всъщност чувстваше как топлината се връща в тялото ѝ, а също и ядът. Роуан ѝ действаше по този начин.

Сигурно е било шега онова телефонно обаждане. Само за да я уплашат. Дали не ѝ се сърдеше някой? Или бяха избрали случаен номер?

— Нищо. Съвсем нищо. Само някаква глупава шега. Защо се разтревожи толкова за мен?

— Не знам. Просто... не знам — отвърна Роуан и млъкна. След малко продължи: — Мислила ли си някога да си вземеш немска овчарка или ротвайлер?

Сам се засмя.

— Не. Не че не обичам кучетата, но нямам време... много работя.

— Наистина ли? Лейси спомена, че обичаш домашния уют. Освен ако не ти се случи да ходиш в стрийпбарове.

— Колко смешно. Е, Лейси греши. Освен това никога не трябва да говори такива неща. Майка ѝ е тази, която ме влачи по разни места — изтърси Сам. После се замисли върху казаното. Вероятно сега Роуан си мислеше, че животът ѝ е твърде скучен. Със сигурност бе прав.

— Мисля да намина за всеки случай.

— Не мисля, че е разумно.

— Не се тревожа за това, дали е разумно, или не.

— Е, не живея толкова далече от теб.

— Нито пък Марни. Можеш да мислиш за мен като за голям ротвайлер — каза Роуан.

Сам се поколеба за момент. Искаше ѝ се да му затвори. Да му благодари за почтеността и да му каже, че не иска да има нищо общо с него.

Но това не бе вярно.

Ако му затвореше телефона, после цяла нощ нямаше да заспи. И щеше да се страхува. И със сигурност щеше да му се обади пак. А това вече не би било хубаво.

Сам въздъхна дълбоко и каза, без да си придава много драматичен тон:

— Добре, но не разбирам защо се притесняваш толкова. Имам предвид, че си наистина притеснен. Не просто...

— Гладна ли си? — само попита Роуан с нежен глас.

— Роуан...

— Притеснявам се.

— Защо?

— Ще ти кажа, като дойда при теб.

— Добре.

След пет минути бе при нея. Изглеждаше напрегнат. Щом влезе в къщата, веднага заключи след себе си.

— Включи алармата — задъхано изрече той.

— Какво има? — попита Сам.

Роуан сви рамене.

— Не знам... точно. Просто...

— Какво?

— Имам чувството, че докато бяхме тук заедно, в дома ми е влизал някой.

— Какво?!

— Мисля, че някой е влизал в къщата ми.

— Да не е откраднато нещо? Счупено...

— Не.

Сам се замисли. Дали не си търсеше извинение, за да дойде при нея? Не, бе напрегнат.

Сам също бе притеснена. Този някой ги наблюдаваше. Този някой беше наблизко. Този някой...

„Виждам те“, бе казал гласът.

— Като изключим чувствата, има ли реално доказателство, че някой е влизал в къщата ти? — попита Сам, като се постара да звучи трезво и логично.

— Палките.

— Моля?

— Палките за барабаните. Бяха преместени. Бях ги сложил на стола, а ги намерих на пода.

— Може да не си спомняш добре къде си ги оставил.

— Не.

— Може би.

Роуан вдигна ръка.

— Може би, но това не е в моя стил. И все пак може и да си права. Какво да съобщя на полицията? Мисля, че някой е нахлул в къщата ми. Но взел ли е той нещо? Не. Притеснил ли е някого? Не. Оставял ли е неприлични съобщения? Не. Просто е влязъл и ми е преместил палките.

Сам го погледна втренчено, обърна се и тръгна към задната част на къщата. Роуан я последва.

— Току-що направих чай — каза тя.

— Аз ще пия бърбън.

— И аз.

— Ти не обичаш бърбън.

— Може да съм заобичала.

— Определено си заобичала вино.

— Боже, това е непоносимо! Тази вечер няма да пия повече вино.

— Извинявай... имам нужда от едно питие. Ще ми правиш ли компания? Джин с тоник? Или вече не е на мода?

— А не си ли спомняш черното кафе?

— Започвам да си мисля, че те харесвам повече, когато си леко пияна.

— Глупости.

Изпревари я на път за кухнята. Нали бе тук и преди... за пастата. Знаеше разположението на мебелите и стаите. Намери барчето, сипа си бърбън и посегна за джин и тоник.

— Да не се опитваш наистина да ме сразиш?

Роуан втренчено я погледна.

Сам се изчерви.

— Едва ли — отвърна той. — Защото не искам да си тръгвам толкова рано. — Сложи питието пред нея и остана прав. — Леко пияна си просто чаровница. Езикът ти става по-остър и от нож. Ако се напиеш повече, не е така. Имам си стандарти на прелъстяване. Ако искаше да си отида бързо, защо тогава щеше да ме пуснеш въобще?

Сам вдигна чашата, замисли се за миг и бавно сбърчи вежди.

— Мисля, че ако бях казала „не“, нямаше да ти направи никакво впечатление.

— Божичко, станала си лесна.

— Но ти бе толкова настоятелен!

Той поклати глава.

— Не ти вярвам... това не бе единствената причина, за да ме пуснеш.

— Така ли?

— Страх те е — каза накрая Роуан.

— О, нима?

— Напрегната си.

— Ти дойде напрегнат от това, че някой бил преместил палките ти!

— А ти защо спря да свириш на барабани? — попита той, като смени рязко темата на разговора, с цел да обърка Сам.

— Аз... аз...

— Беше добра.

— Чакай малко, да не си мислиш, че съм спряла да свиря заради теб? Какво е го! Грешис, скъпи мой. Баща ми свиреше, вече съм ти го казвала. Той ме научи да свиря. Спрях, защото баща ми умря, и, повярвай ми, това няма нищо общо с теб.

Роуан наведе глава.

— Да не би баща ти да е искал да спреш?

— Няма значение... това не ти влиза в работата! — заяде се Сам. Стана от щъркела, взе си чашата и отпи голяма глътка джин с тоник.

Грешка. Изруга се наум, но вече бе късно. Изгуби равновесие и, за неин ужас, залитна. Роуан се притече на помощ.

Със сигурност щеше да се отскубне от ръцете му, ако не се боеше, че ще падне.

— Добре съм.

— Разбира се.

— Ти ми направи това питие.

— Стига ти толкова.

— Ей...

— Чу ме добре.

Сам отново се почувства неудобно. Начинът, по който я гледаше, я притесняваше.

— Изморена съм — поклати глава тя. — Мисля, че си лягам.

Роуан мълчеше.

— Искаш да си тръгна ли? — попита след малко той.

— А ти имаше ли намерение да останеш... за през нощта, имам предвид. Миналата нощ... нямаше търпение да се изметеш оттук.

— Това си е за миналата нощ. Всъщност, да, имах намерение да остана при теб тази нощ.

— В какъв... какъв смисъл?

Той се усмихна много бавно.

— В какъв смисъл искаш да остана?

— Роуан...

— Сам! Какво става? Въобще не си пияна, а си напрегната като струна. Какво ти е?

Сам мълчеше. Погледът му бе толкова топъл. В него имаше много любов. Ръката му държеше нейната. Тя го погледна и отново сведе очи.

— Добре де, страх ме е.

Гъстите мигли скриха очите му за миг и Сам успя да види нервния тик на шията му.

— Знаех си, че те е страх, но щеше да бъде по-добре, ако можеше да ми кажеш от какво.

Сам облиза устните си.

— Ще ти кажа. От телефонното обаждане.

— Какво телефонно обаждане?

Сам сви рамене. Той стисна още по-силно ръката ѝ. Чу дрезгавината в гласа му. Дали не знаеше нещо повече от нея?

И въобще беше ли нужно да има заподозрян в цялата тази работа?

Сам поклати глава, малко уплашена от неговата настойчивост.

— Май че ти казах в началото. Някой ми се обади. Беше наистина... Сигурна съм... просто едно глупаво обаждане. Може би на някое дете му е станало скучно и си е поиграло, нали знаеш? Някой шептеше в слушалката.

— Какво шептеше?

— Наистина... не много.

— Сам, какво каза той?

— Каза, че... — Гласът ѝ се изгуби, когато срещна погледа на Роуан. — Каза, че можел да ме види.

— И ти си помисли, че съм аз? — невярващо запита той.

— Аз... не. Аз...

— Страхотно.

Роуан пусна ръката ѝ.

Сам се овладя и започна на свой ред, като се разпали още повече.

— Ясно е, че не съм те пуснала тук, защото съм си мислела, че ти си се обадил.

Роуан се запъти към телефона.

— Ще се обадя в полицията, за да им кажеш за обаждането. Не трябва да се притесняваш, че съм тук. Ако искаш, мога да си тръгна. Освен това не си длъжна да се държиш учтиво. Дори не бива да се чувстваш задължена. Просто си представи, че съм един огромен ротвайлер.

Сам му даде телефонния номер на Теди.

— О, имаме си телефонен секретар! — каза след малко Роуан.

— Опитай на домашния — подсети го Сам и даде още един номер.

Минута след това вече разговаряше с Теди. Мъчеше се да си спомни разговора точно, дума по дума. Успя обаче да си спомни само гласа — дрезгав, хриптящ и груб. Тръпки я побиха, като си помисли за него.

— Казал, че може да те вижда? — попита Теди за втори път.

— Да... Сигурна съм, че каза точно това. Че може да ме вижда.

— Заплаши ли те?

— Да! Непрекъснато повтаряше: „Не се бъркай“. Помня тона му.

— Но не каза нещо от рода: „видя ли какво стана с Марни, внимавай да не се случи и с теб...“.

— Не.

— Може да е бил някой откачалник.

— Да, знам.

Очевидно Роуан, който стоеше зад нея, чуваше всичко, което Теди казваше.

— Но може и да не е бил откачалник! — каза уверено той.

Теди млъкна. После продължи в същия дух:

— Кажете на рок звездата, че съм наясно с това.

Сам въздъхна дълбоко. Нямаше нужда да повтаря на Роуан разговора. И без това бе чул всичко. Взе слушалката от ръката ѝ.

— А полицията не е ли за това, да пази хората? — Сам не бе много сигурна, но Теди май беше отказал нещо. Не можеше да го чуе, но след малко видя мрачната усмивка на Роуан: — Каза да те попитам дали телефонът ти може да се подслушва. Трябва незабавно да се свърже полицията.

— Да, има такава възможност — призна Сам. — Аз... аз не мислех, че ще я използвам някога.

— Сигурно е било някаква грешка — сви рамене Роуан. Изслуша Теди, който дълго време му обясняваше нещо и после каза: — Да, разбира се. — И затвори.

— Какво?

— Ами, както ни е известно на всички, хората си правят толкова много шеги по телефона, че полицията не може да хване всичките. Ако онзи не е решил да ти пререже гърлото или да те отвлече, нищо не

може да се направи. Теди каза да изчакаме. Ако онзи тип пак се обади, Теди ще се замисли.

— Не му ли минава през ум, че може да е свързано с изчезването на Марни?

— Не знам. Но едно е сигурно — не може да помогне много относно телефонното обаждане.

— Какво ти каза накрая? Защо бе толкова изненадан?

— Защото ме покани да отида с него за риба утре.

— Теди те е поканил да ловите риба?

— Да. Нали миналата нощ бяхме заедно. Преди той и Лора бързо да излязат — засмя се Роуан, но след това стана сериозен. — Извинява се за спречкването ни на другия ден и благодари за помощта, която оказвам на сина му. Утре щял да ходи за риба на Евърглейд и иска да отида с него.

— Ще отидеш ли?

— Защо не? Обичам Евърглейд. А и ми се иска да опозная Тед Хенли по-отблизо.

— Защо?

— По дяволите, толкова си подозрителна.

— Не подозираш Теди в нищо, нали?

— Защо? Ти да не би да го подозираш?

Сам енергично закима.

— Разбира се, че не! Та той бе мъж на Лора. Баща е на Лейси и Ейдън. Освен това е ченге.

— Точно така. Ченге.

По тона на Роуан Сам усети, че той има известни подозрения. Може би не трябваше да го вини за това.

— Е, добре — измърмори жената. — Аз... аз съм наистина изморена. Вярно, страх ме е, притеснена съм, радвам се, че остана, но...

— Но?

— Не съм готова да си легна с теб. Освен това разговорът ни ме натъжи достатъчно.

Роуан се усмихна.

— Но аз не съм те молил.

— Тук трябва да ти забия един шамар, проклетнико! Ти обиждаш...

— Защото искам да спя с теб.

Сам си спомни предишната нощ. Чувството, което се надигна у нея, желанието да го докосне, да усети топлото му тяло...

Просто някакво временно чувство.

— Но... — започна тя.

— Но ти си лягаш. Знам. Върви. За всеки случай ще проверя вратите и прозорците, става ли?

— Започвай. Стаята за гости е на втория етаж вляво. Има чисти кърпи и всякакви други принадлежности в банята. Чувствай се като у дома си.

— Благодаря.

Сложил ръце на кръста си, Роуан я наблюдаваше как първи към стълбите.

Гледаше как си отива. Толкова странни неща се бяха случили напоследък. Всички сякаш предизвикваха завръщането му. Сега бе тук, в нейната къща, и виждаше как си отива.

„Странни неща, да“, мислеше си Сам. Искаше просто да не е сама. Затова го покани. За да не се чувства в опасност.

Но сърцето ѝ бе в опасност.

Това, което трябваше да направи, разбира се, бе да си легне с възможно най-грозната и стара пижама. Имаше няколко одърпани, които ползваше, когато ходеше на гости у майка си през зимата. Трябваше да облече една и да се мушне под юргана. Трябваше.

Но не го направи.

Съблече се и влезе под душа. Защо да бърза? Не бе планирала нищо извънредно.

Той беше в къщата ѝ. Снощи бе различно.

Използва любимия си сапун, обръсна си внимателно краката, изми косата си. Когато излезе от кабинката, енергично се изсуши с хавлията и се намаза с лосион за тяло.

Точно в този момент телефонът иззвъня. Нави около косата си хавлия, навлече халата и изтича в спалнята да се обади.

Не!

Първо трябваше да включи секретаря.

Тръгна по стълбите надолу към телефонния секретар.

Роуан вече бе там.
Машината се включи. Чу собствения си глас.
После тишина.
Продължителна тишина.
А после...
Леко...
Щракване.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Сам гледаше втренчено Роуан. Сви рамене, защото не искаше той да забележи, че трепери. Колко странно, само един миг тишина, а толкова много страх.

Но нали той бе с нея. И я гледаше по същия начин, както и тя него. Изведнъж и двамата се усмихнаха.

— Шейсет и девет! — възкликнаха в един глас, след което Сам грабна слушалката и започна да набира някакъв номер. Секунда по-късно някакъв глас съобщи, че номерът не отговаря.

— Така си и знаех — каза Роуан.

— Мислиш ли, че?...

— Че е бил пак онзи? А защо ще затваря?

— Последния път аз отговорих. Този път му отговори секретар. Може би не иска гласът му да бъде записан.

— Може да е бил рекламен агент.

— По това време на нощта?

Той се усмихна.

— Понякога стават доста нахални. Във всеки случай, не мисля, че може да те вижда повече... ако въобще те е видял.

Сам се огледа. Роуан бе прав. Бе закрил всички прозорци. Дори на френските бе закачил хавлиени кърпи.

— Благодаря — измърка Сам. Беше прав за телефона. Стотици хора не искат да оставят съобщения. Тази мисъл я успокои.

— Няма защо.

Той тръгна към нея. Помисли да изтича нагоре по стълбите. Но стъпалата ѝ сякаш бяха бетонирани. Краката ѝ трепереха. Не искаше да мърда, не искаше да ходи никъде. Нямаше значение, че дълбоко у нея една мъничка Лора ѝ крещеше обратното. Каква глупачка. Плътта е трогателно слаба. Наистина не искаше да се влюбва отново. Някога я бе наранил жестоко. Докато той се приближаваше, мислите ѝ се въртяха хаотично из главата. Сега щеше да е различно.

И все пак...

Просто нямаше никаква гаранция. Боеше се.

Но го желаше. Някаква сладка и непрекъснато нарастваща жажда се надигаше в нея. Тя бе по-силна от страха. Не искаше той да говори, не искаше да ѝ се моли. Искаше ѝ се наоколо да е само тъмнина, без въпроси, без отговори, без...

Той я докосна. Първо лицето. Пръстите му милваха бузите ѝ, кокалчетата на ръцете му отъркаха челото ѝ, върхът на палеца му се спусна до устните. Това докосване бе... толкова познато. Разбира се, беше я докосвал и по друг начин, на много по-интимни места, понякога само с пръсти, понякога с върха на езика... най-нежните докосвания на света. Те можеха да я доведат до оргазъм за минути.

Пръстите му, нежността, с която я галеше по лицето... Откакто се бяха разделили, не бе имала връзка с никого. Не можеше да забрави неговото докосване, чувството, което пазеше само за него, желанието да го има пак. Бе решила, че е по-добре да спи сама. Но сега той беше тук...

Роуан се усмихна.

— Знаеш ли, винаги си била невероятно сексапилна.

— Аз... ммм... опитвам се — каза Сам небрежно. Секси с мокра коса и хавлия. — Не съм точно танцьорка... стриптийзьорка...

— Слава богу!

— Но те бяха красиви, нали? Дори каза, че би ги пожелал при определени обстоятелства...

— Ако не се бе появила в живота ми. Никоя не искам докато знам, че си жива.

— Знаеш ли, винаги е имало опашка от жени зад теб.

— Не е вярно. Говоря истината. И при това съм доста добър в събличането на жена. За щастие не си отрупана с много дрехи.

Тя не трябваше да се усмихва.

Но го направи.

— Не познавам никоя друга, която да изглежда така добре без дрехи. Никоя. Дори и най-красивата стриптийзьорка на света. Въпреки че, да си призная, те ме накараха да се замисля онази вечер. За теб. Гола.

После я целуна. Никогa не вършеше нещата сприхаво или вяло. Устните му покриха нейните; не беше прекалено груб, нито прекалено нежен. Тя открехна устните си за него — инстинктивно и умело, като

отговор на страстното му желание. Гореше в огъня, който езикът му — влажен, горещ, проникващ — запали в нея. Искаше й се да може да разсъждава в този момент: *секс, да, просто секс, един основен инстинкт, от който се нуждаят всички живи същества, толкова естествен... като дишането... Не трябва да се предавам толкова лесно, да се влюбвам, да...*

Инстинкт, да. Толкова дълго време беше чакала този момент. Той можеше да задоволи желанията й, знаеше как точно да го направи, къде да я докосне, кога да...

Целувката му стана още по-страстна. Нямаше начин да разсъждава. Той целуваше по начин, който изискваше чувство и себеотдаване. Тя забравяше коя е, къде е, гореше в сладен огън и жадуваше ръцете му.

Отвърна на целувката.

Вкуси устните му, после влезе дълбоко в устата му, обви ръце около него и го притисна, както той притискаше нея. Почувства силното му тяло. Изведнъж светът се превърна в бомба, която избухна и обсипа вселената с хиляди звездички от любов. Любов, която я съживяваше.

Той докосна бузата й, плъзна пръсти по шията, надолу към деколтето.

Не го беше стегнала много.

Ръката му, голяма и всеобхващаща, спря на гърдата й. Пръстите му я обхванаха и палецът еротично докосна зърното. Сам усети как коленете й се огъват, тялото й сякаш се втечни, кръвта й се превърна в лава. После устата му нежно се отлепи от нейната. Той пристъпи назад. Халатът й бе разтворен и мъжът я огледа от глава до пети. След това го свали и тя остана гола. Краката й бяха като вдървени.

— Изглеждаш толкова... красива — прошепна той.

— Толкова ми е студено! — отвърна.

Роуан се усмихна:

— В тази горещина. Ще трябва да направим нещо по въпроса.

Думите бяха хубави, но тя трепереше и се оглеждаше.

— Заклучил съм навсякъде — каза бързо Роуан.

— Аз все още...

Виждам те!

Вероятно Роуан си спомни телефонното обаждане в същия момент. Направи крачка напред и я пое в прегръдките си. Ръцете му я притискаха, прегръщаха навсякъде... Чувстваше ерекцията му през дрехите.

— Повярвай ми, научил съм се как да се крия от света. Само се огледай. Всичко е заключено и закрито. Никой не може да види нищо. В безопасност си.

— В безопасност? — повтори тя.

— Да... скрита си от всички и всичко! — увери я той. Пръстите му я галеха по косата. Сам искаше просто да се сгуши в него като малко бездомно котенце.

— От всички и всичко... с изключение на теб — каза тя и се помоли да е прозвучала весело, за да не усети той колко уязвима е всъщност. Нямаше връщане назад.

Роуан леко я отблъсна и се вгледа в очите ѝ. Пръстите му погалиха брадичката, докоснаха бузите ѝ. Погледът му излъчваше настоятелност. Усмихна се бавно.

— Може би си права. Това, което искам да ти предложа, не е съвсем безопасно. Дали го искаш наистина?

— Същият въпрос си задавам и аз!

Не помести поглед от нея дори за секунда. Блестящи красиви очи, в които се четеше предизвикателство. Нямаше нужда да обяснява повече. Вече го бе сторил.

Е, и преди бе поемала риска да бъде обичана и след това изоставена.

— Би трябвало да искам от теб безопасност — каза Сам сериозно. Но също така го искаше гол. Какво стана с нея? Къде отиде достойнството ѝ?

— Мисля, че е много късно за безопасност — отвърна Роуан. — Също така мисля, че си лъжкиня.

— Така ли?

— Това, което искаш, е секс — ухили се той.

— И си сигурен, че отгатваш желанията ми?

— Ами миналата нощ беше пределно ясно.

— О, така ли?

— Освен това слезе тук само по халат.

— Миналата нощ...

— Държах се като истински джентълмен. Но сега... Мисля, че умираш за секс, и ще си го получиш.

— А във вестниците пишеше, че не си бил егоист! Е, вероятно грешиш. Може би искам просто да ти припомня от какво се отказа тогава. От мен. Сега мога да се обърна и да си тръгна. Може би не означавах нищо за мен, а аз просто обичам от време на време да се разхождам гола. А ти би могъл да се прибереш вкъщи.

— Бих могъл. — Роуан изчака. — Вероятно дори трябва. Обърни се. Нямам избор. — Пак изчака. Сам почувства, че не може да мръдне. „Очите му, помисли си тя, ме приковават.“ След малко той каза: — Ти не се обръщаш.

— Ами мисля в момента. Вземам решение — отвърна Сам.

— Предполагам, че си свободна да вземаш решения.

— Искан ми се да беше лесно. На теб ти е лесно да го кажеш, докато стоя тук... гола.

— Повярвай ми, да си тръгна, би било много по-трудно, много по-трудно за мен! — Тонът му се промени. Бе станал дори груб. — Господи, наранил съм те някога, но ти не искаш да разбереш какво ми беше след това...

— Не, ти не можеш да разбереш какво ми бе на мен тогава! — обвини го Сам.

— „Тогава.“ Минало. Сега сме тук и ти си толкова... невероятно красива — измърмори Роуан с прелъстително дрезгав глас. — По-красива от всякога, дори много повече, отколкото си останала в спомените ми, а спомените, както знаеш, идеализират човешката красота.

— Лъжа — продължи да го напада Сам.

— Не бих излъгал... в такъв момент.

— Тогава как можа да се отречеш от мен така жестоко? — попита тя и в гърлото ѝ се надигнаха сълзи.

Той не отговори. Целуна я по шията, ръцете му моделираха цялото ѝ тяло, той клекна и сгуши глава в корема ѝ. Сам зарови пръсти в косата му; още малко, и щеше да припадне от вълнение. Стига вече разговори, спомени за миналото. Той бе тук, при нея, усещаше топлите му устни по чувствителната кожа на корема си, пръстите му върху задника и бедрата си. Той се гушеше в нея, докосваше я, дразнеше я, възбуждаше я. Пръстите ѝ се заровиха още повече в косата му. Тя

мърмореше нещо, протестираше, стенеше, окуражаваше го. Чувстваше кокалчетата на ръцете му да гаят вътрешната страна на бедрата ѝ, устните му, пръстите му я галеха все по-бързо и по-бързо. Тя почувства как се стегна отвътре, нетърпелива да го почувства в себе си, да го има...

Той продължаваше да я възбужда. Все по-силно, все по-страстно. Почувства езика му там, където центърът на удоволствието изригваше като вулкан. Тя извика нещо неразбираемо, не искаше все още да се предава...

— Спри, моля те! — започна да се моли Сам. Тялото ѝ трепереше, плътта ѝ се беше превърнала в горяща повърхност. — Моля те...

Той създаваше вътре у нея нещо толкова красиво и сладко, че беше почти нетърпимо. Изпепеляващо. Бузите ѝ се зачервиха, дъхът ѝ секна. Имаше нужда да се махне, да си тръгне; но не можеше да направи нищо друго, освен да се притисне още по-силно към него, да чувства, да очаква, да трепери и го моли да я докосва още, макар че тялото ѝ се гърчеше като нерв...

Накрая...

Тя закрещя, извика при достигане на оргазма, въпреки че не беше тъмно, а светло и трябваше да се скрие някъде, за да си спомня още и още екстаза. За миг се сети за Марни. Как можеше тя да изпитва нещо толкова интимно с различни мъже, а в същото време да е толкова уязвима. Затвори очи и отметна глава назад. Роуан се изправи, хвана брадичката ѝ с пръсти и пак я целуна. Когато отвори очи, той се усмихваше. Любовта отново се раждаше между двамата.

— Все така срамежлива. Господи, познаваш ме, и то добре. Как можа да кажеш, че исках да си тръгнеш.

— Може би това е само театър — измърмори Сам. — Аз те познавам, но ти... може би не ме познаваш добре...

Закри устните ѝ с ръка.

— Замълчи.

Тя поклати глава.

— Мислиш, че съм те чакала цял живот? — подразни го Сам. — Че съм тъгувала за теб и съм си мечтаела да дойдеш при мен?

— А не си ли? — попита Роуан, като се усмихваше.

— Колко си гаден!

Не изглеждаше да е обиден; усмивката не слизаше от лицето му.

— Защо? Винаги съм те търсел.

— Да бе, представям си! — прошепна тя. — Като те гледах как тичаш подир всяка женска...

— Не съм казал, че съм станал отшелник.

— Говориш твърде много.

Усмивката му стана още по-широка. Постави ръка зад коленете ѝ и я вдигна. За него това беше лесно. Той беше едър, а тя — слаба.

— Тръгвам по стълбите. Все още ли се колебаеш?

— Ще ти фрасна един!

Не можеше да повярва, че всичко е толкова хубаво. Да е пак с него! Имаше нещо толкова познато и близко в тези мигове. В начина, по който я държеше... силата, ловкостта, непринудеността му.

Хубаво...

Светлината в хола осветяваше леко спалнята ѝ. Той я сложи на леглото и започна да се съблича. Сам видя очертанията на мускулестите му рамене, бронзовия му тен... Легна върху нея. Прекрасно усещане. Като огън! Огън, който нямаше да забрави никога. Искаше да го достигне, да го докосне, да забрави всички думи, които бе произнесла, за да се унижи пред него. Опита да го привлече към себе си, но той се дръпна и каза с дрезгав глас:

— Никога докрай, нали знаеш?

— Какво? — Чувстваше го така близо, чуваше как диша и как тупти сърцето му. Силуетът на челюстта му бе толкова близо, гладката му кожа едва я докосваше, мирисът му я галеше, пенисът му се отъркваше еротично в плътта ѝ. Усещаше пулса на сърцето му и в този момент не искаше нищо друго, освен да е тъмно, магически тъмно.

— Никога не мога да те отблъсна докрай.

— Няма значение. Не сега... това не е... не е отдаване — прошепна Сам с леко разочарование в гласа. — Просто малко секс между съседни.

— Има значение — настояваше Роуан. — Има. Винаги съм те носил в сърцето си. Докато бях с Дина, с други жени, ти беше там, в паметта ми, в душата ми, в сърцето ми. Тя го знаеше. И затова не ми повярва, когато ѝ казах, че я обичам и искам да ѝ помогна. Господи, боже мой, може би сгреших. Но ти трябва да знаеш, че ако можех да се върна, щях да опитам.

— Добре! — отвърна Сам. — Спри, моля те, не говори. Само...

Обви с ръце шията му и се притисна в него. Започна да го целува, да го дразни с език, да се гали с цялото си тяло в него. Чувстваше напрежението в мускулите му. Целуваше го трескаво, неконтролируемо, страстно; дращеше раменете му, забиваше нокти в гърба му. Протегна ръка и я мушна между краката му, там, където бе неговата мъжественост. Докосна го и чу как в гърлото му се надигнаха сладострастни звуци. После той се намести между краката ѝ и ръката му се спря на мястото, което очакваше да бъде запълнено, подготвено, докоснато. Мястото, където напираше лудостта на желанието. Изведнъж го усети вътре в себе си. Бавно, агонизиращо бавно... дълбоко, още по-дълбоко. Пръстите ѝ се вкопчиха в гърба му, тялото ѝ се изви като дъга. Той повтори същото нещо, този път още по-дълбоко, по-дълбоко... Боже... дълбоко. Тя отметна глава назад...

Той я гледаше. Чувстваше погледа му. Прошепна нещо, молеше се, искаше... И тогава той започна. Движеше се бързо и мощно, обхвана здраво задника ѝ и започна да прониква все по-навътре с буйни и настойчиви тласъци. Тя го чувстваше в себе си, във всяка клетка от тялото си, в кръвта си, в центъра на съществуването си, между краката, където се намираше тайната на екстаза. Оргазмът я обзе пак, много по-мощен отпреди, и тя започна да крещи и да трепери под него.

Веднага след нея свърши и той. Тя усети как членът му се свива на леки контракции вътре в нея.

Нощта обгърна и двамата в тайнствената си тъмнина.

Миналото все още лежеше между тях. „Всичко стана прекалено бързо“, мислеше Сам. Тя бе допуснала да се случи много рано. Но го бе пожелала. Както преди. Обичаше всичко, което беше той — ръста му, осанката му, почернелите от слънцето рамене, косъмчетата по гърдите му, мириса, очите, гласа, начина, по който я докосваше...

Когато всичко свърши, усети пръстите му да гаят бузите ѝ. Желаше го. Все още. Беше го обичала някога и все още го обичаше. Но това бе егоистично желание и той не ѝ бе позволил да го притежава напълно. Миналото пак се обаждаше.

— Когато беше с Марни, пак ли ти беше трудно да ме забравиш напълно?... — попита Сам след кратък размисъл.

Веднага съжали, че е задала такъв глупав въпрос. Но тя бе просто жена. И го обичаше.

Роуан се изправи. Гол, с все още възбуден член. Приблужи се до прозореца и откряна завесата. Оттук се виждаше заливът.

И къщата на Марни.

Не получи отговор. Придърпа чаршафите и седна, като обхвана коленете си с ръце.

— Спал си с Марни, нали? — повтори въпроса си.

Мъжът се обърна и я погледна продължително. На тъмно не можеше да прочете какво изразяват очите му. Нито пък той нейните.

Искаше пак да е с него. Искаше да не бе казала нищо. Искаше отговорът му да е „не“.

— Да — протичко отвърна той.

— Разбирам.

— Не, не разбираш. Въобще не разбираш.

— А какво толкова има за разбиране? — Опита се да не звучи грубо.

— Търсих те. Във всичко, което правех. Искях те такава, каквато си — с всичките ти добродетели и пороци. Но ти си права. Аз те изхвърлих от живота си. Не очаквах да си някъде по света и да ме чакаш. Животът продължаваше.

— Марни е красива жена — каза Сам, като сви рамене.

— Не. Марни беше...

— Е! Марни е! — поправи го Сам.

Той замълча за миг и тя разбра, че неосъзнато е говорил в минало време.

— Марни има рани по цялото си тяло. Белези, които не могат да се заличат, докато е жива.

Сам сви още повече колене.

— Знам, че е била ранявана. Подозирах, че...

— Била е изнасилвана от десетгодишна. Като всяко малко дете, и тя е търсела обич. А вместо това е получила предателство от най-долния тип. Познаваш баща ѝ, нали?

Сам затвори очи.

— Тя ми е приятелка. Мога да си представя какво е преживяла.

— Тя те обича, знаеш го — каза той.

— Господи, спри! Спри да говориш за нея като че ли вече я няма...

— Но нея я няма.

Сам облиза устните си.

— Не мога да повярвам, не бих повярвала. Тя е някъде там, навън, и се нуждае от помощ.

„Не се бъркай“, бе казал онзи глас.

Защо? Можеха ли да открият Марни? Или беше вече мъртва и гласът искаше да я предупреди, че и с нея може да се случи същото?

Роуан се върна в леглото.

— Сам, не се бъркай.

„Не се бъркай“, бе казал и гласът.

Тя вдигна ръце.

— Какво мога да направя, дори и да искам?

— Полицията е по следите ѝ. Вярваш или не, но те знаят какво правят.

Сам поклати глава и прегърна коленете си.

— Знаеш ли колко убийства се извършват в този град за един ден? Дюзини. Хората постоянно изчезват. Не че не вярвам в компетентността на полицията. Знам, че повечето от ченгетата работят много здраво, но... — замисли се Сам. — Има толкова убийства за разследване, че за случай като на Марни, за който липсват доказателства...

— Има доказателства. Винаги се намират. Дай им възможност. Ако не на тях, то поне на мен. Няма да позволя на никой да забрави, че нея я няма. Докато не я намерят...

— Жива или мъртва, така ли? — горчиво го прекъсна Сам.

— Жива или мъртва.

Настъпи кратко мълчание.

— Мога ли да се върна при теб сега? — попита Роуан.

— Ами ако кажа „не“?

— Е, вероятно ще стана нахален.

— Не бих си и помислила да те спра.

— Приемам го като страстна покана.

Вдигна чаршафите и легна. Протегна ръце да я прегърне, но тя инстинктивно се дръпна.

— Сам! — измърмори той.

Жената се приближи към него и се сгуши в прегръдките му.

— Така е по-добре. — Погали косата ѝ. — Бях започнал да си мисля къде можем да заминем заедно.

- Първо трябва да открием Марни.
- Ще открием Марни — уверено отвърна Роуан.
- Но тогава, разбира се...
- Тогава какво?
- Ами ако Марни поиска да се върнеш при нея?

Той я повдигна от гърдите си, сложи я да легне на възглавницата и я притисна в обятията си. Очите му блестяха.

— Искаш да ти разкажа как стана, така ли? С подробности? Добре. Когато купих къщата, няхах представа, че живееш тук. Отбих се у Марни. Пийнахме си и поговорихме. Разказа ми за детството си, аз ѝ разказах за своите несполуки. Успокоявахме се взаимно. Големи хора сме, нали, и двамата свободни и наранени от живота.

Чувството, което Роуан вложи в разказа си, трогна Сам. Осъзна, че е навлязла в забранена територия, и се засрами.

— Недей! — каза му. — Не е моя работа. Съжалявам...

— Не се извинявай. Точно тогава разбрах, че и ти живееш тук. Че си моя съседка и че ще те видя пак. С Марни се скарахме, защото тя не остана доволна от мен; аз и не бях в състояние да я задоволя. Така че се съмнявам да проявява интерес към мен. Сега доволна ли си?

— Аз... не, разбира се, че не... не исках да бъда нахална...

— Глупости!

Сам се опита да се измъкне, то той не ѝ позволи.

— Искаш ли да знаеш още нещо?

— Не, дявол да те вземе! Остави ме на мира, спри...

Роуан я целуна. Разтвори краката ѝ и я притисна с тялото си. Езикът му проникна в устата ѝ, ръцете му държах китките ѝ, за да не може да се движи. След малко вдигна глава и попита:

— Пак питам, искаш ли да знаеш още нещо?

— Наистина ли ти спадна? С Марни? Заради мен? — полюбопитства тя.

— Честен кръст — отвърна той тържествено.

— Но сега не си в такова положение.

— Знам. Заради теб е. Искаш ли да видиш каква власт притежаваш над мен?

Сам се усмихна още по-широко.

— Наистина ли имам власт?

— Да. Искаш ли да видиш?

Сам лежеше до него.

Тялото му я топлеше. Ръката му я обгръщаше нежно. Усещаше дъха му по шията си. Помисли си, че спи.

Беше... толкова прекрасно. На света нямаше по-хубаво чувство от това, да бъдеш толкова... толкова...

Не бе много сигурна какво точно чувства. Сексът сам по себе си беше страхотен. Чудесен. Марни можеше да потвърди това, но тя не знаеше, че има нещо повече от секс — да бъдеш обичан, защитен, обграден с внимание. Може би точно с това я бе привлякъл Роуан в началото. Той никога не изискваше да бъде обожаван. Обичаше музиката, обичаше да свири. Но това бе и любов към музиката изобщо. Окуражаваше Сам в желанието ѝ да свири. Свиреше с нея. Казал ѝ бе, че заедно могат да печелят добри пари. Опитни момичета, които умееха да свирят на барабан, се търсеха много. Тя му бе разказала за баща си, който я бе научил.

Толкова общи неща имаше между тях.

После се появиха заглавията във вестниците.

Дина Дилън бе обявена за издирване. Роуан бе в полицията и обясняваше, че са разделени от дълго време. Вкараха го в ареста.

Опита се да я защити, но се върна при жена си. И все пак Сам чувстваше, че той не я беше излъгал. Мислел е, че ще успее да спаси Дина. Но може ли лошият спомен да бъде заличен само с една любовна нощ?

Не.

Сексът бе приятен. Но на нея ѝ трябваше нещо повече.

Марни не би имала такива изисквания. Може би те ѝ бяха отнети още като дете.

Сам стисна ръката на Роуан. Затвори очи. В живота няма гаранция за нищо. Марни беше изчезнала. Страхуваше се за нея все повече и повече.

Навън чакаха толкова много опасности.

Но тази вечер Сам се почувства сигурна.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато се събуди, Роуан си бе тръгнал.
Беше оставил бележка.

„Благодаря за прекрасната нощ. Кафето те чака в кухнята. Включих алармата — заминавам с Теди в джунглата. Да ти се обадя ли довечера?

Роуан.“

Сам подържа малко листчето и го сви на топка. Думите му бяха леки, естествени, успокояващи. Толкова много ѝ бе липсвал.

И все пак...

Стана много лесно и твърде бързо. Въпрос на обстоятелства. Хората спят с хора постоянно. Дори при първата среща. Нали живееха в демократичен свят.

Взе си душ, облече се и слезе да пие кафе. Миналата нощ Роуан бе спуснал всички пердета.

Дръпна ги отново и слънцето нахлу в стаята. Отвори се живописна гледка към залива. Сипа си чаша кафе, полюбува се на красивия ден и се върна в спалнята, за да се облече. Остави чашата на тоалетката и започна да се гримира.

Не ѝ се ходеше в дома на Марни. Достатъчно се бе мотала там.

Но това нямаше значение. Както правеше всяка сутрин, тя се приближи до прозореца и се загледа навън. Къщата изглеждаше все така спокойна. Но някой се качваше по стълбите.

Сърцето ѝ заби учестено. Чу почукването на вратата. И гласа, който повика Марни. Не го разпозна. Остави чашата и се затича към дома на приятелката си.

На входа нямаше никого. Сам се огледа. Не видя и кола наоколо. Дали посетителят не бе дошъл с лодка?

Обзе я чувство на страх. Усети полъха на бриза; дърветата се полюшваха и шептяха с хилядите си листа:

Виждам те!

За момент усети същите студени тръпки от предишната нощ. Но сега поне бе светло.

На малкия полуостров нямаше никого.

В душата ѝ се прокрадна надежда. Беше изтичала да види дали в къщата на Марни има някой, а остави своята отключена.

Божичко!

„Не. Някой не може толкова бързо да се промъкне незабелязан“, помисли си тя.

Между другото Сам се сети, че е четвъртък. И е рано. Теди сигурно още не бе взел Роуан. Ако него го нямаше, то Аделия трябваше да е вече тук.

Не би трябвало да е съвсем сама.

Онези тръпки пак пролазиха по гърба ѝ.

Виждам те...

Сам се ядоса и тръсна глава. Някой бе дошъл и викаше Марни. Нямаше нищо подозрително.

Сви рамене и тръгна около къщата.

— Ехо, мога ли да ви помогна? Кой е там?

Отговор не последва.

Стигна до задния двор. Бризът леко докосваше водата в басейна. Кротоните и ибискусите тихо шептяха. Отвъд кея морето се вълнуваше.

Виждам те...

Стори ѝ се, че храстите и дърветата имат очи. И я наблюдават.

— Ей! Има ли някой? Мога ли да ви помогна?

Без отговор.

Все още чувстваше ледените висулки.

Стисна зъби. Трябваше да се върне. Това бе единственият начин да вземе чантата си и ключовете за колата.

— Марни, мисли му — прошепна тя, — ако си правиш кефа някъде, направо ще те разбия!

Тръгна край храстите към дома си. Ускори крачка.

По-бързо.

Започна да тича.

Стигна до кротоните, които отделяха нейния двор от този на Марни. Косата ѝ падна върху лицето.

Точно в този миг се блъсна в някой.

Започна да вика и да размахва ръце. Нечии силни ръце я притиснаха.

— Сам, Сам, Сам!

Падна на земята, като повлече след себе си и нападателя. Той смотолеве нещо като „уф“. Падна встрани от нея, сякаш да я предпази от тежкото си тяло.

Сам премигна; той се опитваше да махне кичурите коса от лицето ѝ.

Погледна го. Роуан. На устните му играеше лека усмивка, а блестящите му очи излъчваха загриженост.

Сам започна да го удря с юмруци по гърдите.

— Дявол да те вземе! Изплаши ме до смърт.

— Изплашил съм те до смърт ли? Ти току-що връхлетя върху ми.

— Какво правеше в храстите?

— Идвах от твоята къща.

Сам се намръщи.

— Защо си ходил къщи?

— Ами търсех те. Чух те да викаш и дойдох да видя какво правиш.

Роуан стана, протегна ръка на Сам и ѝ помогна да се изправи. Тя започна да изтупва листата от блузата си.

— Не успя ли да видиш кой беше у Марни? — попита тя.

— Някой е бил у Марни?

— Чух някой да вика Марни. Ако си идвал от къщи, трябва да си го чул. Или да си я чул. Не, сигурна съм, че бе мъж.

— Сам, не видях никого.

— Трябва да си видял!

— Но не видях. Чух гласа ти, тръгнах насам и ти се блъсна в мен. Лицето му бе сериозно. Дали не започваше да си губи ума?

Вторащи поглед в него и вдигна ръце.

— Тук има някой! И защо ще се крие? Ти не може да не си го чул.

— Ако е викал, за да види Марни, значи няма връзка с изчезването ѝ.

— Но той току-що се скри! — обясни Сам. После каза тихо: — Моята къща!

— Какво? — попита Роуан и се смръщи още повече.

— Оставих вратата отворена...

— Какво си направила?

Каза го с укор, типичен за мъжете — „идиотка такава, как можа“.

— Само изтичах навън... — започна Сам, но Роуан вече вървеше към входната врата. — Роуан, почакай! Ако там има някой и е опасен... може би по-добре да изчакаме Теди.

Той вече бе стигнал до къщата.

Сам просто го последва.

Лорета обичаше да ходи на работа рано. Без значение дали имаше час, или вечер в клуба. Бе предприемчива и щастлива жена. Нямахме нужда от много сън.

Но сега, с изчезването на Марни...

Направи си кафе, както винаги.

Сложи чаша и на бюрото на Марни. Както винаги. Може би бе глупаво. Но не губеше надежда.

Не остави кафе на Кевин Мадиган. Щеше да му го сервира горещо, както го обичаше. Не че й пукаше толкова, но не обичаше да й правят забележки. В кантората щеше да идва Лий Чапмън. Бе станал твърде нетърпелив заради изчезването на Марни и заплашваше да си намери друг адвокат. Твърдеше, разбира се, че е невинен.

Лорета винаги носеше кафе и на господин Дали. Той си имаше лични секретарки — помощнички, както се наричаха те самите, но обичаше да пие от нейното кафе. И тя харесваше шефа си. Понякога се държеше като стар свадлив пръч, но иначе бе честен и справедлив.

Но и него все още го нямаше.

Лорета седна на креслото си и тревожно поклати глава. Какво ставаше в тази кантора? Напоследък никой от работещите в нея не идваше навреме.

Телефонът звънна.

— Ще дойдеш ли на партито в петък вечер? — Бе човекът, който обичаше да го наричат „уредник“. Той „уреждаше“ забавленията.

Гласът му звучеше странно. Обикновено не я търсеше тук. Дори не оставяше съобщение на секретаря.

— Петък... ммм... да.

— Сигурна ли си? — попита пак онзи.

— Да — отвърна Лорета, този път по-уверено.

— Гледай да бъдеш там. Не обичам номера. Обадох се и на твоята млада приятелка. Две важни партита този петък. Дано да се справи, иначе ти също ще загазиш.

Млада приятелка? О, да, разбира се. Лейси.

— Тя ще се справи.

— Дано. Между другото в клуба бяха дошли едни интересни гости миналата вечер.

— Интересни гости? — повтори Лорета.

— Дръж си езика зад зъбите, Лорета. Много говориш.

— Аз... не знам за какво говориш... — заекна тя.

Дали Сам не бе ходила там?

— Мисля, че знаеш за какво става въпрос. Виждам те да говориш. Виждам те през цялото време.

— Не е възможно да...

— Аз мога. Виждам те. Така че се пази. Сега си запиши адреса и гледай да не се издъниш. Знаеш ли какво се случва на хората, които се издънват?

— Изчезват? — прошепна тя.

Гласът стана мазен.

— Уволняват ги. Сега си запиши проклетия адрес.

Лорета надраска бързо адреса и затвори. Бе нервна и ядосана.

„Забрави го! — каза си тя. — Кой ли е бил в клуба? Сам никога не би отишла там сама.“

Колко странно. Искаше да бъде като наставничката си Марни Нюкясъл. Силна, уверена жена, с твърди принципи и собствени правила.

И все пак...

За момент съжали за нещата, които правеше, въпреки че целта оправдаваше средствата. Бе подтикнала и едно младо момиче да тръгне по този път. Красивата госпожица Лейси Хенли. Не биваше да го прави. За нищо на света.

Никога. Но вече бе твърде късно.

В къщата на Сам имаше някой.

Роуан го усети, още щом влезе.

В кухнята чу лек шум... от помръдване... като че ли се преместваше нещо, тихи, почти недоловими стъпки...

Той стоеше в антрето и се заслушваше. Сам бе зад него; толкова близо, че усещаше дъха ѝ.

Направи ѝ знак да остане, където е. Тя кимна.

Приблжи се тихо до стената, която заграждаше кухнята, и погледна предпазливо.

Беше Грегори.

Сам дръпна пердетата и слънцето огря стаята. Светлината докосна лицето на момчето. Роуан усети леко бодване в сърдечната област. Спомни си брат си, който бе също толкова красив. Косата му също бе черна, но деформацията, причинена от сърдечното заболяване, не бе изписана само върху лицето му. Грегори беше силен физически. Неговата деформация бе в мозъка. Но душата му бе красива и нежна.

— Грегори! — повика го Сам.

Момчето не се обърна. Вторачено гледаше пред себе си. Към къщата на Марни.

— Грегори! — повтори Сам. Застана точно пред него и направи знак с пръсти, за да привлече вниманието му. Момчето я погледна. — Как се озова тук? Къде са вашите? — попита тя.

Не отговаряше, но я гледаше в очите. Сам протегна ръка и нежно го погали по бузата.

— Не разбирам как е успял да влезе тук. Не го очаквах днес — повдигна рамене жената.

— Възможно ли е да е човекът, който е викал Марни?

Сам замълча за миг, после поклати глава.

— Не.

— Сигурна ли си?

— Той не може да говори — каза тихо тя.

— Чувал съм го да изрича имена — припомни ѝ Роуан.

Сам втренчи поглед в Роуан.

— Той е аутист, нали знаеш. Да, изрича имена, и двамата знаем това. Но не по начина, по който аз чух да се вика. Понякога, не толкова

често, реди цели изречения много бързо. Понякога отвърща на докосване или когато го повикат по име. Но никога не може да вика така, както днес чух някой да вика.

— Все пак — напомни й Роуан — винаги гледа към къщата на Марни.

„Да, вярно“, каза си Сам. И изведнъж си спомни вечерята с Лора. Когато братовчедка й говореше с Марни. Точно преди да изчезне.

— Какво! — изненада се Роуан.

— Ами... последния път, когато говорехме с Марни по телефона... Тогава Грегори се бе втренчил в къщата по същия начин.

Роуан замислено погледна Грегори.

— Хайде да отидем у Марни. С Грегори.

— Роуан, трябва ли...

— Да.

Сам се поколеба. Не искаше да навреди с нищо на детето.

— Никога не бих го наранил — каза Роуан.

— Но ние не сме сигурни дали не е нещо психологическо...

— Не ми ли казваш постоянно, че не виждам какво става пред очите ми? — Такова нещо ли наистина бе казала? — Да вървим — подкани я.

Използваха неговия ключ.

Когато влязоха в дома, започнаха да наблюдават Грегори. Най-напред той отиде в задната част на къщата. Последваха го. Изведнъж момчето се обърна и тръгна нагоре по стълбите към спалнята на Марни.

Слънцето нахлуваше през прозорците. Грегори се закова в средата на стаята, приближи се до тоалетката на Марни и се втренчи в нея. Сам почувства, че сърцето й ще изскочи. Забелязал е, че гримовите са разместени.

— Видял си, че не са подредени както трябва! — прошепна тя в ухото му, като го прегърна през раменете. Той протегна ръка, сякаш за да постави всичко на мястото му. Сам го спря. — Не, скъпи. Може би ще търсят отпечатащи съвсем скоро!

Обърна се и видя Роуан, който се бе загледал в леглото. Слънцето огряваше махагоновата му рамка. Внезапно той се наведе.

— Роуан?

Върху крачето на леглото имаше малко блестящо петно.

— Какво е това? — попита тя.
— Може да е кръв — отвърна Роуан.
— О, боже!
— Сам, успокой се, може да не е това, което си мислим. Марни може да се е порязала, докато си е бърснала краката...
— Но тя си бърсне краката в банята!
— Искам да кажа, че това е просто една капчица кръв.
— Полицията трябва да го види.
— Да. Теди ще дойде всеки момент.
Сам се изправи, нападната отново от ледените тръпки.
— Хайде да изведем Грегори оттук.
Веднага щом се върнаха в дома на Сам, някой звънна на външната врата.
Теди.
— Мислех, че ще си бъдеш вкъщи — намръщи се той към Роуан.
— Трябва да видиш нещо — каза спокойно Роуан и го избута навън.
Когато се върнаха, Теди съобщи:
— Нищо! Не се панирайте. Чувам, че ще идваш за риба с нас.
— Какво? — подскочи Сам.
— Идваш за риба с нас.
— За първи път чувам такова нещо — каза Сам и погледна към Роуан. — И без това си имам друга работа.
— Точно така. Щом имаш работа, можеш да си вземеш един свободен ден.
— Напоследък ми станаха доста свободните дни.
— И какво ако вземеш още един?
Цялата работа й изглеждаше странна. Защо Теди толкова държеше да заведе Роуан на Евърглейд? Това, което й минаваше през ум, бе абсурдно. Да не би Теди да иска да го убие и да го хвърли в блатото? Но той бе ченге. И уважаваше работата си.
При това не беше убиец!
— Да, мисля, че ще дойда — изведнъж каза Сам.
— Наистина ли? — зарадва се Роуан.
— Ами мислех, че беше дошъл точно заради това, да ме поканиш!
— Да, но...

— Грегори! — изведнъж си спомни тя.

— Грегори — съгласи се Роуан.

— За какво, по дяволите, става дума? — нетърпеливо се обади Теди.

— Грегори е тук. Бях навън, когато той се вмъкна по някакъв начин. Вие вървете. Аз ще остана с него, докато се върнат техните — предложи жената.

— Не, имаме време. Блатото няма да избяга — увери я Роуан.

— Всъщност — тъжно сподели Теди — то се мести. Технически прогрес, нали знаете. Половината от градовете на запад от Броуард са построени върху блата.

— Теди, по-голямата част от нашата област е построена върху такава земя.

— Да, но блатата намаляват! — Теди бе запален по опазването на околната среда. Беше ловец. Имаше риболовен билет и позволение за лов на алигатори. — Захарната индустрия унищожава блатата. Не им пука, че не оставят място за дивите животни. Не осъзнават, че унищожават екосистемата. Там е страхотно. Ще видите.

— Знам, бил съм там — каза Роуан.

— На блатата?

Роуан вдигна рамене.

— С лодка. За риба.

— Но днес ще влезем навътре — ухили се Теди. — По старите места.

— Всичко е старо — възрази Сам.

Полицаят се засмя.

— Имам предвид местата, където още не са стъпвали много хора. Преди години беше нещо като оазис. Има много красиви кътчета. Хората ходят на пикници там...

— По-скоро само мъже ходят там — позволи си да го прекъсне Сам.

Теди направи гримаса.

— Водил съм те много пъти.

— Да не би да си собственик на земята? — попита Роуан.

— Не, не, това е обществена земя. Нашите временни убежища се срутиха, за съжаление. Но преди няколко години хората започнаха да посещават големите курорти — Маями, Хаваите, и дори местните не

знаят вече къде се намира Евърглейд. Едно време можеше да си вземеш джипа, питбула и лодката. И да си там.

— Да, Теди — каза Сам.

— Баща й имаше джип, питбул и лодка и ходеше на Евърглейд.

— Ние нямахме питбул — отбеляза жената, — но баща ми държеше едно чихуахуа, което обожаваше. Може би е по-добре да тръгвате.

— Ще почакаме — увери я Роуан.

Сам въздъхна.

— Става ли, Теди?

— Разбира се. Имаш ли кафе?

— Да. Налей си. А сега ме извинете, искам да се обадя.

Сам се запъти към задната част на къщата, където беше телефонът.

Трябваше да остави съобщение, че Грегори е с нея.

В същия момент звънецът я стресна. Изтича да отвори, следвана от Роуан и Теди.

На вратата бе застанал Хари Лаката. Изглеждаше притеснен.

— Съжалявам за безпокойството, но бях излязъл за малко с Грегори. Седеше до мен, а после изчезна...

— Той е тук — каза Сам. — Току-що се обадох у вас.

Хари въздъхна с облекчение. Напрежението, което се четеше върху лицето му, изчезна.

— Ани е вкъщи, но е на легло. Малко е болна, та затова реших да взема Грегори със себе си. За момент съм го изпуснал от поглед и той е изчезнал.

— Е, той е тук и е жив и здрав. Заповядайте, влезте — покани го Сам.

Хари влезе. Бе облечен в елегантен костюм. Поздрави Теди и изгледа Роуан, като учтиво изчакаше. Сам се сети, че не ги е запознала. Представи Роуан.

— Надявах се да се запозная с вас — каза Хари. — Да си призная, не познавам много добре вашата музика, но синът ми често повтаря името ви.

— Наистина ли? Това е чудесно. Къщата ми пращи от музикални инструменти. Мисля, че това му харесва.

— Вие сте добър с него. Оценяваме това.

Роуан сви рамене.

— Забавно ми е с него. Напомня ми за мой много близък човек. Но Грегори определено има талант. Вероятно ще може да го използва някой ден.

— Не знам — вдигна ръце Хари. — По едно време бе започнал да говори. После спря. Толкова е трудно. Имаме известен напредък и известно изоставане. Сигурно няма да има достатъчно сили да се изправи пред публика, но това няма значение. Жена ми и аз го обожаваме. Е, благодаря ви още веднъж. По-добре да си прибирам момчето и да ви оставям.

Прегърна го през раменете и тръгнаха.

На излизане Грегори спря. Загледа се в Роуан и се усмихна.

— Ро-уан! — каза той.

— Здравсти, хлапе. Нали ще дойдеш да свирим на пианото?

Грегори не отговори.

— Ро-уан! — повтори той.

— Благодаря ви — каза Хари.

— Моля ви, за мен е удоволствие.

— Грегори? — каза Хари Лаката и хвана сина си за ръката. Дългите мигли на Грегори закриха красивите му очи. Обърна се и тръгна с баща си.

— Сега можем да тръгваме — предложи Сам. — Да взема ли нещо? Нещо за пиене, чипс, сандвичи? Ще си правим ли пикник?

— Да тръгваме. Сега. Не се занимавай с храна и напитки, Сам. Никога няма да можем да тръгнем. Ще спрем някъде да хапнем — каза Теди. — Готов ли си, Роуан?

— Да, готов съм.

Теди се запъти към вратата, но тъкмо я отвори, когато на прага й застана Фил Дженкинс.

Изглеждаше много мъжествен. Кожата му имаше здрав бронзов загар. От джоба на тениската му се показваше пакет „Марлборо“.

— Ей, чакай, това не е ли детектив Хенли?

В гласа на Фил пролича лека подигравка.

Теди не му остана дължен.

— Да бе, от плът и кръв. С какво мога да ти бъда полезен?

— Просто наминах да проверя има ли новини за Мар... за госпожица Нюкясъл.

— Няма нищо ново, Фил. Съжалявам — каза Теди. После поклати глава и погледна дома на Марни.

— Трябва да довършвам някои неща. Не мога без нейното съгласие. — Фил погледна къщата, после пак Теди. — Да не говорим, че ми дължи пари.

— Фил, търси ли я по-рано днес? — попита Сам.

Сините му очи се спряха на нейните. На устата му се появи усмивка. Сам си спомни как го описваше Марни. „Да, Марни е спала с него“, реши Сам. С кого ли още беше преспала?

Внезапно почувства неудобство. Марни я нямаше, но въпреки това присъствието ѝ се усещаше.

— Не — каза той накрая. После скръсти мускулестите си ръце на гърдите. — Не, не съм идвал по-рано.

— Сигурен ли си? — попита смело Роуан.

Фил обърна поглед към него. Излъчването в очите му бе друго.

— Току-що идвам. Камионетката ми е отвън — каза предизвикателно.

Сам не можеше да си намери място.

— Няма нищо ново по нашите разследвания — съобщи Теди.

— Когато я намерите или поне научите нещо ново, ще ми се обадите ли?

— Да. И без това всички ще научат — каза полицаят.

— Добре — кимна Фил. Изгледа всички поотделно, извади цигара от кутията в джоба си и се обърна. — Какво мислиш, че ѝ се е случило, детектив Хенли? — Въпросът бе зададен сериозно, сякаш Фил намекваше за нещо.

— Не знам какво ѝ се е случило — призна Теди.

— Но ти си ченге. Трябва да си открил нещо.

Теди го погледна в очите.

— Да, може би знам вече нещо. Нямах възможност да ви кажа досега, но откакто Марни изчезна, някой периодично звъни на телефона ѝ. Част от обажданията са от телефона на Сам. А знаете ли откъде идват другите? — Сам поклати глава. Мъжете просто зяпнаха. — От мобифона на Марни. Получава обаждания по телефона от собствения си мобифон. А този мобифон го няма. Изчезнал е, точно както и Марни.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът на Лорета в кантората даде сигнал. Тя натисна бутона.

— Лорета, Кевин е. Кафе, ако обичаш. Секунда по-късно добави:
— Моля.

— Веднага, Кевин.

Сипа му кафе и влезе в кабинета. Всички офиси на улицата имаха едни от най-красивите гледки на света. От офиса на Кевин се виждаше морето.

Но този на Марни бе по-хубав. Кевин бе пожелал него в началото, но Марни не се съгласи.

Тя бе победила.

Както винаги.

— Заповядайте, хубаво и горещо! — Лорета постави чашата на масата.

Кевин се бе изтегнал на въртящия се кожен стол и гледаше навън.

— Благодаря, Лорета. Правиш страхотно кафе, знаеш ли?

— Нещо друго? — попита тя остро.

Той сви рамене.

— Да. Всъщност мисля, че днес ще идват едни ченгета. Ще ни задават въпроси.

— За какво?

До този момент Кевин изглеждаше спокоен. Изведнъж втренчи поглед в нея. Очите му бяха по-остри и от ястребови.

— Мобифонът на Марни.

Лорета го погледна недоумяващо.

— Какво за мобифона й?

Кевин присви очи.

— Изчезнал е.

— Е, и? Чантичката й също е изчезнала. Предполагам, че той е в нея.

Кевин поклати глава.

— Е, и? — повтори той. Изправи се и заобиколи бюрото. Мина край момичето и отново се загледа навън. Странно. Лорета почувства страх от него, какъвто не бе усещала преди. — В петък Марни е получила доста обаждания.

— Приятелката й Сам я бе поканила на вечеря...

— Обажданията са от мобифона на Марни, в къщата на Марни.

— Какво? Но това е невъзможно!

— Но е така. Освен ако полицията не мисли, че Марни се е обаждала сама на себе си.

Лорета зяпна от учудване. Устните й образуваха едно голямо „О“. Кевин поклати глава с раздразнение.

— Хайде, Лорета, много мислиш.

— Да-да... — Неприятно й стана, че заекна. Прииска й се да му каже какво точно да направи със себе си. Но се въздържа. — Предполагам, тоест, надяхах се, че нищо лошо не се е случило с Марни. Но след това, което ми каза, явно някой е бил с нея, след това й се е обадил и я е отвлякъл може би! Извини ме, но мисля, че тя е в опасност или... или е...

— Мъртва? — допълни тихо Кевин.

— Искаш да е мъртва, нали? Тя ти е конкуренция. Винаги е била по-добра от теб!

Лорета не усети как гласът й се бе повишил. Внезапно Кевин я хвана за раменете и я разтърси.

— Млъквай! — Беше силен и настоятелен. Пръстите му се вкопчиха в плътта й. Красивото му лице се бе изкривило в болезнена гримаса. — По дяволите, млъквай! Не искам да е мъртва! Да, тя е кучка, вещица. Но ти си нейна секретарка...

— Помощничка — поправи го Лорета хладно, въпреки че цялата трепереше. — И твоя също така.

— Да, помощничка — каза той.

— И то добра!

— Разбира се.

— Дяволски добра.

Кевин се ухили и отпусна хватката си. Очите му бяха по-различни, в тях грееше странна светлина.

— Чувал съм, че си доста добра. Адски добра.

— Какво искаш да кажеш?

Той продължаваше да се усмихва.

— Просто така се носи — добра си! Във всичко, което правиш.

Лорета отстъпи крачка назад и го погледна загрижено.

— Какво искаш от мен, Кевин?

— Искам да знам дали можеш да ми кажеш къде е мобифонът на Марни.

— Не знам. Ако някой си е правил шеги и се е обаждал на Марни от собствения ѝ мобифон, тогава той...

— Или тя.

— Добре! Той (или тя) е взел мобифона на Марни.

— Точно в това е проблемът, не разбираш ли? Кога го е взел или взела?

— Не знам.

— Защото дори не си се замисляла за това. Помисли си. Спомни си. Спомни си целия ден. Може би ще си спомниш за последните часове, прекарани с Марни. Кой е бил с нея тогава, кой е бил с нея след това? Ченгетата също ще те питат.

— Тогава ще кажа на тях.

— Искам да знам, Лорета, ако си спомняш.

— Нека си помисля... — усмихна се тя и излезе от офиса.

За нейна изненада, Кевин отвори вратата след нея и извика нежно:

— Лорета, скъпа, хващам се на бас, че си много добра във втората ти кариера. Адски добра, скъпа. Човек никога не знае. Може би тези дни ще се уверя лично.

Кожата ѝ настръхна. Как можеше толкова красив мъж да е толкова скапано копеле?

— Забавляваш ли се в клуба, Лорета? — попита ехидно той.

— Не знам за какво...

— О, знаеш. И още как.

— Не...

— Идиотка такава. Имам финансов дял в онзи клуб.

Лорета толкова много се изненада, че направо зяпна.

Кевин се усмихна.

— Не се безпокой, скъпа, всичко е законно. Само ти малко... е, може би няма да ти е много удобно, ако тук разберат истината за теб. Хайде, връщай се на работа. Имаш труден ден, нали?

Той се подсмихна и влезе в офиса.

Лорета седна зад бюрото си. Трепереше. Трябваше да се скрие. Да, точно това щеше да направи.

Но после си спомни телефонното обаждане. Дали не бе Кевин? Затвори очи и се опита да си спомни.

Страхуваше се.

— Теди, ако наистина имаш информация, че някой се е обаждал у Марни от собствения ѝ мобифон и къща, и след като намерихме кървавото петно...

— Сам, не ме учи как да си върша работата!

Бяха спрели на Биг Алс Гаторланд, вдясно от Тамиями Трейл. След като откриха петното, Теди незабавно повика криминалните специалисти. Не можеше да се заеме сам със случая, защото имаше лични отношения с Марни. Нямаше нужда да се мотае в къщата, както настояваше Сам. Ако полицията откриеше нещо във връзка с петното, щеше незабавно да го уведоми.

Теди все още беше в лошо настроение. Искаше само едно — да отиде колкото се може по-бързо на Евърглейд и да лови риба цял ден.

Сам мълчеше. Бе обула дънки, а ризата с дълъг ръкав бе вързала на кръста. Косата ѝ бе пристегната в кок. Изглеждаше хем свежо и небрежно, хем готова за приключения. В магазина си купи стръв. Бе добра рибарка. Когато Теди и Лора бяха още младоженци, Сам често ходеше с тях за риба.

Бе връчила на Роуан някаква лепкава течност против насекоми. Той също бе ходил там преди. Участвал бе във водните състезания по Микосуки. Дори бе ходил на север, чак до Биг Сайпрес.

Сам взе каквото ѝ трябваше и тръгна към колата. Преди да се върне, Теди се обърна към Роуан.

— Какво има между теб и онова странно хлапе? — попита полицаят.

— Какво?

— Знаеш много добре какво. Онзи Грегори. Той дори не говори, но когато ти се появи, изрече името ти. Защо?

— Не мисля, че е „странно хлапе“! — избухна Роуан. Теди го гледаше така, сякаш всеки момент щеше да му сложи белезници, да го

застреля и да свърши с него веднъж завинаги. — Добре, Хенли — продължи Роуан нисък глас. — Щом не ме харесваш, недей. Твоя си работа. Защо тогава ме покани да ловим риба?

Теди отмести поглед от Роуан и приглади косата си ръка.

— Задължен съм ти.

— Какво?

— Задължен съм ти... заради сина ми.

— Нищо не ми дължиш, по дяволите! — опита се да го убеди Роуан. — Синът ти е добър. Не го подкрепям, защото си му баща.

— Добре тогава. Не ти вярвам. Ти идваш в града, Марни изчезва. А онова момче... Грегори... всеки път, когато сте заедно, става все по-загадъчно. Изглежда така, сякаш е видял нещо, и започва да произнася „Ро-уан, Ро-уан“.

— Прав си. Все едно че е видял нещо. Но не ти ли е направило впечатление, че не го е страх от мен, че ми вярва?

— Да не би да го хипнотизираш?

— Исусе Христе!

— Но Марни я няма. Ти живееш в съседство... Марни изчезва... Едно време и жена ти изчезна по същия начин.

— Но се появи — напомни му Роуан. Той губеше търпение. Ръцете му започнаха да се потят, а на шията му се появи нервен тик.

— Да, мисля, че си прав — каза Теди по-спокойно. — Дявол да го вземе, просто ти спа с Марни и тя изчезна.

Роуан втренчи поглед в Теди и поклати глава.

— Ти също спа с нея.

— Не съвсем — отвърна той тихо. — Тя спа с мен само за да дразни Лора — горчиво въздъхна Теди. — Подигра ми се. И все пак...

— И все пак?

— Тогава се почувствах зле. Тя ме използва. И ме изрита. Разбираш ли?

— Да — каза Роуан.

Теди сви рамене и погледът му се зарея.

— Кой знае, може би си прав. — Замълча за момент, след което продължи: — Мисля, че и Сам, и Лора подозираха, че се срещам с друга. Но така и не узнаха коя е. Марни никога не им е казала. Мисля, че в началото е имала такова намерение. Но бе достатъчно умна да цени приятелството на Сам.

— Затова ли ме докара тук? Бъди сигурен, че няма да кажа на никого — каза Роуан и добави: — Не е моя работа. Но ако решиш да поговориш с някого, аз съм насреща.

Теди замислено кимна.

— Благодаря. Да вървим. Сам сигурно си мисли, че говорим за нея. По дяволите, ето я, гледа към нас и си мисли, че се караме за нещо.

— Защо ще си мисли така? — попита Роуан.

Сарказмът му бе насочен към Теди.

До обяд Лорета едва не изпадна в депресия. Полицията продължаваше да се обаждат, а в кантората нямаше никой. От сутринта даваше едни и същи отговори на едни и същи въпроси: какво е станало в петък вечери, кога е видяла Марни за последен път и тем подобни.

Кевин Мадиган си бе тръгнал рано, а господин Дали не дойде изобщо. Реши да обядва някъде сама. Кой щеше да разбере?

Излезе и тръгна с колата към един от любимите и ресторанти, но после се отказа.

Реши да се отбие в салона на Саманта Милър.

Но Сам не бе на работа. Въпреки че се разочарова от това, не се отказа да потренира. Започна с пътеката.

Няколко минути след това чу приятен мек глас.

— Здравсти! Радвам се, че използваш членството си тук, Лорета се извърна и видя Джо Тейлър, партньора на Сам. Не можа да сдържи усмивката си. Бе почти сигурна, че на онзи обяд със Саманта щеше да я покани на среща. Какъв мъж! Висок, мускулист, с разкошни бицепси и плочки по корема, а краката му сякаш бяха изваяни от чиста стомана.

Марни неведнъж й бе казвала, че е голям навсякъде. Нищо не можеше да я смути — всичко споделяше.

— Здравсти, Джо. Благодаря. Надявах се да видя Сам, но предполагам, че вече си е тръгнала.

— Просто няма никакви ангажименти днес. Отиде да лови риба на Евърглейд.

Лорета почувства как я побиват тръпки.

— Това не е място за мен, повярвай ми!

Джо се усмихна.

— Предполагам, че не. И аз вече не обичам това място.

Лорета се изчерви. Разговорът започна да ѝ харесва.

— Искаш да кажеш, че преди си обичал блатата?

— О... преди да се променят законите, когато ходехме там като деца да ловим риба и да си строим колиби. Сега всички са срутени — смръщи се Джо. — Прогрес нали разбираш.

— Да, разбира се... Прогресът е добре дошъл за мен. Не обичам бръмбари, змии и разни неща, които хапят в тъмното.

Джо се приближи до нея.

— Дори едно леко пощипване? — попита нежно той. Гласът му излъчваше такъв сексапил!

Лорета се засмя. Дали нямаше да я покани на среща.

— Зависи кой го прави — отговори тя.

В този момент някой влезе в залата. Лорета видя отражението му в огледалото. Главата не се побираше в него.

— Здравсти, Джо!

— Здравсти! — отвърна неохотно събеседникът ѝ. — Пак ще си поговорим, Лорета. Можем да...

— Да?

— Ммм... да. Някой друг път. Скоро. Можем да излезем някъде.

— Би било чудесно!

— Ей, Джо!

Торсът без глава и с дълги крака излезе от залата.

Странно, разсъждаваше тя малко по-късно. Какъв късмет! Тъкмо когато Джо щеше да...

Разпозна гласа на човека, който влезе в залата. Не можеше да каже точно кой е, но ѝ беше познат.

После се сети! Един от любовниците на Марни. Нима шефката ѝ бе преспала с половината свят?

Внезапно почувства онзи страх, който я бе обладал в офиса на Кевин.

Понякога той се държеше като мижитурка, но нищо повече. Обичаше да притеснява хората, но само толкова.

И все пак Марни ги бе предизвикала всички, бе ги накарала да се почувстват като мижитурки.

Дали не бе платила за това?...

Лорета спря. Стана ѝ студено.

Закле се да бъде внимателна.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Обичах да идвам тук! — натъжи се Теди. — Когато всичко бе все още диво и свободно.

Роуан обичаше дивата природа. Високите планини, назъбените брегове, скалите, земята, небето и морето.

През Евърглейд минаваха няколко магистрали. Но ако човек се насочеше на запад, цивилизацията бавно отстъпваше място на дивата природа.

Започваха безкрайните блата с високите си папурени стебла и купчинки пясък. Някои го считаха за ужасно място, пълно с отвратителни същества. За други, като например индианците от Семинол и Микосуки, то беше рай.

Теди и Роуан бяха наели една малка моторница от Биг Ал и сега слаломираха внимателно между безбройните опасности — водни лилии с дълги и здрави стебла, плитчини и коренища, земни маси, невидими за окото.

— Тед, да си призная, чувствам се като аутсайдер, но всичко тук ми изглежда много диво — каза Роуан.

Сам се ухили.

— Все още можем да се върнем, ако искаш.

— Не. Знаеш ли къде сме сега, Сам? — попита Роуан.

Тя кимна.

— Виждаш ли онази купчина там?

Той се обърна и видя пред себе си купчинката. Или нещо подобно на купчинка.

— Има няколко изгнили масички за пикник. Защо не обядваме там?

— Защо не?

Сам първа скочи във водата. Мазилото против насекоми, изглежда, действаше.

— Помогни ми да разпънем тази маса. Изглежда, онези не са били използвани дълго време.

— Трябва да си отваряте очите на четири — има змии — предупреди Сам.

Беше красиво. Дърветата наоколо шумяха, някаква птица кряскаше пронизително. Небето бе лазурносиньо. Сам извади от чантите питиетата и храната. Теди грабна бутилка бира и отиде да проверява въдицата си.

— Когато бях малка, баща ми много често идваше тук — каза жената. — Семейството на Теди бяха фермери и живееха наблизо.

Роуан тъкмо щеше да се намеси, когато един голям бръмбар профуча край лицето му.

— Марни никога не ми е говорила за теб — обади Теди. — Не ми каза, че купуваш къща в съседство с нейната...

— Може би не съм толкова важен, че да говори мен.

Сам се изчерви.

— О, ти си бил опасен! Ето защо те е искала само за себе си. Що за любов, се питам? Какъв си ти наистина? Защо Марни иска теб, при положение че може да притежава всички мъже на този свят? Моята братовчедка би ме хвърлила в краката ти, само и само да съм твоя. Грегори произнася името ти, а едва те познава. Как ти се струва това?

Роуан вдигна ръце и добави с ирония:

— Чисто прелъстяване!

Сам поклати глава.

— Не знам какво да мисля. Грегори никога не произнася името ми.

— Вярваш, че искам да имам нещо общо с Марни...

— Не, просто се чудех защо Грегори произнася името ти.

Роуан погледна Сам. Изражението ѝ бе много сериозно.

— Какво искаш да кажа? Че съм някакъв демон, че притежавам свръхестествени сили?

— Разбира се, че не.

— Детето вероятно се държи добре с мен, защото и аз се държа добре с него! Допитай се до твоя бивш зет и той ще ти каже, че този тип деца са малко бавни. Той не ги приема като нормални...

— А ти приемаш ли Грегори като нормален?

— Да.

— Защо?

— Има ли значение?

— Да.

— Да, ами, може би...

— Може би какво?

Роуан нервно въздъхна.

— Казах ти, че имах брат, който почина.

— Да, като дете, но не си ми казал...

— Веднъж разказах на Дина за него и тя се ужаси. Каза ми, че съм искал да я убедя да не създаваме деца.

— Господи! Но това е абсурдно! Как би...

— Мислеха, че Еван е аутист — нов термин за нас тогава — защото говореше много бавно. После го оперираха. Започна да говори нормално. Но дефектът му засегна някои органи и гласните струни. Сърчицето му обаче бе много малко, започна да израства като малко хипофизно джудже с гърбица. Съучениците му го тормозеха и накрая той умря. Той беше мой брат. Винаги успявах да го разбера, дори и когато не говореше. Грегори вероятно чувства подхода ми към него, не знам. Знам само, че брат ми бе обезобразен отвън, но носеше по-красива душа от всеки друг.

Внезапно Роуан спря да говори. Учуди се на дългата си реч.

Сам бе свела поглед. Дългите мигли закриваха очите ѝ.

— Предполагам, че всичко това е истина. Това, което ти е казала Дина, е било жестоко. Никой не знае от какво се причинява аутизмът, може да е генетично, може да не е... Да се грижиш за дете като Грегори, е голяма отговорност, но, от друга страна, той е прекрасно малко същество, което има право на живот като всички останали — каза Сам. Изведнъж сякаш я осени прекрасна идея и тя се изправи. Лицето ѝ сияеше. — Боже, денят е прекрасен. А казват, че сме нямали сезони... Чудесна пролет е!

— Искам да знам нещо. — Роуан я погледна в очите. — Защо бяхме на онова стрийпшоу?

Сам поклати глава.

— Искан да видя...

— Сам, стига толкова. Кажи ми истината.

— Жените, които изчезнаха — Марни, Хлоуи Лоуенщайн, младата секретарка — всички те са имали връзка с онзи клуб. — Въздъхна.

— Каза ли на Теди?

— Не още. Поверително е. Дори онова за Хлоуи може и да не е вярно. Носеше се слух, че е обичала да се дегизира и да прави разни... въъ... долни неща, предполагам.

— Сам, не се намесвай.

— Моля?

— Наистина!

— Роуан, това не означава, че ще подам молба в клуба, но все пак... Хей, Теди! — извика изведнъж. — Хайде да хапнем сандвичи и да започваме. Рибите нас чакат! Не ми се остава, докато се стъмни.

— Защо не? — попита Теди, докато нагласяше една от въдиците. — Страх ли ви е от пълзящи гадинки?

— Пуйка, салам или риба тон? — попита Сам, без да му обръща внимание.

— По един от всички. Умирам от глад — отвърна Теди. Изглежда, обстановката го бе отпуснала.

— Наистина ти харесва тук — подхвърли Роуан, като поемаше сандвич от ръката на Сам. Не бе забравила, че обича пуйка. В сандвича имаше и майонеза, маруля, домати и тънко резенче швейцарско сирене.

Теди се ухили с пълна уста.

— Да, така е. Прекрасно местенце. Можеш да се скриеш от гадния градски живот. Преди бе по-различно, разбира се. Когато за пръв път дойдох тук като дете, все едно влязох в рая. Имаше повече водни канали — алигаторите плуваха в тях, и костенурките — също...

— Алигаторите и сега си плуват в каналите — възрази Сам.

— Те са просто обикновени хищници и помагат за поддържане на равновесието в природата. Хранят се с по-бавните и по-слабите от тях.

— Както и с деца и кучета — срязва го Сам.

— Може би не трябваше да опитомяват тези земи тогава — защити се Теди.

Сам въздъхна и зарея поглед в далечината.

— Може би хората са били толкова загрижени за алигаторите, че са дошли чак дотук и сега трябва да ги изтребват.

Теди се засмя, доволен от спора, който бяха започнали.

— Те са такива свършени хищници!

— Човек би си помислил, че цял живот си се занимавал с хищници — каза остро Сам.

Теди отново се ухили.

— Тези тук са различни.

— Изглеждат като самото зло — намеси се Роуан.

— Така ли? — изненада се Теди. — Да, може би си прав. Тези тъмни, блестящи очи на повърхността на водата, тези челюсти...

— Като стана дума за тях — започна жената, — погледнете на другия бряг. Поне седем се препичат на слънце. Какво ще кажете да си тръгваме, а? — предложи тя и започна да събира сандвичите и пиенето в една чанта.

— Разбира се — съгласи се Теди. — Ей, Роуан, искаш ли да видиш една изоставена колиба?

— Защо не? — отвърна Роуан и направи мрачна гримаса. Изправи се и подаде ръка на Сам.

— Виждала съм много такива колиби — срутени, изгорели. Върви с него, размърдай го малко. Аз ще събера останалите неща.

Роуан тръгна след Теди. Нямаше какво толкова да се види. Природата просто бе победила. Основата на постройката си стоеше, тук-там стърчаха греди, обвити с бръшлян и папрат.

— Внимавай къде стъпваш — може да има гърмящи змии. — В момента Теди не приличаше на полицай, а на голямо дете.

— Ей! Ще ловим ли риба, или какво? — извика Сам. Бе застанала на брега, точно до лодката. Бе прибрала всичко.

Пет минути по-късно потеглиха обратно. Сам наблюдаваше алигаторите, скупчени на брега, сякаш да ги изпратят. Роуан помисли, че наистина ги наблюдават с тъмните си изцъклени очи.

— Не се тревожете, имат достатъчно храна — успокои ги Теди с явно доволство.

— Не бих казал, че се тревожа; надявам се, че няма да ме бутнеш във водата, нали? — каза Роуан. Наведе се напред с широка усмивка. — Проклет да съм, ако не те взема с мен.

Теди се ухили.

— Наистина ли?

— Хващам се на бас.

— Момчета — намръщи се Сам. — Ще ловим ли риба или не? Какво ще кажеш за онази малка лагуна ей там, Теди? Мисля, че точно там не сме били никога.

Теди обърна лодката в същата посока.

— Изглежда удобна. Тук ли?

— Тук — съгласи се Сам.

Малко по-късно тримата се изтягаха в лодката с въдици в ръце.

— Значи си живял тук? — попита Роуан.

— Винаги — кимна Теди и погледна към Сам. — Също като Сам и Лора. И техните семейства. Бяхме нещо като пионерите на района. Е, родителите ни и техните родители — също. — Приятелската нотка се губеше заради предупредителния тон. Сякаш искаше да каже: „ти не принадлежиш на това място“. — А Шотландия — попита, — студено ли е там?

Роуан сви рамене.

— Да, повечето време.

— Ей, кажи ми честно, обичаш ли наистина шотландска гайда?

Не ти ли звучи като хор от милион котки?

Роуан намести бейзболната си шапка ниско над очите.

— Обичам да ги слушам, но не мога да свиря.

— Вие двамата ще престанете ли най-сетне? — ядоса се Сам. — Така няма да хванем никаква риба.

В този момент Роуан усети дръпване на въдицата си. Скочи и засече рибата с опитно движение. След това я извади от водата, откачи я от кукичката и я хвърли в лодката.

След минута още една риба се мятеше на дъното.

— Каква красавица! — плесна с ръце Сам.

— Малко е дребна — изкоментира Теди.

— Да имаш да вземаш — оспори го Роуан. Теди се ухили и нищо не каза.

По едно време Сам се изправи.

— Хвана ли нещо? — попита я Теди.

— Нещо...

— Е какво, закачи ли го?

— Да... но то не се съпротивлява.

— По дяволите, закачила си дъното!

— Не, не съм. Знам какво значи да закачиш дъното. Тед Хенли, ловя риба от малка, знам какво правя.

— Тогава го извади, каквото и да е.

Сам му хвърли убийствен поглед и продължи да навива кордата. Роуан се наведе да ѝ помага. Сам се намръщи.

— Изглежда, че съм закачила нещо като коренище... Мисля, че трябва просто да скъсам кордата и да започна отначало.

— Чакай, дай да видя въдицата.

Роуан хвана въдицата, завъртя я и се опита да усети какво се е закачило на нея. Не можеше да охлаби куката; нещото се бе закачило здраво за нея.

Отпусна още корда.

— Виждам го. Хванала съм... заплетени останки от клони и листа, мисля — каза Сам. — Ще мога да си взема обратно кукичката и стръвта. — Наведе се напред и протегна ръка към плаващите останки. Пръстите ѝ хванаха кордата.

Изведнъж тя се вцепени.

— Сам?...

Дръпна се назад и падна в лодката. Опита да се изправи, като не преставаше да гледа към водата. Лодката започна да се клати застрашително.

— Сам, какво по дяволите?... Да не се побърка? — попита Теди.

— Сам! — протегна ръце към нея Роуан. Студена бе като лед и трепереше. — Сам, какво...

— О, боже! — промълви Сам.

Роуан я прегърна — алигаторите все още ги наблюдаваха — и се наведе над водата.

И видя.

Докосна.

След което се дръпна като ужилен.

— По дяволите, какво е това? — попита Теди нетърпеливо. — Какво е хванала?

Роуан почувства, че му става лошо. Над водата се понесе мирис на смърт.

— Не какво, а кого — каза с равен тон.

— Какво? — повтори Теди. — Какво е хванала?

Роуан скръцна със зъби и бавно се обърна към Теди.

— Труп.

— Труп?

— Е, само един торс... малко останки. — Роуан се насили да погледне натам. „Дишай през устата“, спомни си той. — Това е, това е

истинско... Това е тяло, разчленено... Има само... трудно е да се каже. Торс, част от чатал, ходило...

— Мъж ли е, или жена?

Трябваше да погледне отблизо. По трупа имаше останки от някакви дрехи. Костите бяха...

Строшени.

О, боже!

Преглътна. Виждаше се гръдният кош и въпреки състоянието, в което се намираше торсът, можеше да се разпознае полът. Вероятно бе на жена, защото парчетата месо на гръдния кош приличаха на гърди. На много места плътта бе изгнила и се белееха само кокали.

Една огромна муха кацна върху купчината мърша, която някога е била живо тяло.

— Мисля, че е труп на жена — каза Роуан.

— О, боже... — отрони Сам. — На Марни ли е?

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Трупът разнасяше зловонието си над цялата околност.

И Сам повръщаше.

По-късно успя да намери мобифона си и да го даде на Теди. Чу как на професионален жаргон той обясняваше за случилото се.

Почувства, че Роуан я придържа. Беше ѝ студено, много студено.

Възможно ли беше трупът да е на Марни?

Първи на местопроизшествието дойдоха Джими Пума, полицаи от Микосуки. След него се появи и един мъж, който се представи като доктор Рик Мира — асистент в медицински институт в Маями. Имаха късмет, че бе ловил риба наблизко.

Мира разгледа останките във водата. След това тялото бе сложено в найлонов чувал и закарано в Биг Ал, където трябваше да изчака превоза.

— Жена, на около трийсет — съобщи Мира. — Пелвисът е все още налице, но няма ръце, лице, зъби... Ще ни бъде трудно да разберем кой... и кога... Само един торс и хълбоци...

— Е, предполагам, че може смело да кажем, че трупът е на жена, убита и разчленена — намеси се Джими Пума.

— Не можем да твърдим със сигурност такова нещо — каза лекарят.

— Какво можем тогава да твърдим със сигурност? Че е мъртва? — попита Роуан.

— Не ставай нахален — сръза го Мира. — Тя е била под водата много време. Погребана. Алигаторите често давят жертвите си. Завличат ги под водата, докато престанат да се съпротивляват. Разбира се, те са хищници, вършат го по инстинкт. Има някои китове, които правят същото. Борба за живот, нали разбирате.

— Инстинкт — повтори Роуан тихо. Сам стоеше зад него уплашена и бледа. — Можете ли да ни кажете как е умряла?

— Все още не — продължи докторът, като се опитваше да бъде ведър. — Ще бъде трудно, много трудно. Въпреки че няма нищо

неразрешимо на този свят. Имахме такъв случай с едни личинки.

— Личинки?

— О, да. Бяха оглозгали напълно тялото на една жена и детективът, който разследваше делото, бе сигурен, че съпругът ѝ я е отровил. Специалистите събраха личинките, свариха ги на супа и изследваха супата за отрова. Детективът излезе прав. Малките бръмбарчета бяха пълни с цианид. Можете ли да си представите?

Сам едва не повърна отново.

Супа от личинки.

Тялото, което плуваше във водата, пълно с тиня, разлагаща се плът, обезглавено...

Не, не. „Дишай през устата“, така ѝ бе казал Роуан. Дишай през устата.

Въпреки че като полицаи Теди пръв откри трупа, случаят не бе поверен на него. Сформиран бе екип начело с Ролф Лунден.

Сам не искаше нищо друго, освен да се прибере вкъщи. Бе изморена, чувстваше се мръсна от всичко — от блатото, от трупа... И все пак се посъвзе. Никой не би могъл да се радва на труп, и то разложен до неузнаваемост. Това си беше чист шок. Имаше нужда да се сгуши в някого, да се почувства защитена.

Но трябваше да изчакат Теди, който спореше с един от полицаите в Биг Ал. Сам долови как някой каза, че скоро щели да се появят репортерите.

Роуан отиде при Теди.

— Трябва да махнем Сам оттук.

— Добре съм — възрази тя.

Роуан я изгледа озадачено.

— Да не би да искаш да си тук, когато репортерите се появят?

— Не — призна жената.

— Но... — започна полицаят.

— Хайде, Теди, и без това ние ще бъдем тук — намеси се Ролф Лунден. — Не се тревожи, ще те държа в течение.

— Ще ти бъда благодарен, Ролф. Случаят ме интересува много.

— Да, знам. Този район означава много за теб — каза Ролф.

— Какво ще стане сега? — попита Роуан, когато потеглиха.

— Ами трупът отива в моргата; ще вземат малко месце, за да направят проби... — каза Теди и замълча. След малко продължи. —

Извинете. Както и да е. Ще направят аутопсия на тялото.

— Ще могат ли да разберат нещо по това... това, което намерихме? — попита Сам.

— Разбира се. Чу какво каза онзи за личинките. Невероятно е колко много могат да открият. Е, нямат много материал за работа, но... все пак може да е останал малко бял дроб. По него ще могат да разберат дали жертвата е била удавена. Ще изследват също така и кокалите, за да видят дали... — Теди пак млъкна и погледна Сам в огледалото за обратно виждане.

— Продължавай — каза тя тихо.

— Ако крайниците са били отрязани или...

— Отхапани? — прекъсна го Сам.

— Да — тихо отвърна Теди. — Утре, когато се съмне, полицията ще претърси района. Може да открият още части от тя... още доказателства.

— О, боже — въздъхна Сам.

— Ще повръщаш ли пак, Сам? — попита Теди.

— Дявол да те вземе, Хенли, просто карай! — избухна Роуан.

— Няма да повръщам — каза Сам. Искаше й се да бъде вярно. Започна да преглъща бързо и да диша през устата.

— Утре ви предстои интересно гмуркане — обади се Роуан.

Този път Теди погледна него.

— Мислиш ли?

— Да. Много. Аз съм професионален гмуркач, нали знаеш.

— Така ли?

Докато не стигнаха къщата на Сам, не си размениха нито дума повече. Пред къщата на Марни бяха паркирани две полицейски коли и едно БМВ. Теди слезе от колата си и се насочи към тях.

Някой излезе от дома на Марни и се отправи към БМВ-то.

— Тейър — тихо каза Роуан.

— Братът на Марни. О, боже, дали не...

— Не си въобразявай разни неща! — твърдо каза Роуан.

Теди го повика. Бе тръгнал към къщата, но младежът продължи да върви към колата си.

— Тейър! — извика Роуан.

— Здравсти! — радостно поздрави той. Изглеждаше весел.

— Какво става? — попита Сам.

Тейър се приближи.

— Не знам. Полицията не каза.

Очевидно не знаеше за кървавото петно.

— Е, поне се опитват да направят нещо — каза Сам.

— Да, наистина — отвърна Тейър, като се помъчи да звучи оптимистично.

— Как се озова тук? — попита Роуан.

Момчето сви рамене.

— Не бях виждал баща ми от няколко дни. Помислих, че може да е тук.

— Изглеждаш наистина добре — отбеляза Сам. — Твърде добре облечен, за да търсиш баща ти. — Веднага след изказването си Сам реши, че не е трябвало да го прави. Прозвуча, сякаш се съмняваше в момчето.

Но Тейър не се засегна.

— Имам среща с един галерист — обясни той. — Ще му покажа някои от картините си.

— Това е чудесно — каза Сам. — Сестра ти ще се гордее с теб.

Тейър се засмя.

— Мислиш ли? Не съм сигурен. Марни не си пада по изкуството.

— Сигурна съм, че не е така...

— О, я не се занасяй. Всички тук познаваме Марни. Освен ако не продам някое платно на безбожна цена. Тогава може и да ми повярва. Искате ли да видите някои мои творби?

— С удоволствие — съгласи се Сам. — Но трябва спешно да си взема душ...

— Хайде да ги видим! — помоли Роуан.

— Няма проблеми!

Тейър отвори багажника на колата си и извади оттам голяма папка. Сам тръгна след Роуан.

Тейър дръпна ципа на кожената папка.

Извади първата картина и я постави под светлината на една улична лампа.

Сам почти извика от почуда. Пръстите ѝ се вкопчиха в ръката на Роуан.

Картината представляваше маслен пейзаж, маслен пейзаж на блатото.

Може би на същото място, където намериха трупа.

Виждаха се наносите, водата... красивите птици с пъстро оперение. По-тъмните петна на картината представляваха алигатори, с искрящи очи, плувнали над водата.

— Божичко! — рече Сам и дъхът ѝ секна. Почувства слабост в коленете.

— Има и още! — Тейър остана доволен от реакцията ѝ. — Това е една от любимите ми — каза той и прокара нежно пръсти по платното: чапла, огряна от слънчевите лъчи. На следващото бе нарисован индианец, който лови риба. От храстите до него се подаваше главата на една пантера. Имаше изображение и на гола жена, индианка, и отново блатото. Красота и опасност.

— Отлични работи — похвали го Роуан.

— Мислиш ли? Благодаря, много благодаря.

На Сам ѝ се прииска да закрещи. Как можеха да си говорят толкова непринудено. Та нали току-що се бяха върнали от блатата.

И бяха открили труп.

Сякаш Тейър бе пресъздал същото място.

Но не бе нарисувал труп. Просто една жена.

Гола сред блатата.

— Тази жена от натура ли е рисувана? Сигурно си имал модел, който е позирал за теб? — попита Сам.

Тейър се засмя.

— Не. Бях сред блатата. Бил съм там и с няколко жени даже. Но никоя не искаше да ми позира. Нарисувах я по памет; само блатото е истинско — дяволито се усмихна Тейър.

— Има нещо толкова познато... — измърмори Роуан.

— Какво? — остро попита Тейър.

— Наистина е интригуваща — каза мъжът. — Да не е някоя, която познаваме?

— Никога няма да кажа! Трябва да вървя — весело заяви Тейър. — Закъснявам за срещата. — После погледна Сам. — Добре ли си? Бледа си като призрак!

Сам поклати глава в знак на несъгласие.

— Имахме труден ден — обясни Роуан. — Ходихме за риба.

— О! Къде? — попита Тейър и се намръщи още повече. — В залива? Там обикновено много се почернява...

— На Евърглейд — отвърна Роуан. — Мястото, което си гледал, когато си рисувал картините си.

— О, така ли? Обичам Евърглейд. Ходя, когато имам време, въпреки че поддържам мнението на хората, които твърдят, че природата там е осквернена. Все пак има места, които никога няма да могат да се цивилизоват.

Сам стисна зъби.

— Да, прав си.

Тейър се ухили на Роуан.

— Какво място за срещи, а?

— О, да. Какво място.

— Да не сте открили нещо там? Затова ли ме гледате така особено?

— Открихме нещо... — започна Сам.

— Едно тяло — каза Роуан с равен тон, като гледаше Тейър право в очите.

— Тяло! — възкликна Тейър.

— Да — отвърна Роуан и скръсти ръце на гърдите си. — Сам го хвана на въдицата си.

— О, боже! — опули се Тейър. Изглеждаше много изненадан. — Не! Не е Марни, нали?

— Не, не е Марни.

— Слава богу!

— Какво те накара да си помислиш, че е сестра ти? — попита Сам. — Тя мразеше блатата.

— О, да, знам, но баща ми...

— Баща ти какво? — попита Роуан.

— Когато бяхме деца, ни водеше понякога. Обичах да ходя там. Марни мразеше. Той все още ходи там. Когато огладнее и Марни я няма, за да му даде пари... и двамата му даваме пари и той ги изпива. — Тейър направи тъжна гримаса.

— Защо му даваш тогава? — каза Сам.

— Той ми е баща.

— Мислиш ли, че се е разярил и е отвел там сестра ти, за да я удави? — попита Роуан.

— Господи, не! — ужаси се Тейър.

— Но ти попита дали не сме открили Марни.

Момчето вдигна ръце.

— Просто се зарадвах, че не е била тя. Сам, сигурна ли си, че си добре?

— Да — отвърна тя.

Тейър погледна още веднъж Роуан.

— Е, трябва да вървя. Лека нощ. Пожелайте ми късмет.

Затвори папката и се запъти към колата. Сам и Роуан останаха зад него.

Тейър им махна за довиждане и изчезна.

В същия момент Теди излезе от дома на Марни.

— Божичко, ако тя е добре и се върне скоро, направо ще я скапят! — каза той. — Къщата ѝ е истинска кочина.

Сам видя, че Роуан се е обърнал. Един офицер се задаваше от къщата на Марни. Ръцете му бяха в гумени ръкавици.

— Роуан, това е офицер Олдридж. Олдридж...

— Познаваме се — студено каза Роуан.

— Да, ами мисля, че пак ще ви задам няколко въпроса, господин Дилън... — започна Олдридж.

— Защо? Ще получите същите отговори.

— Да, добре, но искам да ни съдействате. Ще ни трябват няколко отпечатъка...

— Ще ви съдействам. Можете да вземете каквито отпечатъци искате, но на въпроси вече няма да отговарям. И без това знаете отговорите. Да, имах връзка с госпожица Нюкясъл. Не, нямам нищо общо с изчезването ѝ. Не, не беше сериозно. Бяхме приятели.

Олдридж погледна към Сам, сякаш искаше да ѝ каже, че се е забъркала в нещо лошо.

— Само за една нощ, а? — върна се на въпроса към Роуан.

— Приятелство — повтори Роуан.

— Чувам, че си бил с детектив Хенли днес... намерили сте труп.

— По-точно, хванах го на въдицата си — каза Сам.

— Е, тогава ще трябва да говоря с вас — обърна се Олдридж към Роуан.

— Живея на лесно място — каза той.

— Не напускайте града.

— Не съм си и помислял да го сторя.

— Е, тогава... и стойте далеч от тази къща.

След това предупреждение Олдридж си тръгна.

— Задник такъв! — процеди през зъби Теди.

— Е... Теди — възмути се Сам. — Благодаря за риболова. Беше адски гаден ден.

— Да. Съжалявам много. Сега щяхме да си пържим риба. Нямах намерение да ви забърквам в такова нещо. — После се намести в джипа си и се обърна към жената. — Добре ли си?

Сам кимна.

Колата потегли. Когато изчезна от погледа им, Сам влезе в дома си, последвана от Роуан. Той се разходи навсякъде, дори на горния етаж. Върна се след минута.

— Няма никой.

— А ти кого очакваше?

— Никого. Но по-добре да сме сигурни.

Изглежда, нямаше намерение да си върви.

— Роуан, наистина трябва да си взема душ. — Картината на трупа бе започнала да избледнява в съзнанието ѝ. Не бяха открили Марни. Животът продължаваше. Може би никога нямаше да разберат чие бе онова тяло и как се е озовало там.

Роуан все още се бавеше.

— Сам... трябва да разбереш.

Сам почувства странно напрежение.

— О, да. За теб и Марни.

Роуан поклати глава.

— Не. Тя бе наранена. Наистина наранена. Случи се. Няма да се повтори.

— Роуан, това не е моя работа.

— Напротив.

— Роуан, моля те...

— Да, аз също искам да се изкъпя. Спешно се нуждаю от чисти дрехи. Ще ти се обадя.

— Разбира се.

Той се обърна и отвори вратата.

— Роуан?

— Какво?

— Мислиш ли, че Тейър е маниакален убиец, който се навърта около блатата и дебне голи жени, за да ги убива?

— Не знам какво да мисля. А ти?
После затвори вратата след себе си.

Лора Хенли се връщаше от пазар, когато чу сина си да свири. Изненадана, тя се спря на вратата. Ейдън никога не си бе вкъщи по това време.

Тръгна към неговата стая. Почука. Той отвори и я покани с кимване. Говореше по телефона и се смееше.

— Да, да. Не, няма нищо. Нямаме нищо против това. Ще доведе бандата, обещавам.

После затвори и извика от радост:

— Мамо!

— Какво? — попита тя, доволна, че синът ѝ е щастлив.

— Поканени сме да открием голям концерт в Гроув тази неделя!

— Но това е прекрасно, Ейдън.

— Направо страхотно! Освен ако... о, мамо, помогни ми да съберем хора да отидат на концерта.

— Ще съберем. Сестра ти ще се погрижи, Сам...

— А не можете ли да поканите и Роуан Дилън?

— Сигурно.

Ейдън я целуна по бузата.

— Всички. Искам всички да узнаят. Може би Сам ще покани клиентите си от клуба. И всички от офиса на Марни.

— Може би.

— Лейси също ще ми помогне, разбира се. Макар че заминава утре.

— О, да, съвсем забравих за това.

— Какъв шанс и за двамата, а, мамо?

— Да. — Лора поговори с него още малко. Щастлива бе за децата си. Обичаше ги и искаше най-доброто за тях. Понякога обаче се чувстваше самотна. Те тъкмо навлизаха в живота. А нейният беше...

Е, когато си отидат...

Лора вдигна гордо глава, каза на сина си колко се гордее с него и излезе. Почука на вратата на Лейси.

— Влез!

Лейси седеше на леглото си по пижама. Изглеждаше като момиченце.

Изгубено. И изплашено.

— Научи ли за брат си? — попита Лора.

— Да, направо е супер! — усмихна се Лейси, но веднага след това усмивката ѝ се стопи.

— А ти — в Ню Йорк!

Лейси се усмихна отново. Беше бледа.

— Скъпа, сигурна ли си, че имаш пари за пътуването? Мога да поработя извънредно... — Лора седна до нея.

— Не! Ще се оправя, мамо, наистина. Добре съм.

— Бледа си.

— Просто съм уморена. И развълнувана... струва ми се.

— Извинявай, че те обезпокоих. Поспи си. — Лора се запъти към вратата.

— Мамо! — Лейси се втурна към нея и се хвърли на врата ѝ. — Наистина те обичам. Толкова много те обичам!

Лора прегърна силно дъщеря си.

— О, сърчице мое! И аз те обичам много!

— Искам да се гордееш с мен.

— Винаги ще се гордея с теб!

— Надявам се — прошепна Лейси.

— Хайде, легни да си починеш, бейби. Утре е голям ден за теб.

Лейси целуна майка си по бузата.

— Бедна ти е фантазията!

Роуан бе застанал до прозорците в задната част на дома си и съзерцаваше залива. Полицията бе все още в къщата на Марни.

Затвори очи. Картини, гласове, звуци — всичко се въртеше като цветен пумпал в съзнанието му. Картините на Тейър изобразяваха блатото...

И жената...

Всичко бе толкова познато...

Изведнъж се обърна, скован от внезапен страх. Не трябваше да оставя Сам сама.

Телефонът звънна.

— Ало?

Тишина. За момент си помисли, че е тайнственият човек.

— Роуан.

Беше Теди.

— Да?

— Ролф е сигурен, че ще изпрати водолази утре.

— Добра идея, предполагам.

— И аз отивам с тях.

— Добре. Нали искаше да участваш в разследването.

— Да, така е. Наистина ли имаш сертификат?

— Да.

— Искаш ли да се потопиш и ти?

— Ще ми разрешат ли? — попита Роуан. Какъв глупак съм! Защо ми трябва да се гмуркам в такова място... и да търся останки от труп? Пък и не съм ченге; не съм отговорен по никакъв начин. Би било гадно, мръсно гмуркане!

— Липсват ни гмуркачи. Казах на Ролф за теб. Съгласен е, стига да си наясно, че няма да е много приятно.

— Знам.

— Искаш ли?

— Разбира се.

— Не е сто процента сигурно. Ролф трябва да получи още няколко съгласия, но после може да те наеме като доброволец. Е, заплащането няма да е каквото си свикнал да бъдеш, но...

— Никога не съм искал пари за гмуркане.

— Имам предвид, че няма да е тлъст рокаджийски хонорар.

— Не искам пари.

— Тогава ще се видим утре сутринта — каза Теди.

— Ще бъда готов. — Замълча за момент и след това попита: — Дали можеш да ми направиш една услуга?

— За какво става дума?

— Искам да знам кой държи стрийпбара, в който бяхме онази вечер.

— Мога да ти кажа веднага.

— Наистина ли?

— Разбира се. Сам не знае ли?

— Не мисля.

— Странно, мислех си, че затова е отишла там. Мястото се държи от една корпорация, начело с Лий Чапмън. Не мога да ти кажа много за това, кой го финансира, кои са партньорите, но мисля, че Марни също е вътре. Заедно с Кевин Мадиган.

— Интересно. Мислиш ли, че мястото има някаква връзка с изчезналите жени?

— Предполагам, че си заслужава да проверим. Ако е свързано... къде ли ще ни отведе това? Половината мъже от града ходят там. Мястото е много популярно.

— Ами ако е свързано със собственика — каза Роуан, — това ще разясни някои неща относно изчезването на Марни, нали?

— Предполагам. Но без убедително доказателство не мога да твърдя нищо. Утре ще се видим.

Роуан затвори.

Повъртя се малко из стаята и изведнъж му се стори, че край прозореца мина сянка. Разтърси глава с раздразнение.

На кея до къщата се поклащаше малка лодка. Но това не бе кой знае какво. Хората всеки ден оставяха лодките си на кея.

Мъжът усещаше, че някой го наблюдава...

Навън имаше някой. В това бе сигурен. Някой дебнеше в нощта...

Очи...

Кого гледаха те? Кого наблюдаваха?

„Виждам те“, бе казал гласът на Сам.

Трябваше на всяка цена да й се обади.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Телефонът звънеше. Сам знаеше, че е Роуан. Вдигна бързо слушалката.

— Роуан?

— Здравсти, аз съм.

— Всичко наред ли е при теб?

— Всичко си е на мястото. Твоята врата е заключена, нали?

— Да.

— Открих нещо много интересно.

— Така ли?

— Да, Теди ми каза веднага... кой държи онзи стрийпбар. Лий Чапмън.

Сам зяпна в учудване.

— Ето къде бил ключът от бараката!

— Не е толкова просто. Има и тайни съдружници. От адвокатската кантора. Марни също е в играта!

Сам мълчеше.

— Не знаеше, нали?

— Не, но не съм изненадана.

— Искам да дойда при теб, но първо трябва да свърша това-онова. Добре ли си?

— Да.

— Не отключвай вратата. До скоро.

Роуан затвори. Сам вдигна отново слушалката и навъртя номера на Лорета в службата.

Но вече бе късно.

Опита номера ѝ вкъщи. Пак нищо. Помисли малко и реши, че не може да чака. Чапмън бе опасен. Лорета трябваше да се махне от стрийпбара. Облече се бързо и изхвърча навън. Огледа се, Роуан го нямаше.

Той щеше да се вбеси.

Но нямаше значение. Трябваше да опита.

Не му отне много време, за да стигне до клуба. Не знаеше какво точно ще говори с Чапмън, но нямаше търпение да го види. Дори и само за да му каже, че го следи.

Излезе от колата и видя една малка жълта хонда на паркинга. Беше на Лейси Хенли!

После забеляза някаква жена да бърза към нея. Да, бе Лейси. С грим и перука...

Веднага разбра, че я е познал.

— О, господи! — възкликна тя.

— О, господи.

— Роуан, Роуан, моля те... нашите, не можеш... баща ми, о, боже!

— Лейси, баща ти беше тук.

— Той не знае, че работя тук.

Роуан тръсна глава.

— Няма да кажа на никого, но ти трябва спешно да напуснеш. Марни Нюкясъл изчезна, преди нея още две жени, и всички те имат връзка с клуба.

— Моето истинско име се пази в тайна. Никой не знае коя съм всъщност. Е, другите момичета знаят, но...

— Лейси, трябва да напуснеш и никога да не се връщаш.

— Току-що напуснах. Е, по-точно, опитах се, но те ме искат до края на следващата седмица...

Роуан я хвана за раменете.

— Лейси, махни се оттук и не се връщай. Аз ще се погрижа за това. Не се връщай, разбра ли?

Тя го погледна и кимна. Сълзи напълниха очите ѝ.

— Нали няма да кажеш на нашите?

— Никога.

Лейси го целуна по бузата и скочи в колата си.

Какво щеше да каже на Чапмън. Сега вече знаеше. Влезе в клуба, като подмина пазача.

— Сър...

— Няма да оставам за шоуто.

Видя Чапмън на централната маса. Стриптийзъорка с големи гърди се кълчеше на подиума. Роуан застана пред Лий Чапмън. Той вдигна очи. Усмихна се.

— Виж ти кой ни е дошъл на гости. Какво мога да направя за вас, господин Дилън? Сядай. Да ти поръчам ли питие? Виж какво маце, а? При мен са най-красивите жени.

Роуан седна.

— Красиви жени, които идват и си отиват.

— Какво ли пък означава това? — попита Чапмън и се намуси.

— Изчезват оттук.

За момент Чапмън остана мълчалив, после се почеса по бръснатата глава.

— Нека ти кажа нещо... Никога не съм наранил жена. Аз обичам жените. Наистина ги обичам. И то живи.

— Значи казваш...

Чапмън се наведе към Роуан.

— Ако... забележи, че казвам ако... исках да убия някого, просто щях да го гръмна копелето — усмихна се мазно той.

— Добре, тогава нека и аз ти кажа нещо. Една от твоите жени се е опитала да напусне. Някой ѝ е казал, че трябвало да работи до следващата седмица и повече нямало да я закача. Разбираш ли ме?

Чапмън вторачи поглед в Роуан.

— Заплашваш ли ме?

— Да.

Чапмън махна с ръка.

— Мисля, че момичето може да си тръгне. Беше добра. Много добра.

— Ето това исках да чуя.

Роуан стана, обърна се и остави Чапмън да се любува на гледката.

Сам не искаше да я видят, затова остави колата си зад клуба.

Влезе в сградата и потърси входа за персонала. Не бе трудно.

Озова се в тесен коридор. Чу женски говор и забърза напред.

Един огромен черен мъжага ѝ препречи пътя. Ръцете му бяха скръстени на гърдите, а лицето му имаше изражение на горила.

— Ей, какво правиш тук? — попита той. После изведнъж върху намръщеното му лице се появи усмивка. — Извинявай... сигурно си нова.

— Да — излъга Сам. — Къде е гримьорната?

— Направо. Ей, как ти е псевдонимът? — попита той.

— Какво?

— Номерът ти, с какво излизаш?

— О, ммм... Мокър танц — каза Сам.

— Готино. Странно, но готино — каза горилата и посочи гримьорната.

Сам влезе вътре. Половин дузина жени се бяха разголили. Някои от тях се гримираха, други нагласяха перуките си.

— Ей, Криси, как е малката ти дъщеричка? — извика една брюнетка към червенокосо момиче в ъгъла.

Така наречената Криси се усмихна.

— Вече прохождаме. Можеш ли да повярваш? След злополуката казаха, че никога вече няма да може да ходи, но тя се справи.

— Майчице, сметките в болницата трябва да са били убийствени — измърмори една блондинка.

Брюнетката се изкикоти.

— Да, добре че Криси пусна на хирурга.

— Не съм! Само излязох на вечеря с него — запротестира Криси.

— По дяволите, аз бих му пуснала. Дори бих направила нещо лошо — каза пак брюнетката. След това видя отражението на Сам в огледалото. — Ей — подозрително се обърна към нея. — Ти нова ли си тук?

Сам поклати глава.

— Не, търся една приятелка.

— Имаш приятелка тук?

— Да. Казва се... — Сам млъкна, защото се сети, че не знае името, което използва Лорета.

— Да?

— Ами, тя е висока, с красиво лице... и има големи... гърди.

Брюнетката се засмя.

— Ние всички сме с големи гърди. — Седеше чисто гола на стола и сочеше бюста си. Враждебността ѝ се стопи. — Ние ще

работим тази нощ. Има още едно момиче на подиума, но то е съвсем ново. Мога ли да ви помогна по друг начин?

— Не, мисля, че не. Благодаря ви — каза Сам.

На излизане от стаята едно огромно тяло препречи пътя ѝ. Кръвта замръзна във вените ѝ.

Чапмън.

— О, здравейте! Да не би да идвате на работа при нас, госпожице Милър? Ще ви приемем с отворени обятия.

Сам поклати глава.

— Аз дойдох...

— От любопитство? — попита той.

— Просто търсех...

— Приятелка? Познавам ли я? Трябва да я познавам, предполагам.

— Тъкмо си тръгвах.

— Защо не останете за малко? Едно питие?

Чапмън посегна да я хване подръка. Сам се дръпна и едва не изкрещя.

— Здравсти!

Очите ѝ се втренчиха във вратата. Там бе Роуан.

— Сам, излизай оттам.

Не ѝ хареса тонът му. Нито начинът, по който я гледаше Чапмън.

— Сам! — извика Роуан. После се обърна към Чапмън. — Само да посмееш да я докоснеш...

— Ей! — вдигна Чапмън и двете си ръце. — Вървете, госпожице Милър. Моля, вървете си. Както ви казах, аз обичам жените. Така че се чувствайте като у дома си. Няма да ви нараня. Даже ще ви се зарадвам.

Сам мина край него и хвана Роуан за ръката. Пръстите му силно стиснаха нейните. Когато излязоха навън, той рязко се обърна към нея:

— Глупачка! Какво, по дяволите, правиш тук?

— А ти какво правиш тук?

— Дявол да те вземе, Сам! Опасно е да идваш. Дойдох да задам няколко въпроса.

— Може би работя тук.

— О, Сам!

— Роуан, ти не можеш да ми заповядваш какво да правя!

— Страхотно! Значи нямам право да те предпазвам от неприятности!

— Роуан.

— Влизай в колата.

— Имам си кола!

— Тогава ще карам след теб.

— Става.

Когато стигнаха до къщата ѝ, той слезе от колата и я последва.

Сам се спря на входната врата. Усети, че Роуан е напрегнат.

— Утре съм на работа.

— Браво на теб.

— Може би...

— Няма да си ида вкъщи.

— Но аз наистина ще ходя на работа.

— Хич не ми пука. Полицията ще изпрати водолази утре на блатото... да търсят още доказателства.

— Още останки значи. Какво общо има това с теб и мен?

— Отивам и аз.

— Защо? — попита Сам и отключи вратата. Влязоха. Тя се обърна и го погледна в очите.

— Ще се гмуркам с тях.

— Но ти не си полицейски водолаз.

— Но имам сертификат. При известни обстоятелства могат да наемат водолази.

— Там има змии и алигатори... видя мястото, нали?

— Всичко ще бъде наред. Ще внимавам. Но ти... трябва да отидеш на работа и да не излизаш никъде другаде, ясно ли е?

Сам наведе глава с намерение да се скара с него. Но се отказа.

— Ще направя чай — предложи.

— Добре.

Роуан я последва в кухнята.

— Това гмуркане, Роуан. Направо е безумно. Ами ако откриеш нещо?

— Нищо няма да ми се случи. Притеснявам се само за теб. Стой далеч от онзи клуб, моля те!

— Роуан...

— Сам, говоря сериозно. Закълни се пред мен, че повече няма да ходиш там.

Сам наля чай в две чаши и се загледа в кафеникавата течност.

— Теди ще се гмурка ли? — попита тя.

— Така каза. И за двамата още не е сигурно. Зависи от Ролф. Той решава дали блатото ще се претърсва за още...

— Аз открих проклетото тяло... просто го кажи! — процеди през зъби Сам.

— ... доказателства. Части от тяло, дрехи, накити, оръжие... Всичко може да се очаква. Медицинският експерт не е оптимист.

— Той знае ли дали...

— Дали тялото е на Марни? Определено не е на Марни. Кръвните проби не съвпадат.

Сам отпи глътка чай и сложи чашата на плота.

— Къде ли е тя сега?

Очите на Роуан настойчиво се взираха в нейните.

— Не знам. Ще я намерим. Няма да се откажа, докато не я открият, обещавам ти.

— Защо го правиш?

Роуан се наведе към нея и в очите му заигра странен пламък.

— Защото няма да позволиш връзката ни да съществува, докато не се намери Марни.

Сам извърна очи.

— Наистина искам да я намерят.

— Добре ли се чувстваш след днешния следобед? — смени темата мъжът.

— Добре съм. Наистина.

Топлите му лешникови очи, блестящи като тъмни кехлибари, не се отместваха от лицето ѝ.

— Сигурна ли си?

— Да, сигурна съм.

— Достатъчно добре, за да...

— ... ти правя компания? — прошепна Сам.

— Точно това исках да кажа. — Роуан се приближи до нея, взе чашата от ръката ѝ и я сложи на плота. Зарови пръсти в косата ѝ, хвана брадичката и я целуна. Бавно. После целувката му стана страстна и

дълбока. Сам го целуваше не по-малко страстно. Прегърна го силно. Почувства как сърцето му тупти под ризата.

И ръцете му по голата си плът. И докосванията навсякъде.

После Роуан смъкна роклята ѝ. Напипа закопчалката на сутиена и го свали.

Отново бяха заедно.

Ръцете му...

Бяха навсякъде.

По гърдите ѝ.

По-надолу...

Сам простена и още по-силно впи устни в неговите. Пръстите ѝ напипаха колана на панталоните му и започнаха да откопчават едно по едно копчетата...

Той наблюдава.

Защото винаги наблюдава. Може да види толкова много и да научи толкова много. Никой не знае, никой не разбира, че всичко, което прави, е справедливо и заслужено.

Да вземем тези двамата.

Проклетите шпиони...

Бяха там. Едно парче плът се показва...

Заради нея.

Но тя не се отказва. За нея намереното тяло не е достатъчно; трябва да провери всичко, кучката мръсна.

Не му се искаше да е точно тя. Защото е различна.

Но не чак толкова. Какво прави сега? Показва, че е желана, като всички останали.

Наблюдава ги...

Тялото на мъжа, нейното тяло. Отърква се като котка в него, прегръща го. Първо тя седи на колене, после той. Гърбът ѝ е извит, главата — отметната назад. Има прекрасни форми. Вижда какво прави, как потрепват устните ѝ, почти чува думите, които излизат от устата ѝ, всеки нейн вик и шепот...

Чувства внезапен, агонизиращ спазъм.

И тя е като другите. Без разлика.

Пожелава я.

Казвах, че престъпленията му са чисти убийства. Но той ги прави от любов, от страст.

Толкова са глупави и двамата; не разбират кога са стигнали до връхната точка. Те дори не разбират, че той наказва само тези, които съгрешават. В различно време, в друга епоха сигурно щяха да го аплодират за постъпките му.

Ах, Саманта.

Не трябваше да си ти.

Ти беше различна, но не удържа докрай. Преструваше се на невинна, но си била мръсница. Точно като всички останали. Чувствах го и преди, и сега... да, сега те желая. Ти също прегреши.

Аз те наблюдавах.

И трябва да те накажа...

Сам наистина трябваше да ходи рано на работа. Роуан се гушна в нея и я целуна за добро утро. След като излезе, Сам се изкъпа и облече. Прегледа пощата, сметките си и точно в девет се обади в кантората на Марни.

Ядоса се, защото Лорета не вдигаше телефона. Обясниха ѝ, че си е взела болнични.

Значи известно време няма да ходи в клуба.

Изведнъж се зарадва, че не се е свързала с момичето. Решила бе да говори с Кевин Мадиган и не искаше никой да знае за това.

— Кевин?

— Кой, по дяволите, се обажда?

— Сам. Саманта Милър. Остави съобщение на секретаря ми снощи. Става дума за някакъв обяд.

— О, да, чудесно! Свободна ли си да обядваме?

— Ами аз...

— Надявах се да поговорим за Марни. Може да измислим нещо, което да ускори издирването ѝ. Знам, че ти си най-добрата ѝ приятелка. Не мога да твърдя същото за себе си, но наистина искам да я открият.

— Мисля, че идеята ти да обядваме заедно е чудесна.

— Къде искаш да отидем? Нямам много време; нещата в кантората са под пара.

— Ммм. Нещата са под пара — измърмори Сам. В главата ѝ непрекъснато се въртяха картините на Тейър, тялото в блатото и самият факт, че хората от кантората са свързани със стрийпбара.

— Ще намина към салона — каза Кевин. — И без това искам да направя малка тренировка. Ще дойда, когато мога. После, ако ти можеш да излезеш, ще отидем някъде.

— Добре, чудесно — съгласи се Сам.

Само на един въпрос не можеше да си отговори — защо Кевин се държеше толкова мило с нея.

Ролф Лунден, главният инспектор по случая Марни, всъщност бе приятел на Теди. Беше приятен човек, склонен понякога да престъпва правилата. Предишната нощ бяха станали три убийства: на плажа и още две много жестоки, при които жертвите бяха хвърлени в залива. На разположение имаше само двама гмуркачи.

Водата беше сравнително бистра, но когато се гмурнеха в нея, се вдигаше такава мътилка, че човек не можеше да види на една педя пред себе си. Когато се потопи и калта започна да се вдига, Роуан разбра защо хората изпадат в паника при такива обстоятелства. Беше напълно сигурен, че наоколо дебнат хищници.

На повърхността имаше лодки с ченгета, които контролираха ситуацията. Но това не беше гаранция. Алигаторите се приличаха на брега и дебнеха за плячка.

Роуан чуваше собственото си дишане; това бе едно от нещата, които му харесваха при гмуркането. То беше нещо като уверение, че е жив. Намести наустника и зачака да се утаи калта. След това започна да се движи. Внимаваше да не докосва дъното с плавниците си, за да не мъти водата.

Пред себе си видя гора от корени и подводни тревни. Празни кутийки от бира стърчаха от дъното. Малко по-нататък се виждаше излъскана от водата част от ягуар.

После съзря един череп.

Сърцето му заби учестено. Протегна ръце да го вземе. Калта по дъното се размърда.

Ръкавиците му го сграбчиха.

Не бе на човек.

Поекалено дълъг, с много зъби... череп на алигатор.

Роуан го остави на същото място. Полази го ледена тръпка. Обърна се внимателно и погледна назад, за да се увери, че не го преследва жив алигатор.

Продължи да търси.

Пред себе си видя нещо блестящо. Но то бързо се изгуби от погледа му, точно както частта от ягуара. Слънчевата светлина проникваше на моменти и осветяваше отделни неща.

Ето го... пак същото.

Погледна го по-внимателно, но нещото беше твърде далече. Заплува напред и то отново проблесна.

Нещото се удари в маската му.

Роуан рязко помръдна, калта под него се размъти.

Риба. Просто една риба.

Исусе Христе!

Той почака малко, раздразнен от себе си. За кой ли път водата бе мътна. Около него бе черно.

Почака.

Тинята започна бавно да се утаява. Стори му се, че това продължи цяла вечност. Използва времето, за да прегледа миниатюрния компютър, прикачен за ръката му. Провери въздуха и часа. Вече двацет минути бе под водата. Имаше достатъчно въздух.

Изведнъж зад него нещо мръдна. Обърна се, но каквото и да беше то, вече го нямаше.

Пулсът му се учести.

Заплува напред.

Един голям клон лежеше на дъното. Между клоните нещо проблясваше.

Бавно и внимателно Роуан се приближи. Да, нещо наистина блестеше в клоните.

Протегна ръка.

Гривна.

Красива, нежна, златна гривна с диаманти.

Роуан я докосна с мисълта, че може да е на жертвата, която бяха намерили.

После осъзна...

Гривната не бе окачена на клон. Това беше крайник от човек.

Човешка ръка.

Когато Сам се върна на работа след серия упражнения с една пациентка, Кевин Мадиган вече я чакаше. Бе седнал на бюрото и разглеждаше фитнес списание.

Не носеше спортни дрехи, което означаваше, че не бе тренирал. Беше облечен в сив елегантен костюм с винена риза и подходяща вратовръзка.

Веднъж бяха излизали. Но това бе преди много години. Той бе приятен кавалер, възпитан и галантен. Беше я изпратил и докоснал устните ѝ с лека целувка за довиждане. След това бе опитал пак, но Сам отклони поканата, като смънка нещо за някаква командировка. Нещо в него не ѝ харесваше. Не че беше капризна. Искаше просто някой по-земен, истински... искаше Роуан. У Кевин имаше нещо, което бе...

Лигаво.

Той беше твърде префинен. Висок, мургав, красив и интелигентен. Имаше ужасния навик да се гледа постоянно в огледала и витрини. Дори и сега, в нейния офис, докато ѝ говореше, Кевин се наблюдаваше в огледалото отсреща. Сам замалко не се разсмя.

— Кевин! Мислех, че ще тренираш.

— Мислех да потренирам, но после се отказах. Да не би да имаш нещо против?

— Разбира се, че не.

— Доста работа имаш тук.

— Обикновено в петък сутринта е така. Най-много работа има след пет, когато хората се прибират от работа и се отбиват тук. Съботите и неделите също са доста натоварени.

— Май днес е ден за хората, които кръшкат от работа — наведе се към нея Кевин. — Видя ли кой е тук?

— Мисля, че видях почти всички.

— Видя ли Фил?

— Моля?

— Фил, предприемача на Марни.

Сам не го бе забелязала до този момент.

— Мислех, че Фил и ти сте приятели. Имам предвид, че е построил къщите на много ваши клиенти. Не работеше ли и за дома на

Хлоуи Лоуенщайн, преди тя да изчезне?

— Точно така.

— Може би трябва да споменеш това пред ченгетата.

Кевин сви рамене.

— Виж, Сам, искам да те накарам да проумееш ситуацията. Имам предвид, че всички познавахме Марни. Много мъже я познаваха. Имах връзка с нея, но ти я познаваше най-добре от всички. Ти си единствената, която Марни истински харесваше. Никога не каза лоша дума за теб, освен... — ухили се Кевин.

— Освен какво, Кевин?

Той помълча малко и после тъжно се усмихна.

— Освен това, че приятелството с теб е като да си приятел с Дева Мария. Прекалено чисто, нали разбираш.

Сам сви рамене и остави отговора на Кевин без коментар.

Той побърза да смени темата.

— Готова ли си за обяд?

„Роуан ще ме заколи“, помисли си Сам. Но искаше да поговори с Кевин за връзката му със стрийпбара и най-подходящото място бе ресторантът.

— Аз... разбира се. Само да се преоблека.

Излезе от офиса и отиде в женската съблекалня. Отвори шкафчето и облече плетена рокля без ръкави. Прибра спортните си принадлежности и в един момент застина.

Стори ѝ се, че чу шум. Обърна се. Никой.

Но...

Побиха я ледени тръпки.

Почувства, че някой я гледа.

Виждам те...

Един глас в главата ѝ казваше:

Ще те следя...

Заклучи шкафчето и се зачуди как може да изпитва страх посред бял ден.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Не само Роуан направи откритие същия ден.

Теди намери един фемур^[1].

Ал Смит, друг от водолазите, попадна на още една ръка и нещо, което не се разпознаваше. Накрая решиха, че е кост с останки от плът по нея.

След като намерените части бяха пакетирани и отнесени, Роуан все още седеше в лодката, без да може да мръдне. Преживял бе много лоши моменти. Заставал бе очи в очи със смъртта. Изживявал бе загуби, които го бяха разкъсвали отвътре.

Но подобно нещо му се случваше за първи път.

Видя човешки живот, разкъсан на части. Храна за хищниците. Не вярваше в теорията, че тялото има значение след смъртта. Дори не вярваше в донорството. Но това...

Питаше се, докато ѝ се е случвало това, дали жената е била още жива.

Кокали, мускули, тъкани... мъчеха се да определят кое какво е. Самият той бе намерил ръка — длан, пръсти, които едва се държаха. После китка... деликатни тъкани...

И гривна. Нещо толкова лично и интимно. Не му даваше мира.

Чувстваше, че я бе виждал и преди. Златна гривна с диаманти. Много хубав модел.

Дали не я бе виждал на ръката на Марни?

Ал Смит го потупа приятелски по гърба и му връчи термос с кафе. Роуан благодари. Огледа се. Блатото бе спокойно. На брега се приличаха алигатори. Денят сякаш си отиваше в най-красивите цветове — червено, златно, розово, бледозелено. Наблизо крачеше чапла. Клоните на дърветата се накланяха към водата, която блестеше с цветовете на залязващото слънце.

Смит седна до Роуан.

— Трябва да си призная, чудех се как са могли да пуснат дългокоса рок звезда да се гмурка с нас.

Роуан се ухили.

— Бях започнал да копнея за сцената, за шоуто. Това тук бе най-дългото в моя живот.

— Тук преди идваха най-често дългокосите хипита. Търсеха пантери и морски крави. После нещата се промениха. Започнаха да ходят на залива да се гмуркат. Гледаш, богати, които не си знаят парите, млади, стари — изведнъж стават най-добрите приятели. Това е нещо, което или обичаш, или не. Също като блатото. Преди години тук нямаше толкова много хора. После заприиха захарните фабриканти, строителите... Едно време бе хубаво. Мъже ловяха риба. Други просто се любуваха на гледката.

— Не изглежда да се е променило много — каза Роуан. Кафето му хареса. Слънцето надничаше през клоните. Беше жега. Но на него му бе студено.

— Не съвсем. Все още човек може да си направи хубав плаж тук — каза Смит и се загледа във водата.

— Мислиш ли, че е била убита?

Смит погледна Роуан и вдигна едната си вежда.

— А ти как мислиш? Да не би да е казала сама на алигаторите: „елате да ме схрускате“?

— Може да е било злополука...

— Така ли мислиш? Погледни трезво и ми кажи какво мислиш?

Роуан се смути.

— Каквото и ти.

— Жената е била убита, синко.

В същия момент се появи Теди, подскачайки от лодка в лодка.

— Предполагам, че всичко е опаковано и готово за медицинска експертиза — каза той. — Да тръгваме! — Седна до Роуан и Ал. — Добре, момчета, направихме ли всичко както трябва?

Смит се облегна назад и скръсти ръце на побелелите си гърди.

— Да, вие сте гордост за полицията.

Теди се засмя.

— Мисля, че дори се почувствах малко неопитен.

— Ти си следовател в отдел „Убийства“ — каза Роуан. — Гледаш трупове през цялото време. Това ти е работата.

— Да, но... Може да ви прозвучи ужасно, но слава богу, че моите трупове са по-пресни от този. Ал... се занимава с такива разложения.

Виждал си и по-лоши неща, нали, Ал?

— Да, виждал съм — призна Ал. — Но това тук е доста... гадничко.

Теди погледна Роуан.

— Ти също си имал такива гадни моменти, нали?

Роуан го стрелна. Тед Хенли непрекъснато му натякваше миналото, като че ли търсеше слабото му място.

— Да, с жена ми. И Били — бившия китарист на групата — обясни на Ал той. — Загина при автомобилна катастрофа. Опитах се да му взема ключовете, но той имаше резервни под седалката. Тръгнах след него. — Роуан замълча, после погледна Теди. — Беше ужасно. Наистина. Извадих жена му от колата и после стана експлозията.

— Не позволявай на никого да ти внушава нещо различно от твоята версия — каза Ал. — Смъртта никога не е лека. И те кара да изтръпваш. Знаеш, че нещата не бива да бъдат толкова ужасни. Чудиш се как е възможно да има Господ, при положение че хората си причиняват такава мъка. Смъртта не е лека. И не бива да позволяваме да е лека. Ако погледнем реално, ние не сме по-добри от животните в джунглата. Да вземем например алигаторите. Не можем да ги виним, че са изяли жертвата си. Те са просто хищници. Част от хранителната верига. Когато трябва да търсим истински жестоко животно, то това е човекът.

Почти бяха стигнали до Биг Алс.

Рик Мира ги очакваше. Вече бе огледал останките от предишния ден. Ролф Лунден и хората му чакаха навън.

— Стигна ли вече до някакъв отговор? — попита Теди.

— Да, не е била удавена, сигурен съм.

— Можеш ли да кажеш коя е?

— Със сигурност, не. Но след като ми донесохте още останки, ще видя какво мога да направя.

— Какво мислиш? — поинтересува се Теди.

— Детектив Хенли, колко пъти сме работили заедно? Дявол да те вземе, знаеш много добре, че когато открия нещо, ще ти кажа.

— Работи бързо тогава. Искам наистина солидно доказателство.

— Хайде да ударим по една бира! — подкани Ал Смит Роуан и го заведе в Биг Алс.

— Благодаря, задължен съм ти.

— Хубаво — ухили се Смит. — Можеш да ми дадеш един автограф за хлапето.

— С удоволствие.

След втората бира Роуан звънна на Сам в офиса, но никой не се обади. Опита в къщата, но му отговори секретарят. Остави съобщение и се зачуди какво бе това тягостно чувство, което го разяждаше отвътре.

Погледна часовника си. Трябваше да е още в салона. Може би бе на път от едното място към другото.

Съжали, че я е оставил сама. Не трябваше. Дори и за минута. Обзе го паника. Сигурно бе нервен заради останките, които намериха.

Но имаше друга причина да се страхува: заплашителното телефонно обаждане до Сам.

Опита отново да се свърже с нея в салона.

— Диди, Роуан Дилън се обажда. Знаеш ли къде е Сам?

— Къде е Сам... ами... не съм сигурна. Мисля, че отиде да обядва. Мога да попитам Джо, макар че и него го няма от известно време... Чакай да видя... дали не се е върнала... днес бе натоварен ден. Дойде братът на Марни. Искаше да говори със Сам. Всички искат да говорят с нея, нали знаеш.

— Ако се появи през следващите пет минути, кажи ѝ да ми се обади. Аз съм в Биг Алс. След това да остави съобщение на пейджъра на Теди, става ли? Скоро се връщаме.

— Разбира се. Не се тревожете за нея, господин Дилън. Тя вероятно е кръшнала за малко.

— Благодаря ти. Веднага щом я видиш, ѝ кажи да се обади на мен или да остави съобщение на пейджъра на Теди. Не забравяй, моля те.

Роуан затвори. В същия момент в Биг Алс влезе Рик Мира.

— Ей! Детектив Хенли! — извика той.

— Да, шефе, какво има? — отвърна Теди.

— Нали искаше нещо солидно? Солидно доказателство?

— Да! Какво става с нашата жертва?

— Жертви.

— Какво?

— Солиден факт, детектив Хенли. Жертви. Останките са от две различни тела. Освен ако онази жена не е била някакъв изрод.

Сам се прибра вкъщи крайно изтощена. Отпусна се на един стол в задния двор край басейна и се загледа в залива.

Обядът с Кевин Мадиган бе несполучлив. Не ѝ каза почти нищо за клуба. Твърдеше, че делът му е само финансов и че всъщност Марни е основният собственик. Говореше какви пари падали от него. Накрая Сам получи главоболие.

Върна се на работа и свари Фил, предприемача, който се потеше на един от уредите. Като я видя, спря да вдига непосилната за него тежест и каза:

— Марни появи ли се? Ченгетата са постоянно по петите ми. Как не разбират, че ми дължи пари?

— Фил, трябва да тренираш по-бавно. Не позволяваш на бицепсите си да се разгънат докрай — отвърна Сам.

— Какво? По дяволите, скъпа, тези бицепси се разгъват максимално. — Фил се ухили. — Всъщност нямам нужда от тренировки, работата по строежите ми е достатъчна.

— Тогава защо си тук? — попита Кевин и спря погледа си на Фил.

— Защо ли? — повтори въпроса онзи. — Може би защото съм шеф. Трябва да поддържам форма. Не искам да показвам слабост, когато съм на площадката.

— Сега вече разбирам — кимна Кевин. — А аз си мислех, че просто идваш тук, за да дебнеш по-заможните клиенти на Сам.

Лицето на Фил почервения.

— Дявол да те вземе, Кевин, а аз си мислех, че идваш само за да наостряш клиентите на Сам един срещу друг и после да им ставаш адвокат.

— Стига, момчета — намеси се Сам. — Платете си сметките и задръжете мотивите си за себе си. Кевин, да вървим.

— Слава богу. Да се махаме оттук. Старият шеф е на пътеката.

— Какво?

— Господин Дали е там, на пътеката. Тича. Ако получи инфаркт, не искам да съм свидетел.

Кевин я стисна за ръката. Сам се отскубна и влезе в стаята, където бе преди малко. По стените имаше огледала и телевизори във

всеки ъгъл. И внезапно я връхлетяха мислите... *Ами ако Марни е била отвлечена и убита? От някого, когото познавам, някой близък човек, мислеше си Сам. Някой, който е отвлечал и убивал и преди.*

Някой, с когото Марни е правила секс. Но това би означавало да бъдат заподозрени хиляди мъже.

Джо бе застанал до вратата и говореше с нов клиент. Видя лицето на Сам, когато излезе с Кевин.

— Внимавай — шеговито я предупреди той. — Изглеждаш така, сякаш се готвиш да убиеш някого.

Това бе самата истина.

Денят преваляше. Скоро щеше да има буря.

Сам погледна къщата на Марни. Поляната и храстите около нея бяха изпогазени. Това никак не би й харесало.

Загледа се във водата. Стана и се отправи към предния двор. Пред дома на Роуан бе спряла полицейска кола. Сигурно се бе върнал от водолазната експедиция.

Върна се на кея и потърси Моли. Морската крава не се виждаше никъде. Вероятно Теди бе придружил Роуан. Може би знаеше подробности от разследването.

Когато се върна, колата вече я нямаше. Сам сви рамене и тръгна към къщи. Вятърът утихваше. Може би бурята щеше да връхлети скоро.

Започна да притъмнява.

Сам погледна към дома си. Прехапа устни, като си спомни, че е оставила вратата отворена.

Бет Белами въздъхна тежко и спря, за да изтрие потта от лицето си. Бе тръгнала пеша към къщата на Роуан. На всяка цена трябваше да говори с него.

Или поне със съседката му. Момичето, с което бе спал и преди. Докато още бе женен. Вече знаеше толкова неща за него. Гордееше се със себе си. Винаги бе на гребена на вълната.

Мъжете, с които бе преспала, й бяха дали страхотни интервюта. А той бе висок, мургав и красив.

Някои от колегите ѝ я обвиняваха в това, че използва долни методи. Мислеха я за глупачка. Бе млада, красива и енергична. Имаше право на свободен сексуален живот. И не виждаше нищо лошо в това, да съчетава секса с професията.

Когато стигна къщата на Роуан, спря да почине. Не видя коли... дали това бе добре, или не?

Кецовете ѝ гарантираха безшумно придвижване. Облеклото ѝ също бе подходящо за случая — зелена памучна рокля и дънкова риза.

Къщата на Роуан бе пред нея. Бет Белами спря, огледа се и като се шмугна през храстите, мина отзад.

Ето я...

Сам.

Толкова близо.

Сега гледа дома си. Страхува ли се? Трябва да се страхува!

Той наблюдава. Как се движи, как гледа...

Спомни си. Как я наблюдаваше. С него. Начинът, по който се отъркваше в тялото му. Нещата, които направи. Гледаше другия мъж... как я докосва. Как гали кожата ѝ. Не е чиста. Преструва се, но е точно като другите жени... Тя не се отказа да се бърка, където не ѝ е работата. Тя знае!

Почувства, че го обзема паника. Тя е опасна, толкова опасна... и все пак...

Той си спомняше.

Как тя докосваше онзи...

И как онзи я докосваше... гола... там...

Сам се отправи към къщи. Стори ѝ се, че чу нещо. Но шумът не идеше от нейния двор, а от този на Марни. Дали не бе вятърът? Може би...

— Марни?

Никакъв отговор.

— Роуан?

Само храстите прошумоляха в отговор.

— Дявол да те вземе, който и да си ти!

Зад нея имаше някой.

— Спри! Дявол да те вземе, спри! — извика Сам. Нищо не се виждаше.

Ето! В храстите! Някой... нещо...

— Проклет да си, покажи се!

Започна да претърсва храстите. Някой се криеше в тях.

Който и да беше това, се мъчеше да избяга.

— Спри!

Настана внезапна тишина.

Сам се обърна.

И закрещя.

В тъмнината зад нея стоеше човешка фигура. Протягаше към нея ръцете си в тъмната нощ...

[1] Бедрена кост. — Б.пр. ↑

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато работеше, Лорета винаги си придаваше весел вид. Понякога това бе само фасада. Иначе обичаше, хората. Вярваше, че сексуалността е част от човешката природа. Всички имаха нужда от време на време да се отпуснат.

Едва успя да се придвижи до мястото след работата в кантората. Партито беше ергенско. Един трийсетгодишен бизнесмен щеше да се жени за първи път.

Наел я бе кумът, който всъщност се падаше брат на младоженеца. Бе срамежливо момче и се изчервяваше през цялото време, докато говореше с нея.

— Боби никога не е бил буен — започна обясненията си той. — Но нали знаете, всеки си има фантазии.

Лорета се замисли върху думите му. Нейните фантазии бяха вече изчерпани. Прекарвала бе времето си с мъже, жени, чернокожи, бели, жълти и какви ли не още. Бяха я връзвали, пошляпвали, обличали в кожени дрехи, обладавали по двама наведнъж.

— Да, всеки си има някаква фантазия... — повтори братът с въздишка.

И бе прав. Тя също имаше. Само една фантазия. Да срещне някого, който да я обикне истински.

— Не се тревожете — отвърна Лорета с усмивка. — Ще се постарая да прекара добре.

— Благодаря. Ей, ти наистина си готина. Как се казваш?

— Шейла — излъга Лорета.

Никога не казваше истината. Не искаше никой да научи за тайния ѝ живот.

— Благодаря, Шейла. Знаеш ли, номера на шефа ти ми го даде един приятел. Той пък го взел от друг приятел и така нататък. Чувствах се много странно. Искам да кажа, че този приятел дори не бе в списъка на гостите.

Лорета се усмихна насила. Никога не бе срещала своя шеф. За нея той бе само глас по телефона, който напоследък ѝ звучеше доста сприхаво.

— Подиумът е там — продължи братът. — Музиката е готова. Излизаш и... и правиш един секси танц, нали?

— Да, точно така — каза Лорета. Почувства внезапна умора. — Най-добрия танц, който някога е виждал.

„Защо не?“, помисли си.

Ако ще работя, поне да го правя както трябва.

Роуан влезе под горещия душ. Дълго време стоя под струята. Водата го обливаше и около него се бе образувал облак пара. Чувстваше как водата отмива мръсотията, тинята, мириса на блатото.

Полъха на смъртта.

Затвори очи. Не можеше да изчисти от съзнанието си картините на разкъсаното тяло, китката с гривна на нея...

Дори и под горещия душ му беше студено. Спомни си къде бе виждал гривната преди...

На блатото. Където бяха и преди: водата, пясъка, птиците, красивия залез...

Една жена излиза от водата и тръгва към брега. Голият ѝ гръб се вижда ясно на картината, но не и лицето ѝ. Дълъг, изваян гръб, изящни крайници...

Не носи нищо друго, освен гривната.

Да, гривната бе на китката ѝ.

Роуан протегна ръка и се опита да спре водата. Не успя. Ръката му потрепери. Беше виждал гривната и преди.

И знаеше коя е жената...

Не. Знаеше коя бе жената.

— Ей! Чакай! Спри, моля те!

Викът на Сам се загуби в тъмнината. Чувстваше се като идиот. Пред нея стоеше репортерката, която преследваше Роуан.

— Какво, по дяволите, правиш тук? — попита Сам грубо.

— Търсих те...

— Търсила си ме? Като дебнеш наоколо? Изплаши ме до смърт. Ако си търсила мен, защо не позвъни на вратата?

— Нямаше да ме пуснеш.

Сам все още трепереше.

— Права си! Знаеш, че нарушаваш чужда собственост. Нямах право на това.

— Трябва да говоря с теб.

— Виж, ако Роуан не иска да дава интервю...

— Опитвам се да му помогна!

— Това е между теб и Роуан. Аз...

— О, хайде, всеки знае, че си му била любовница, докато още бе женен. Знам, че си му повлияла...

— Не съм му повлияла по никакъв начин. Очевидно не иска да говори с теб. Аз също не искам да говоря с теб. Тръгвай си! Нямах право да дебнеш около къщите на хората.

Сам бе толкова нервна, че не чу как Роуан се приближи до тях.

Изглеждаше бесен. Никога не го бе виждала толкова ядосан, с изкривено от гняв лице.

— Какво правиш тук, дявол да те вземе? — развика се той.

Репортерката веднага се защити.

— Живеем в свободен свят...

— Да, и това е частна собственост.

— Това не е твоя собственост, а на госпожица Милър.

— Добре тогава, разкарай си задника от нейната собственост!

„Той я заплашва“, помисли си Сам. В тъмнината бе страшен — висок, мургав, с големи ръце, стиснати в юмруци. Видя как репортерката си тръгна. Лицето му имаше суров вид. Изглеждаше красиво.

Обърна се към нея да й каже нещо.

Сам го изпревари.

— Не трябваше да я плашиш така.

— Сам...

— Изплаши и мен — продължи тя и скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се предпази от нещо. После се сети: Защо бе толкова нетърпелив да отиде на блатото и да търси остатъци? Възможно ли беше да иска да узнае какво беше разкрила полицията до този момент?

Хвана я страх.

Той би могъл да бъде убиецът. Не, не можеше да е вярно.

Но чувствата му биха могли да са фалшиви. Тя можеше да е просто една от многото в неговия живот...

— Сам, моля те...

Роуан протегна ръце. Взе я в обятията си. Сам усети свежия мирис на току-що изкъпаното му тяло, вдъхна афършейва му. Той вдигна брадичката ѝ и нежно я целуна.

— Не! — Сам подскочи и го заудря с юмруци по гърдите.

— По дяволите, не ме блъскай! Не биваше да си навън по това време. Не можеш да се доверяваш сляпо на хората...

— Не, аз не трябваше да се доверявам на теб!

— Добре, не ми вярвай.

Той направи още една крачка към нея.

— Роуан!

Не я прегърна нежно; нито я целуна. Просто я вдигна на рамо и я понесе към къщата. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Господи, колко е силен. Усещаше мускулите му, чувстваше силата му и в гърдите ѝ се надигаше панически страх.

Започна да се бори, да рита, да го удря... но той сякаш не забелязваше това. Бе толкова силен, че можеше да направи с нея каквото поиска.

Отвори вратата.

— Роуан, дявол да те вземе, ти...

Той я пусна и излезе навън.

— Не ми вярвай. Мрази ме, ненавиждай ме, изритай ме от живота си, но, за бога, не се дръж като идиотка!

Сам тресна вратата под носа му.

Точно както бе постъпил той с нея преди години. Стана ѝ студено. Не се сдържа и заключи.

Роуан я гледаше през стъклото.

— Не отключвай на никого! — нежно каза той.

После се обърна и си тръгна.

Сам остана на същото място няколко минути. Гледаше как си отива. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Искаше да го извика. Да му каже, че и тя е била изненадана от неочакваното посещение на репортерката. Но нямаше сили да го направи.

Нощта ставаше все по-тъмна.

Изгря луната.
Сам продължаваше да стои на едно място.
И да трепери. Имаше нужда от Роуан.
Страхуваше се...

Бет се спотайваше в храстите и наблюдаваше дома на мъжа.
Беше бясна. Гордостта ѝ бе наранена.

Роуан я бе заплашил, но какво можеше да ѝ стори? Да я набие наскре двора на приятелката си? До къщата на Марни? Господи, какви заглавия щяха да бъдат само!

Изглеждаше ядосан. Идеше му да я стисне за гушата. Какво ли трябваше да жертва за една хубава статия? Счупен нос може би?

Бет се усмихна.

Приближи още малко. Видя го да седи зад барабаните и да излива гнева си върху тях.

Или страха си от нея?

Изведнъж се изправи и остави палките. Погледна към прозорците, сякаш имаше намерение да излиза. Домът на Марни бе от другата страна, така че нямаше къде да се скрие от него. Огледа се и реши да слезе до кея и да се скрие в някоя лодка.

„Ниско, движи се ниско!“, каза си Бет. Но Роуан не я видя. Върна се и пак хвана палките...

Бет се оттегляше почти пълзешком, когато усети нечие тяло зад себе си. Веднага разбра, че е мъж.

В гърлото ѝ се надигна писък.

Но една ръка запуши устата ѝ.

— Шшш!

В паниката си тя се опита да избяга.

— Не, не... о, по дяволите!

Мяташе се...

Видя...

Но след това усети тъп удар по главата и потъна в мрак.

Сам седеше в кухнята и неспокойно гризеше ноктите на ръцете си. Чаят вреше на котлона. Телефонът звънна. Тя скочи и вдигна

слушалката.

— Ало?

Мълчание.

После...

Онзи глас. Чувала го бе и преди...

— Казах ти да не се бъркаш.

— Какво? Кой си ти? За какво говориш?

— Виждам те. Винаги мога да те видя. Наблюдавам те. Наблюдавам и наблюдавам. Винаги наблюдавам. Следя всяко твое движение. Наблюдавам...

— А аз пък чакам.

Парче торта.

Лесни пари.

„Точно така“, мислеше Лейси. Лесни пари, а тя буквално бе парче торта. Щеше да бъде част от тортата тази вечер. Щеше да има мръсни филми, пиене и вероятно няколко истински проститутки. Но тя не. Щеше да бъде просто парче торта. Без значение какво казват хората.

Ето я тук. Вече никога нямаше да помирише клуба. Но й трябваха пари за пътуването. Лицето ѝ гореше. Можеше да поиска назаем от Роуан Дилън. Той нямаше да ѝ откаже. Но не искаше да го моли. Закле се пред него, че никога повече няма да ходи в клуба.

Това не се отнасяше за частните партита.

Намери лесно дома в Гейбъл Истейтс. Питаше се какво ли мислят съседите. Ако въобще се интересуваха. Толкова лесно се поддаваха на клюки.

Повечето от къщите в този район бяха огромни и построени направо във водата. Дворовете им бяха толкова големи, че можеха да поберат цял тенис корт. Пред някои от тях имаше кейове с лодки.

Много от тези къщи бяха заградени с високи зидове и електронни порти, през които влизаха и излизаха скъпи коли с тъмни стъкла. Без лица, в пълна анонимност, собствениците се наслаждаваха на лукса и не пущаха пиле да прехвъркне през дворовете им.

Лейси започна да нервничи. Не можеше да определи причината за притеснението си. Косата ѝ бе скрита под буйна червена перука. Гримът ѝ бе силен. Защо бе толкова нервна? Танцувала бе хиляди

пъти. Събличала се бе толкова пъти. Но това... това беше по-лично. Трябваше да говори с хора. Щяха да я гледат отблизо. Нямаше бодигардове, които да я защитят.

Остави колата си на летището. Всичко, от което имаше нужда за пътуването, бе старателно подредено в един сак. Имаше намерение да хване такси, веднага щом свърши работата си.

Когато идваше, млад господин с бира в ръка веднага се затича към нея. Имаше арогантен вид. Сигурно бе борсов агент или начинаещ бизнесмен, помисли Лейси. Но се съмняваше, че къщата е негова. Тя бе доста голяма и вероятно много скъпа. Навярно истинските собственици бяха родителите му.

Когато погледът му прелъстително се спусна по цялото ѝ тяло, тя се почувства неудобно.

— Ей, сладурче, супер си. Ти си стриптийзьорката, нали?

— Танцьорката — каза Лейси.

Онзи се ухили.

— Ей, скъпа, наричай се както искаш. Аз наех стриптийзьорка. Така че хайде, започвай и гледай да го правиш добре.

— Знам за какво съм наета — студено отвърна Лейси.

Мъжът се засмя.

— Плащам големи пари. Кажи ми, за какво ти обясниха, че си наета?

— За танц — отвърна тя и стисна зъби. — И да се събличам.

— Добре.

— Но нищо повече! — побърза да уточни Лейси.

— Да не искаш да ме изнудиш за още пари?

Лейси се опули.

— Казаха ми...

На външен вид той беше готин, но Лейси разбра, че всъщност не е такъв. Вероятно заемаше добра длъжност във фирмата на баща си. Държеше се арогантно, което го правеше грозен и отблъскващ.

— Правилно са те осведомили — засмя се той. — Но ако поработиш малко и с устата си тази вечер, можеш да си докараш още някой лев.

Бузите на Лейси пламнаха. Никой не я бе карал да се чувства толкова долно, мръсно и противно отвътре. Искаше да избяга, но се

нуждаеше от парите. Джанет, Сара и Кейси щяха да я чакат довечера на летището. Ню Йорк бе толкова близо! И ѝ поднасяше такъв шанс!

— Няма да правя нищо друго, освен да танцувам — повтори тя.

— Ей, не се ядосвай. Ще танцуваш гола, нали? Ако ли не, сладко парченце такова, мястото ти не е тук.

— Да, ще танцувам гола — съгласи се тя и стисна пак зъби. — Но само толкова. Ясно ли е?

— Разбира се.

Сълзи напиреха в очите ѝ. Искаше да изкрещи на този мъж, че баща ѝ е ченге и че ако ѝ се случи нещо, той ще разпердушини всички.

Но не можеше да го каже. Трябваше да работи, за да получи парите и да замине за Ню Йорк.

— Къде ме водиш? — попита с равен тон тя.

— Ще видиш.

— Искам парите си сега. В единайсет тръгвам. Отвън да ме чака такси. Така се уговорихме, нали?

— Да, така е. Но ти можеш да останеш, сладурче. Не разбираш ли, че тук можеш да направиш много пари. Ако си наистина добра... Тези момчета тук ще са толкова пияни, че няма да им пука дали си добра, или не. Можеш да смъкнеш по хиляда долара от всеки.

— Тръгвам в единайсет и нито минута по-късно. Така се разбрахме.

— Ти си една малка нахална курва!

Сълзите ѝ всеки момент щяха да рукнат. Страхотно. Трябваше да търпи това ужасно, долно чувство.

— Вие, сър, сте един арогантен задник. Или ми плащате и приемате условията ми, или...

— Ще ти платя. В брой, тук и сега. Дявол да те вземе, по-късно ще се обадим на други момичета. Но ти трябва да покажеш, че си заслужаваш парите.

Той тръгна напред. Лейси прехапа до кръв долната си устна.

И го последва.

Роуан яростно удари барабаните за последен път. Улови чинелата с ръка, за да утихне.

Чувстваше се уязвим и това го плашеше. Сам все още не му вярваше. А той бе толкова честен, открит и нежен с нея.

Изправи се. Не намери начин да ѝ каже, че жената на картината на Тейър е Хлоуи Лоуенщайн. Тейър я бе нарисувал сред блатата. Роуан бе сигурен, защото позна гривната. Тя принадлежеше на Хлоуи Лоуенщайн. Обади се на Теди, но успя само да остави съобщение. Искаше да каже на Сам, но посещението на Бет му попречи.

Дали да ѝ каже?

Стисна зъби. Сам беше сама. Теди го нямаше... Ами ако се появи Тейър?

Излезе от къщата през задната врата. Луната се отразяваше във водата. Нещо... нещо плуваше край кея.

Мъжът изтича към брега. Отначало мислеше, че е морската крава. Сладката Моли. После разбра, че морската крава бута нещо с муцуната си към брега.

Някого.

— Моли... — прошепна той и скочи във водата. Да, едно тяло.

Бет Белами.

От раната на главата ѝ течеше кръв и обагрят водата.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Теди! Той се обади пак! — извика Сам като обезумяла в слушалката. Опита да не се паникьосва. Стори й се, че цяла вечност бе звънила на Теди, докато той най-сетне се обади.

Дали убиецът я наблюдаваше в момента?

Дали не я причаква? Дали няма да се появи, докато тя е сама?

— Сам, ще дойда веднага щом мога. Ще претърсим къщата заедно — успокои я Теди, който вече влизаше в колата си. Сам чу радиото му в слушалката.

— Сам, май че открихме Хлоуи Лоуенщайн — добави той.

— Какво?

— Роуан намери ръката й с гривна на нея.

— О, боже...

В този момент някой звънна на външната врата. Сам едва не подскочи до тавана.

— Звънецът!

— Сам, може да е Лора. Щеше да идва да говори с теб за някакъв концерт в неделя.

— Чакай така. Ще отида да видя кой е.

Тръгна разтреперана към вратата. Погледна през шпионката и въздъхна с облекчение. Не беше Лора, а Джо. По облеклото му личеше, че се готви да излиза.

— Джо! — Сам отвори широко вратата и го дръпна вътре.

— Ей, какво става, миличко? Какво ти е?

— Тайнствено телефонно обаждане — отвърна Сам. — Моля те да ме разбереш. Теди ме чака на телефона. Ще провериш ли, ако обичаш, дали в къщата има някой?

— Разбира се. Върни се да говориш с Теди. Кажи му, че аз съм тук. Ще погледна горе.

Сам се върна на телефона.

— Теди, Джо беше. Сега оглежда горния етаж... — Не успя да довърши репликата си, защото чу вой на сирени. Идеха към нейната

къща. — Теди, пуснал ли си сирената?

— Да, Сам. Вече съм при вас. В дома на Роуан е станало нещо — каза Теди.

И затвори. Сам застина от изненада.

— Роуан! — възкликна тя.

Вече не се страхуваше да излезе. Можеше ли да се е случило нещо с Роуан. Пусна слушалката и се втурна навън. Мина през храстите край къщата на Марни.

Видя линейки и полицейски коли. Роуан, целият мокър, стоеше до една и разговаряше с Теди. Лекарите се суетяха около някакво тяло. Някои разговаряха с болницата, други носеха одеяла, трети говореха приглушено, но тревожно.

Репортерката. Бет Белами.

Усети присъствие зад себе си. Джо. Той сложи ръце на раменете й.

— Всичко е наред, всичко е наред.

Не беше наред. Очите й не помръдваха от тези на Роуан.

Какво си направил? Не, не, ти никога не би...

Твърде късно. Това, което си мислеше, бе изписано на лицето й. Роуан й обърна гръб. Изгуби се сред група полицаи. Един от тях се приближи до нея и Джо и ги помоли да напуснат терена.

— Аз съм съседката — обясни Сам.

— Колко близка?

Сам показва с пръсти.

— Добре. Благодаря ви. Ще ми трябват адресът ви и всичко, което знаете. Къде бяхте през последния половин час? Да сте чули или видели нещо необичайно?

— Всичко е наред. Аз поемам нещата — потупа Теди полицая по рамото и му направи знак да си върви.

Сам трепереше.

— Бет Белами е, нали?

— Да. Роуан каза, че така се казва. Ти познаваше ли я?

Сам сви рамене.

— Тя е репортерка. Не се отлепя от Роуан.

— Срещна ли се с нея тази вечер?

— Аз... да.

— Кога?

— Ами... преди малко. Тя се криеше в храстите.

Теди помълча известно време.

— Роуан видя ли я?

— Да.

— И?

— Каза ѝ да си върви.

— Заплаши ли я? — попита Теди.

— Не! Каза ѝ само да се маха.

— О, боже! — тихо процеди през зъби Теди. — Той я заплаши, нали?

— Не! — повтори Сам и се разтрепери още повече. — Но какво... се е случило?

— Каза, че излязъл от къщата си и видял едно тяло да плува във водата.

— Да плува?

— Край брега.

— И той я е извадил?

— Така казва.

— О, Теди! Трябва да говоря с него...

— Не сега. Първо ще го разпитат в участъка.

— Да не е арестуван? — учудено попита Сам.

— Не, тръгна доброволно.

— Сам, всичко е наред — успокояваше я Джо.

— Аз отивам да видя какво става. Лора ще дойде всеки момент. Джо, влез с тях вътре, огледай къщата и заключи. Сам, утре сутринта ще прослушаме телефона ти — не го вдигай дотогава. Остави го на секретар. Ако ми потрябваш, ще те потърся на мобифона на Лора, става ли?

Сам кимна.

— Теди...

— Не се тревожи за Роуан. Той е голямо момче.

Но тя се тревожеше. Видя го загърнат в одеяла, в ръката си държеше чаша кафе. Изглеждаше по-висок от всички ченгета около него.

Прибраха Бет Белами с линейка. Сам срещна очите на Роуан. Той извърна поглед, сякаш се срамуваше от себе си.

— Хайде, Сам — нежно каза Джо.

— Теди, защо откараха Бет с линейката, а не с...

— Защото я съживиха — каза Теди, — но...

— Да? — намеси се Джо.

— Все още е в кома. Според Роуан е била в безсъзнание във водата. Хайде, вървете вкъщи. Ще ви държа в течение. Обещавам — усмихна се Теди.

Роуан изчезна. Изгуби се от погледа ѝ. Полицаяте все още се мотаеха наоколо, но него го нямаше.

— Ще държим връзка — повтори полицаят. — Довери ми се. И без това ще трябва да даваш изявление, особено ако тя...

— Ако тя умре? — попита Сам.

— Върви си вкъщи.

Джо поведе Сам през двора към къщата.

— Пак оставихме отворено — каза той. — Отивам веднага да проверя.

Сам седеше в кухнята, съкрушена от случката.

— Знаеш ли — поде Джо, — денят бе адски гаден. Къщата може да почака малко. — Той взе една чаша и сипа вино, след което я пъкна в ръката ѝ. — Сега ти ще изпиеш това, докато аз претърсвам ъгълчетата на този хамбар!

Тя кимна. Някой звънна на вратата. Джо отвори. Сам чу гласа на братовчедка си Лора.

— Милата ми тя, каква ужасна седмица! Всичко ще се оправи. Ще видиш. Те не могат току-така да арестуват Роуан. Ще го пуснат, ще видиш. Аз ще съм до теб.

— И аз — потвърди Джо.

Сам се обнадежди. Искаше да открият Марни. Не трябваше да бъде страхливка. — Можеш да си вървиш, Джо. И без това май щеше да излизаш някъде.

— Няма значение. Не е толкова важно...

— Провери ли всички гардероби и стаи?

Той се ухили самодоволно и сви ръце, за да покаже бицепсите си.

— Уплаших всички сенки!

— Тогава тръгвай.

Джо колебливо погледна Лора.

— Аз ще бъда тук. Алармата работи. Не съм от страхливите. Ще се справим — каза тя.

— Добре — съгласи се мъжът. — Ще ви се обадя, за да съм сигурен, че сте добре.

— Благодаря — усмихна се Лора. — Сам не обича пистолети, но аз нося специален. Едно време, когато още ходехме, Теди ме научи как да го използвам.

— Е, в такъв случай...

— Върви да се забавляваш — обади се Сам.

Джо кимна и тръгна към вратата.

— Ела да заключиш.

Лора го последва, заключи вратата. След това се върна, като клатеше глава недоумяващо.

— Това е ужасно! Тази глупава репортерка!

— Тя е в кома!

— Тя си е виновна. Преследваше го през цялото време.

— Може да умре.

— Е, не го е извършил Роуан.

— Да го е извършил?

— Била е ударена по главата.

— О, боже! — каза Сам и седна. Трепереше. Изпи виното на един дъх и прокара пръсти през косата си. — О, боже, о, боже!...

— Не би могъл да го направи — обади се Лора.

Сам погледна братовчедка си.

— Не... ти... ти не знаеш. Толкова бе ядосан! Имаше вид на убиец! Никога не съм го виждала такъв.

— Не го е извършил, не може да го е извършил! — настояваше Лора.

Сам бавно завъртя глава.

— Лора, той се държи добре с теб. Ти вярваш само в добрите му...

— Да — упорито продължаваше Лора. — Той ми е приятел — гордо каза тя. — Разбира се, че му вярвам. А аз мислех, че го обичаш. Нищо чудно, че е треснал вратата под носа ти. — Лора обърна гръб на Сам и се запъти към дневната. — Ще бъда в дневната, ако имаш нужда от мен. Не съм сигурна дали нямам още нещо да ти казвам.

— Но... — започна Сам. Думите сякаш не искаха да излязат от устата ѝ. Лора бе права.

Някога си бе дала дума да е винаги до него, да го подкрепя.

Да му вярва...

Чу телефонен звън. Беше мобифонът на Лора.

След малко братовчедка ѝ се появи в стаята.

— Сам, обади се Теди. Каза, ако Тейър Нюкясъл дойде, да не го пускаме вътре. Под никакъв предлог.

— Защо?

— Защото на една от картините му е изобразена Хлоуи Лоуенщайн. Гола. Сред блатата.

Лорета изпълни секс танца на века. Бе толкова добра, че се зачуди дали на срамежливия младоженец са му останали телесни сокове за собствената му жена. Компанията се състоеше от симпатични момчета — богати и щедри в бакшишите. Лекари, адвокати, архитекти, политици! И естествено — ченгета. Можеха да се подушат отдалече, дори и в цивилно облекло.

Някои се приближиха до нея, други се криеха по ъглите. Накрая тя остана само по колан и прашка, окичени с пари.

И все пак...

„Ако трябва да свършиш някаква работа, свърши я както трябва“, мислеше Лорета. Момчетата бяха чудесни. И тя бе щастлива, докато се обличаше. Позволи им да я опипват, което не бе част от уговорката, но поне смъкна доста пари. Само малко се поувлече. И сега...

Време бе да си тръгва.

Помоли един от братята да повика такси. После чу глас.

— Шейла, а? Шейла?

Обърна се. Сърцето ѝ подскочи.

— О, боже!

Той се усмихна и я погали по бузата.

— Лорета... — Усмивката му бе толкова... Хвана я под ръка. — Да вървим.

Излязоха навън. Там ги чакаше едно от момчетата.

Сам реши да прави курабии. Трябваше да успокои нервите си. Бет Белами бе в кома, Хлоуи Лоуенщайн — мъртва, и на всичкото отгоре в главата ѝ непрекъснато се въртяха картините на Тейър.

Убиец ли беше той?

Не знаеше защо реши да прави точно сладкиши. Тъкмо режеше тестото, когато в кухнята влезе Лора.

— Какво правиш?

— Сладки. Нали трябва да съм любяща и вярна и да занеса нещо на възлюбления си в затвора.

— Много смешно. За твое сведение Роуан е излязъл от полицията преди няколко часа.

— Откъде знаеш?

— Теди се обади — намръщи се Лора. — Вече е вкъщи и се забавлява. Чух музиката да гърми в приземието.

— Лора, Теди се интересува от теб. Знаеш го. А и онази вечер в стрийпбара... нахвърлихте се един върху друг като зайци.

Лора сви рамене.

— Хубаво бе онази нощ, но нищо повече. Не и сега. В момента не ме интересува. Загрижена съм единствено за децата.

— Защо? На Лейси й се отвори прекрасна възможност.

— Да. — Лора се опря на плота. — Просто ми се иска да й помогна още повече.

— Ти им помагаш достатъчно. Окуражаваш ги да следват мечтите си, а от това има нужда всеки.

Лора се усмихна.

— Сега обаче се нуждая от публика. За неделя.

— Ще се обадя на когото мога.

— Покани и Роуан. Ако той дойде и постои само малко...

— Сигурна съм, че ще дойде — каза Сам. После се поколеба за момент. — Ако не е арестуван дотогава.

— Теди ще бъде там. Обича да подкрепя децата си.

— Мога да се обадя на клиентите си — предложи Сам.

— Кантората е доста странно място, но Кевин Мадиган се държи приятелски. Може би ще доведе няколко души.

— И ние ще ги гледаме? И ще им задаваме въпроси?

— Лора, хората в тази фирма държат стрийпбара. Заедно с Лий Чапмън.

— Знам. Теди ми каза.

— Не мислиш ли, че е малко...

— Мръсничко? Това е просто бизнес.

Сам поклати глава.

— Танцърките бяха красиви. Секси. Това е забавление за възрастни. Дори аз се оплетох след едно такова забавление.

— Но, Лора...

— Какво?

— Не знам. Просто си мисля докъде ще доведе това.

— Почтените хора го правят, за да преживяват.

— Мислиш ли, че Чапмън е почтен?

— Не, но това не означава, че всички останали са долни! — Изведнъж Лора започна да се смее. — Ако познаваш танцърки, бодигардове, мъже с голи глави, покани ги да дойдат в неделя.

— Ще поканя всичките.

— Звучи страхотно!

— Много приятели ще дойдат. Джо ще дойде. Хари и Ан Лаката, и Грегори също — те винаги са ни подкрепяли.

Лора се развесели.

— Можем да вземем Фил! Той би направил всичко за теб.

— Марни би дошла, и Тейър...

— Тейър! — Лора потръпна. — О, Сам! Не съм видяла картината, но наистина си е страшничко. Роуан казал на Теди, че гривната се вижда много ясно върху ръката на изобразената жена.

— Това означава, че определено Тейър е познавал Хлоуи Лоуенщайн. Нали е работила със сестра му!

— Но я е нарисувал гола. Излизаща от блатото.

— Където бе намерено тялото — съгласи се Сам и погледна Лора.

Изведнъж телефонът звънна. Двете жени подскочиха. Спогледаха се и чуха сигнала на секретаря.

Тишина...

Лейси пожела да умре.

Да потъне вдън земя.

Бе отвратително. Никога, никога нямаше да го направи пак.

Добре че всичко свърши. Скоро щеше да е в самолета на път за Ню Йорк. С много пари в джоба. Но парите никога вече нямаше да означават толкова много за нея.

Не трябваше да я докосват, но го направиха. През цялото време я стискаха и опипваха. Тя се молеше, плачеше, ядосваше се и накрая я освиркаха.

Но свърши, свърши! Бе облечена и готова за път. Беше още рано, но и те не искаха да им се мотае повече в къщата...

Излезе в градината и задиша с пълни гърди свежия нощен въздух. Арогантният млад мъж ѝ бе казал, че ще извика такси, но за наказание го забави. Не ѝ пукаше.

— Лейси!

Името ѝ бе произнесено толкова нежно. С такова съчувствие и мъка.

Тя се обърна и премигна от изненада. Сърцето ѝ биеше силно. Кой ли бе това? Откъде ли я познаваше? О, боже, той никога, никога нямаше да може да разбере...

— О! — каза Лейси с неочаквана тъга в гласа.

Той поклати глава. Тя почувства, че лицето ѝ пламва.

— Аз... аз имах нужда от пари. Моля ви, не... аз... о, боже, беше ужасно, аз никога, никога, никога няма да го направя пак. Честно, аз...

— Колата ми е ей там. Готова ли си?

Лейси кимна. Той я настави на предната седалка, след това влезе, запали, даде газ и потегли.

— Наистина ще отида в Ню Йорк...

— Знам.

— Но ние не отиваме към аерогарата.

Той я погледна.

— Има време.

Толкова се срамуваше. И трябваше да си мълчи.

Но все пак...

Той караше и не спираше. Извън града.

Насочва се към блатата, помисли си Лейси.

Към два часа през нощта Сам реши да си ляга. Първият, който се обади, мълчеше.

След това се бяха обадили Теди и Джо да проверят как е.

Нито дума от Роуан.

Сам нервно се мятеше в леглото. В главата ѝ непрекъснато се въртяха едни и същи, страшни картини. Трупът във водата.

Останките от тялото...

Бет Белами на поляната.

Картината на Тейър Нюкясъл с голата жена, която излиза от блатото.

Въпреки кошмарите заспа.

После се стресна и се събуди в паника. Не знаеше защо.

Но разбра.

В къщата имаше човек. Да, разбира се, Лора спеше в стаята за гости, накрая на коридора.

Не. Имаше човек в стаята. В нейната спалня.

Не, не, не...

Имаше някой!

Сам видя сянката му. Сянка на мъж...

На вратата. Стоеше неподвижно. Просто...

Гледаше.

Чакаше.

Виждам те...

Обзе я ужас. Опита да не мърда. Да не му даде да разбере, че е будна. Трябваше да намери начин да се измъкне оттук.

Но как?

О, господи, тя никога не би...

Лора имаше пистолет.

Къде беше Лора?

Дали не я бе открил? Дали Лора не беше вече...

Виждам те.

Ще те наблюдавам...

Ще чакам.

Виждам те...

Сам помръдна.

Твърде късно. Нямаше оръжие. Отвори уста и закрещя.

— Не! — Гласът му бе дрезгав и приглушен.

Направи няколко бързи крачки през стаята и се стовари върху нея. Запуши устата ѝ с ръка, преди тя да успее да избяга.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Роуан събуди Лора, за да го заведе при Сам. Но Лора, която бе решила да се прави на сводница, го изпрати сам. Той се ядоса, но нямаше какво друго да направи. Почука на вратата ѝ, за да я събуди.

Тя и без това вече бе будна. И много изплашена.

Опита се да ѝ покаже, че е той, да изрече името ѝ, да я накара да спре да крещи.

— Сам!

Запуши устата ѝ. Тя риташе, викаше, бореше се като луда. Беше я притиснал към леглото и едва я удържаше.

— Сам!

Накрая се успокои. Зелените ѝ очи се разшириха от изненада. Пръстите му бяха заровени в косата ѝ, тялото му ѝ тежеше. Беше ѝ минало през ум, че иска да я убие. И без това напоследък бе загубила вярата си в него.

— Моля те, не викай. Ако не спреш, най-вероятно ще ме арестуват.

Роуан отпусна леко хватката си.

— Махни си ръката от устата ми! — каза Сам.

Роуан седна на леглото.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш? — истерично извика жената.

— Дявол да го вземе, почуках. Лора ме изпрати...

— Значи ме нападна в спалнята ми?

— Не съм те нападнал...

— Да, но го направи!

— Почуках на вратата и ти започна да крещиш „проклет убиец“. Трябваше да те спра.

— Какво правиш тук? — отметна глава Сам и присви изпитателно очи.

— Опитвам се да говоря с теб!

Сам наведе глава.

— Определено не си в затвора.

— Не съм бил в затвора. Отидох доброволно да дам показания. Утре и ти ще трябва да сториш същото. Не се тревожи — казах истината, цялата истина, и нищо, освен истината.

— И това беше...

— Някой е нападнал Бет Белами — преглътна Роуан. — Можеше да умре... ако не бе онази морска крава.

— Моли?

— Моли я е държала на повърхността, за да не се удави. Видях как я избута до кея.

— И после ти... я спаси. Извади я от водата.

— Не знам дали съм я спасил, или не. Тя е в кома.

— Но нали си я извадил... и си се обадил на бърза помощ?

— Да.

Сам се облегна на възглавницата и се загледа в Роуан. Очите ѝ излъчваха любов. Косата ѝ бе разпръсната край лицето. Гърдите ѝ се вдигаха и спадаха с всеки неин дъх. Такава щеше да остане в паметта му завинаги. Но той се чувстваше изхабен. По-тъжен отвсякога. Би се борил за нея с всички средства. Но само ако тя му имаше доверие.

Наведе се към нея.

— Обичам те. Никога не съм спирал да те обичам. Може би това, което направих, бе грешка. Но аз го направих, за да те предпазя. Виж, трябва да ми имаш доверие. Това е единственият изход. Ако ли не, трябва да ме забравиш.

Сам дълго го гледа.

— Знаеш ли, че дрехите ти все още са мокри? — попита.

Роуан сви рамене.

— Топло е, пък и ченгетата ми дадоха одеяла.

— Можеш ли... ммм... да станеш?

Той стана от леглото и я погледна с подозрение. Сам също се изправи и се усмихна.

— Ще ти дам хавлия. Вземи си душ. По кожата имаш сол.

Той просто я наблюдаваше.

— Знаеш къде е банята. Искаш ли да ти направя чай, кафе, нещо сгряващо? Мисля, че една пилешка супа...

— Господи, не искам пилешка супа.

„Пилешка супа? Какво, по дяволите, означава това? Какво си мисли, ядоса се наум Роуан. Отворих сърцето си пред нея, а тя се прави на милосърдна сестра.“

Тръгна към банята. Странно, до този момент не бе усетил, че по кожата му има сол. От ризата му висеше водорасло. Свали дрехите и пусна горещата вода за втори път този ден. Не, вече беше събота. Слънцето щеше да изгрее всеки момент.

Спря водата, излезе от кабинката и се уви с хавлия. Тръгна към спалнята.

И видя Сам.

Синьото нещо, с което бе облечена, го нямаше.

Стоеше в средата на стаята и го чакаше. Тръгна към него — чувствена, съблазняваща, ухаеща на парфюм.

Приблужи се и го целуна. После прошепна:

— Обичам те. Прости ми.

— Да ти простя...

— Прости ми — повтори тя. Устните ѝ намериха неговите. Докосна ги с език. Притисна се в него по най-подлудяващия мъжете начин.

— Защо? — попита нежно той.

— Нямах ти доверие. Само ти вярвах. Доверието е...

— Най-важното нещо.

— Но аз се усъмних в теб.

— Опита се да ме предпазиш. От себе си. И май успя. — Той я поддържа за малко пред себе си и я погледа. — Слава богу, че ни се удаде втора възможност.

Сам се усмихна.

— Слава богу.

— Умирам за теб, знаеш ли?

— Не говори така!

— Но е истина.

Сам го погледна дълбоко в очите и каза:

— Мисля, че аз умирам за теб сега.

Приблужи се към него и обсипа с целувки гърдите му. Той завря пръсти в косата ѝ. Почувства мекотата ѝ, вдиша уханието ѝ. Обзе го огнено желание. Искаше я, но изчакваше.

Страст, желание и сладка агония.

Екстаз!

Тялото ѝ бе като коприна, която се увива около него. Устните ѝ бяха сочни, усещаше целувките ѝ като нажежена лава по тялото си. Тя го галеше, докосваше, целуваше навсякъде.

Целувките ѝ бяха леки като перце.

Премести се по-надолу. Докосна го, погали го...

Той би умрял щастлив в този момент...

Влезе в нея и разбра, че винаги я е обичал. Изглежда, Сам бе права — той би умрял за нея.

Лейси Хенли тихо въздъхна. Погледна към Тейър Нюкясъл.

Изпусна самолета, но това не бе толкова важно. Щеше да вземе сутрешния полет. Обади се на момичетата, че ще закъснее.

Двамата с Тейър говориха дълго. И колкото повече говореха, толкова повече разбираха, че са сродни души. Той се изразяваше с вдъхновението на художник. Бе по-възрастен и по-мъдър, но умееше да мечтае. Не я обвиняваше, че е вършила онези неща в името на една мечта. Накара я да повярва, че талантът ѝ надвишава това, което бе правила досега.

— Не знам как си успял да оцелееш. Чувала съм от нашите, от майка ми... от Сам. Имал си ужасно детство. А сестра ти е толкова долна... извинявай, не трябваше да го казвам.

— Няма нищо. Сестра ми може да бъде долна.

Беше толкова красив. Нежен, но силен. А очите му... красиви.

— Ами баща ти... е, и за него знам някои неща. Можел е да ти причини болка...

— Можеше, но... — Тейър направи пауза, после сви рамене. — Той умира. Дробът му е разяден като сирене. Дават му няколко месеца. Знаеш ли какво направи, когато му съобщиха?

— Не.

— Купи си бутилка уиски.

— Съжалявам.

— Не знам какво чувствам, той ми е баща, но...

— Знам, че те е наранил, но не може... нещата... — Лейси не довърши мисълта си.

Тейър поклати глава.

— Знаеш ли, аз помъдрых много рано. И единствената болка в живота ми е, че не обичам баща си. Той също никога не ни е обичал. А не трябва да е така.

— О, Тейър! — каза нежно Лейси. Погледна часовника си. Бе четири сутринта. — Трябва да отида на аерогарата. Ако изпусна следващия полет, никога няма да мога да се добера до Ню Йорк.

— Разбира се — каза той, след което я притегли към себе си.

— Тейър — запротестира тя.

Но той бе много по-силен от нея.

Медицинската сестра Рене Дитер бе на смяна същата нощ, когато вдигнаха тревога за стая 6308. Тя се затича по коридора. Пациентката й Бет Белами, която бе още в кома, започна да издъхва.

— Мамка му! — изпсува сестрата и натисна бутона за тревога.

Колегите й дойдоха за броени минути.

— Какво става?... — попита Тери Ларсон, дежурният лекар. — Пазете се! — извика той.

Спешният екип работеше трескаво. Изведнъж на монитора се появи линия — сърцето проработи отново. Бет беше жива.

Доктор Ларсон сложи ръка на рамото на Рене.

— Добра работа, хлапе. Бързата ти реакция я спаси. Тези случаи... е, обикновено, нали знаеш, ако оживее до няколко дни... толкова са любопитни...

— Така е — каза Кони Фланъри, друга сестра, и посочи към апарата за дишане на Бет.

Някой бе дръпнал щепсела.

— Не съм аз! — развълнувано каза Рене.

— Не си включила контакта...

— Не! Той бе наред.

— Кой тогава го е направил?

— Шери бе на смяна преди мен. Тогава отделението гъмжи от хора.

Ларсон задържа дълго време погледа си върху Рене. Тя бе убедена в правотата си. Бе сестра от двайсет и пет години: добра и предана на своите пациенти.

Доктор Ларсон незабавно реши да се извикат ченгетата.

— Момичето да се пази много добре — добави той.

— Нямаме официален пазач, но онзи детектив, Тед Хенли, е тук. Слезе преди малко надолу, за да пие кафе — каза Рене.

— Извикай охраната. И него също. Лично я наблюдавай цялата нощ, става ли?

— Да, докторе. Ще я наглеждам.

Сам спа до късно. Отвори очи и се търкулна към Роуан, но него вече го нямаше. Стана, изкъпа се и слезе долу. Лора приготвяше филийки. Роуан сърбаше кафе и четеше вестник. Бе облечен в къси дънкови панталони и поло. „Ходил си е до вкъщи“, помисли Сам.

— Ей, Сам, ти си станала. Да те осведомя набързо — няма промяна. Бет Белами е още в кома.

— Кажи й останалото — каза Роуан.

— Някой дръпнал щепсела на апарата й — каза Лора.

— В четири и половина през нощта.

— Е, вие бяхте тук...

Роуан се усмихна.

— Ти спеше. Сигурна ли си, че бях тук?

— Да — уверено отвърна тя. — Но Бет жива ли е?

— Все още е в кома.

— Сега я охранява полицай — продължи той. — Радвам се, че вече ми имаш доверие. Но полицията ще ме разпитва още.

— О! — възкликна Лора. — Теди помоли Ролф Лунден да арестува Тейър за показания във връзка с картината, но от него няма и следа. Започва да става интересно. Роуан и Теди откриха излишни части от тяло...

— Излишни части?! — каза Сам, като си наливаше кафе.

— Искате да кажете части от друго тяло — поясни Роуан и обърна на друга страница.

— Възможно ли е да са на... — започна Сам с треперещ глас и ужас в очите.

— Марни? Не.

— Изглежда, някой убива жени и ги хвърля в блатото — предположи Сам. Отпи глътка кафе и се облегна на барплота. —

Сигурно ли е, че са открили Хлоуи Лоуенщайн? Как така всички разбраха толкова бързо, че е тя?

— Направиха ѝ медикоисторически анализ. Имала е счупване на хълбока, когато е била на осемнайсет. Паднала от кон — обясни Роуан.

— Кога откриха, че е тя? — попита Сам.

Роуан поклати глава.

— Не е ясно. Когато се прибрах вкъщи след гмуркането, вече знаех. Ние... ммм... ами, едно от нещата, които открихме вчера, бе една гривна. Помня, че същата гривна видях на картината на Тейър, което означава, че нарисуваната жена е Хлоуи.

— Винаги съм мислела, че момчето е малко странно — каза Лора.

— Все още не можеш да го обесиш — предупреди Роуан.

— Дайте да поразсъждаваме. Той рисува картина на гола жена в блатото и същата тази жена се озовава там мъртва.

— Но сега сестра му е тази, която липсва — напомни ѝ Сам.

— Ами ако и Марни е мъртва? — попита Лора.

— Едва ли ще ѝ посегне, докато бащата е жив — възрази Роуан.

— Но онзи стар пияница може да пукне всеки момент. Пие като разпран. Сигурно не му е останал черен дроб — продължи Лора.

— Ако е останал, вече е Маринован — горчиво се пошегува Сам.
— За дълго време.

— Ужас! — възкликна Лора. — Да се надяваме, че няма да издържи дълго. Притеснявам се за Марни, но не мога да направя нищо за нея. Намираме се в ужасно положение, но сме живи, нали? Животът продължава. Не искам да ставам досадна, но трябва да помислим за утре. Сам, ще започнеш ли да се обаждаш на хората?

— Какви хора?

— Ейдън свири утре в Гроув, забрави ли?

— О, да, разбира се.

— Роуан обеща, че ще дойде да изслуша няколко парчета. Дори иска да свири с групата.

Сам бавно извърна глава към Роуан. Той направи гримаса.

— Казах ѝ, че ще направя каквото мога. Те и без това, са си добри.

— Защо?

Той обърна вестника към нея и ѝ показва водещото заглавие:

„Любопитна репортерка отива твърде далеч. Злополука или нечестна игра е случаят Бет Белами“.

Сам грабна вестника. Статията бе за Роуан. Бет със сигурност щеше да се гордее. Разказваше се миналото му. Описано бе изчезването на Марни. Накрая завършваше така:

„Има ли сериен убиец, който се разхожда все още на свобода? Кой е той?“

Намекът бе съвсем ясен: Дали Роуан Дилън не е убиецът?

— Толкова съжалявам... — започна Сам.

— Недей. Трябва да се радваш, че не си единствената, усъмнила се в мен. — Гласът му бе тъжен и съкрушен. — Мисля да се прибера за малко... да се поупражнявам за утре. Отдавна не съм свирил пред публика. Лора, стой тук и не изпускай пистолета.

Роуан мина през задната врата. Сам дълго гледа след него.

— Е, заслужи си го — каза Лора.

Сам се обърна към нея.

— Хубаво е да знам, че си винаги на моя страна.

— Аз съм на твоя страна. Не ставай идиотка. Тръгвай след него.

Сам се усмихна и излезе след Роуан. Мина през двора на Марни, през храстите и се озова до вратата му. Чу го да свири на китара — упражняваше позициите. Вероятно бе в изключително настроение. Изпълняваше едно бързо парче на Джими Хендрикс.

Сам мина край басейна и се запъти към приземния етаж. Вратата бе отворена. Влезе, без да почука. Знаеше, че я е видял, но не й обръщаше внимание.

Приближи до барабаните. Усети потръпване в пръстите. Взе палките и седна. Провери първо баса. После и себе си.

Работата на барабаниста се състоеше в това да поддържа ритъма. Останалото бе просто стил.

Сам имаше чувство за ритъм. Стори й се невероятно колко бързо възвръща формата си.

Обичаше барабаните. Звука, движенията, ударите. Баща й я бе научил да свири. Зачуди се защо бе спряла.

Наказваше себе си?

Роуан продължаваше да свири. После внезапно спря. Остави китарата и се приближи до нея.

Погледна го. Очите му сияеха.

— Дявол да те вземе, ти свириш!

— Липсваше ми музиката — призна Сам.

— Повече от мен?

— Нищо не може да ми липсва повече от теб. Но наистина обичам барабаните.

Роуан взе палките от ръцете й.

— Просто не мога да устоя на доброто свирене — каза той и я накара да се изправи. Прегърна я.

— Такова чувство!

— Буря!

— Страст!

— Огън!

Легнаха на пода. Тя го погали по косата, докосна лицето му. Любиха се сред купчина хавлии, до барабаните.

Ден или нощ. Нощ или ден. Толкова много тъмнина. Имаше ли значение дали е ден, или нощ?

Затвори очи, после ги отвори. Стана й горещо, след това студено. Страхуваше се. Размишляваше. Насекомите я бяха изпохапали навсякъде.

Тъмнината, страхът. Не можеше да види нищо. Не можеше да намери изход. Не. Не трябва да го прави. Ами ако той се върне? Тогава? Трябваше да има начин. Трябваше да има изход. Светлина. Тя е смела, силна, ще се справи. Но нали бе опитвала и преди. Да махне въжето, с което е вързана. Не успя. Пръстите й се нараниха. Така поне си мислеше. Не можа да ги види в тъмното...

После чу гласа му. Сърцето й спря да бие. Замръзна на място.

— Здравсти, сладурче!

Той виждаше в ужасната тъмнина. Бе точно до нея. И я бе наблюдавал. Дали се досещаше какво си мисли? Че в главата й се

върти само една мисъл — за бягство. За това, че е силна и ще успее...

Той бе точно до нея. Сложи ръката си на главата ѝ. Наведе се към нея и я докосна по брадичката.

— Липсвах ли ти?

— Коп... — започна тя.

Той я удари. Усети как устата ѝ се пълни с кръв. Очите ѝ — със сълзи.

— Каж ми, че съжаляваш, съкровище.

Бе твърде близо до нея. Седна. Тя си спомни другите начини, по които я бе наранявал. Господи, не бе толкова силна.

Не, не, не, не го казвай!

— Съжалявам! — прошепна тя. — Съжалявам.

— Липсвах ли ти?

— Да, липсваше ми. Страхувах се и бях самотна без теб.

— Но сега съм тук.

— Ти ме пазиш от тъмнината.

— Да. Ще се погрижа за теб. Ти ще се погрижиш за мен. Така става в живота. И, разбира се, ако не ми се подчиняваш, както трябва да прави една истинска жена, знаеш какво следва, нали?

Да, тя знаеше много добре.

— Знаеш какво искам, нали?

Очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Знаеше много добре. И щеше да направи каквото ѝ кажеше той. Без значение колко много искаше да умре след това, без значение как се чувства, без значение колко ужасно...

Тя знаеше как да оцелява.

По-късно го чу да се смее. Усети ръцете му в косата си.

— Ти си умно момиче. Най-умното от всички.

— Защо го казваш?

— Защото би направила всичко, за да живееш, нали?

— Не знам за какво говориш...

— О, да, знаеш. Никой не е умен колкото теб.

— Не знам какво...

— Знаеш. Мога да оставя жива само една жена. Знаеш, че не си сама тук. До теб има и други. Мръдни само малко наляво...

Не можеше да помръдне. Но някак си го направи.

Докосна човешка плът.

Започна да крещи. Той я придърпа към себе си и я разтърси.

— Искаш ли да живееш? Хайде да видим колко умна можеш да бъдеш. Ще има още жени. Но мога да оставя само една. Ще правиш каквото ти кажа.

Господи, щеше да го направи. Трябваше да го направи. Искаше да живее. Сълзите напиреха в очите ѝ. Той продължаваше да гали косата ѝ по отвратително нежен начин.

— Ще правиш каквото ти кажа, каквото ти кажа. — И пак се засмя, сякаш не можеше да сдържи доволството си. Искаше ѝ се да умре.

Но не толкова, колкото ѝ се искаше да живее.

— Виждам те. Винаги те следя.

— Да.

— Докосни ме...

И тя го докосна.

Късно следобед Сам отиде в полицията и даде показания. Разказа всичко, което знаеше за нощта на злополуката с Бет Белами. Не излъга за нищо. Въпреки че Роуан бе извадил от водата репортерката, спорът му с нея го правеше да изглежда виновен. Детективите гледаха Сам с недоумение. Как можеше една жена да е толкова увлечена по мъж, да е склонна да му повярва въпреки всичко? Сам се ядоса и продължи да им разказва за стрийпбара, за кантората и за Лий Чапмън. Казаха ѝ, че не е незаконно да притежаваш стрийпбар на територията на Флорида. Те също обаче бяха започнали да се дразнят. Не бяха доволни от факта, че Лий Чапмън е на свобода.

Денят ѝ бе тежък. Чувстваше се напрегната и уплашена. Нещата бяха започнали да се разплитат. И въпреки че се радваше, я бе страх. Положението можеше да се влоши, преди да се подобри. Ако Бет Белами оживее, щеше да помогне. Но тя на два пъти едва не умря. Полицаяте я пазеха, за да не умре трети път.

Бе напрегната, но не и самотна. Роуан я закара до управлението и после до къщи.

Телефонът ѝ се подслушваше. Ако тайнственият мъж се обадеше пак, щяха да хванат следите му.

Не забравяше, че животът продължава. Обади се на всичките си приятели и колеги, както я бе помолила Лора. Всеки път, щом говореше с мъж, се питаше дали не е същият дрезгав, приглушен глас, който я предупреди: „Не се бъркай!“.

Не можа да се обади на Лорета, но ѝ остави съобщение.

— Какво ще правим сега? — попита тя Роуан, когато останаха сами.

— Чакай малко. Продължавай.

— Не можем просто да седим и да чакаме. Марни може да е в опасност...

Роуан приглади косата си.

— Сам, съжалявам. Най-вероятно е мъртва.

— Не. Не са я открили. Все още има надежда.

Вечерта намина Ейдън с групата. Въобще не бяха повярвали на статията за Роуан. Отидоха да свирят в дома му и дори Сам взе участие в няколко парчета. Лора беше щастлива.

— Нашият дядо, моят и на Сам, бе наистина голям музикант. Свирил е из цяла Европа. Музикалният талант май се предава по наследство.

— Тогава къде е твоят, мамо? — подразни майка си Ейдън.

Но Лора само сви рамене.

— От време на време плаши хората — засмя се тя.

След това си направиха барбекю в двора на Роуан и момчетата от групата останаха до късно. Теди също се мярна, послуша как свирят и ги аплодира. Каза, че са останали още няколко кости, които трябвало да разпознаят. Гмуркачите били ходили и на другия ден, предстояло им още едно претърсване.

— Трябва да започнем всичко отначало. Да видим дали изчезването на Хлоуи в действителност е убийство.

— Ти ли водиш сега следствието? — попита Лора.

— Не. Ролф го води — отвърна Теди. — Но аз все още съм му помощник.

— Така ли? — каза Сам.

Роуан гледаше към Теди.

— Да не искаш да ме арестуваш?

Теди сви рамене.

— Олдриддж е скапан задник, нали знаеш.

— Иска да ме арестува? — попита пак Роуан.
— Теди! — смъмри го Лора.
— В какво го обвиняват? — намеси се Сам. — Нямаат никакви доказателства...
— О, има доказателство за опит за убийство на Бет Белами.
— Роуан — каза Сам, — може би трябва да заминеш някъде...
— Да, отивам в Коконът Гроув утре — твърдо отвърна той. — Ако искат да ме арестуват, дявол да го вземе... Сам е поканила Кевин, а той е адски добър адвокат. Без да считаме другите му качества.
Едно по едно, момчетата от групата започнаха да се изнизват.
Теди и Лора си тръгнаха заедно. Сам се радваше за тях.
Роуан се върна на барабаните. Бе по-добър барабанист от нея.
Нали си бе музикант. Ядосан музикант.
Сам се приближи до него и взе палките от ръцете му.
— Не се тревожи.
Роуан завъртя глава.
— Не ме е страх, че ще ме арестуват. И преди ми се е случвало. После ще трябва да ме пуснат. Аз съм невинен.
— Ако Бет умре...
— Но ако не умре, ще разпознае мъжа, който я нападна.
— Значи ще трябва да оживее.
— Надявам се — каза Роуан и Сам знаеше, че наистина го иска.
— Тогава... защо си толкова... напрегнат?
— Заради теб.
— Заради мен?
— Тревожа се за теб.
Думите му я накараха да потръпне, но тя се овладя.
— Не се тревожи за мен.
— Искаш да откриеш Марни. Задаваш въпроси. Моля те, чуй ме сега, престани да задаваш въпроси. Предизвикваш обстоятелствата. Стой до мен. През цялото време. Разбираш ли?
— Естествено.
— Не ме напускай — без значение колко силно желаеш да откриеш Марни.
— Няма. — Сам се усмихна и го погали по бузата. — Обичам добрия ритъм — нежно каза.
И той се усмихна в отговор. Стана и я взе в прегръдките си.

Късно през нощта телефонът на Сам звънна. Роуан се събуди и погледна часовника. Три часът.

Изчака телефонния секретар, като се питаше дали не е убиецът.

Изненада се да чуе собственото си име, и то от устата на Теди.

— Роуан? Роуан, ако си там, вдигни. Моля те, вдигни. Здравсти, Сам. Ако слушаш това, кажи на Роуан да ми се обади. По всяко време. Важно е. Трябва...

Роуан вдигна.

— Теди, аз съм.

— Секретарят изключен ли е?

— Да.

— Не съм сигурен дали ще искаш Сам да чуе това, което ще ти кажа... Дори не съм сигурен дали трябва да казвам на теб...

— Теди, ти се обади.

— Телефонната компания е хванала следата на онзи. Откакто Марни я няма, той се е обаждал два пъти на Сам от мобифона на Марни.

Роуан замръзна. *Убиецът е по петите на Сам. Страхува се от Сам. Тя е в опасност.*

— Теди, някой трябва да го спре.

— Полицейският психиатър каза, че този тип убийци започват бавно, жена тук, жена там... но накрая губят контрол. Започва да става непредпазлив.

— Слава богу!

Теди замълча и продължи:

— Който и да е той, вече е станал непредпазлив.

— Така ли?

— Мобифонът на Марни бе открит миналата нощ. Едно от ченгетата го изрови.

— Изрови? Откъде?

— От твоя двор.

Роуан въздъхна.

— Значи...

— Искях да те предупредя... Мислех си, че е добре да знаеш.

— Има ли вече заповед за арест?

- Не още, но може и да има. Ченгетата ще те следят.
- Благодаря.
- Сам ще трябва да узнае...
- Утре сутринта ще й кажа.

Среднощ е. Той седи в малката си лодка в залива. Колата му е на юг оттук. Винаги я държи на юг. Защото е хитър.

Но напоследък направи някои грешки. Трябваше да е внимателен. Това може да не е на хубаво. Преди бе по-търпелив. Изчакваше. Избираше си жените. И ги държеше дълго време. Докато му служеха...

А сега...

Станаха много. Цял харем, помисли на шега той. И положението стана опасно, твърде опасно.

Но има ли някакво значение?

Иска Сам. Сега е неин ред. Хората изчезват. От години все изчезват и накрая тези около тях се отказват да ги търсят. Той е умен, той е късметлия, той може дори да убие тези, които сега са около него.

Но Сам...

Виждам те, Саманта! Виждам те.

И те желая...

Затвори очи и си спомни. Те още не знаеха. Не знаеха, че зарови телефона в двора на Роуан.

Скоро ще го арестуват. Бедната Сам. Ще остане сама. Ще дойде и неговият ред.

Любовта или страстта ги бе направила безразсъдни. Бяха зад барабаните, но той ги видя.

Нея...

Как се съблича...

Него...

Как я докосва. Как я гали, как пада на колене. Как тя отметна главата си назад, как изви гърба си. О, господи, как само я желаше. Как искаше да усети кожата, косата, мириса й...

Скоро.

Виждам те, Саманта.

И скоро...

Ще те имам.

Толкова е опасно. Но опасността е част от играта.

Движи се бързо. Болезнено бързо. Наблюдава. Скърца със зъби.

Утре. Преди да арестуват Роуан, преди да успеят да го обвинят в това, което се случи... и това, което ще се случи.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ейдън се притесняваше за публиката. Сам се бе обадила на всички, които познава. Денят бе красив, събитието — спонсорирано от различни радиостанции и заведения. Паркът бе пълен, още когато концертът започна с изпълнение на най-неизвестната група.

Кевин Мадиган също бе там, облечен с шорти и бейзболна шапка.

— Всъщност исках да взема Лорета с мен — каза той на Сам, — но не можах да я открия.

— Аз също ѝ позвъних вчера. Но тя не ми се обади — отвърна Сам.

— Може би е заминала някъде за уикенда. Нали знаеш, че работи допълнително.

— Допълнително? Имаш предвид клуба?

— И друга странична работа — допълни Кевин. Докато говореше със Сам, се усмихваше доста потайно. — Не ти ли е казала?

— Не. Каква странична работа, Кевин?

— Парти. Частни парти. Ергенски парти, рождени дни...

— О, господи, Кевин...

— Аз нямам нищо общо с това, Сам. На моменти може да съм груб и отблъскващ, но... аз нямам нищо общо с избора на Лорета да печели допълнително. Кълна се. Да ти взема ли нещо? Сода, бира?

— Не — отвърна Сам и добави натъртено: — Благодаря.

— Виж. Лий Чапмън, точно зад нас е. Ти ли му се обади да дойде? — попита Кевин.

Сам не можеше да повярва, че ѝ задава такъв въпрос. Надяваше се, че Роуан не го е видял.

— Знаеш ли — каза Кевин. — Може аз да съм му споменал. Нали каза, че ти трябват всички, които познавам.

— Мисля, че използвах думата „хора“ — измърмори Сам.

В същия момент Чапмън се приближи.

— Здравейте!

Сам сдържано кимна.

— Говори ли със секретарката на Марни, Лорета? — попита Кевин.

— Не и през последните няколко дни. Тя работи в петък вечерта, знам това — каза Чапмън.

— Извинете ме, ще отида да помогна на момчетата — каза Кевин и се отдалечи.

Сам погледна към Лий Чапмън. Къде бе Роуан, питаше се.

— Не ме харесваш, нали? — попита той.

— Не — каза смело Сам.

Чапмън се засмя.

— Много си искрена. Може би имаш причина. Но пак ще ти кажа, нямам нищо общо с убийствата. Аз обичам жените. Е, с Марни Нюкясъл е различно. Имам нужда от нея.

Сам се вторачи в него и почувства, че този път е честен. Не го харесваше. Никога нямаше да го хареса. Но му повярва.

— Откъде знаеш, че Лорета е работила в петък вечерта? — попита Сам.

Чапмън я изгледа проучващо. Все още се усмихваше.

— Защото имам дял в стрийп клуба. Тя ми каза, че работи допълнително.

— А, да, може би продължава и през уикендите...

— Не.

— Откъде знаеш?

— Виж какво, скъпа, тъй като тя е стриптийзьорка, понякога пуска на клиенти. Ако ѝ харесат. Проституира, нали разбираш. Не ме мисли за гадняр. Не съм сводник. Нямам нищо общо със сводниците. Притежавам съвсем легален клуб. И не съм убиец, госпожице Милър, просто съм капиталист. Чух, че в петък вечерта Лорета ще участва в някакво парти.

— Ами кой урежда извънработните „неща“?

— Не знаеш ли? — попита той.

— Не!

Чапмън сви рамене.

— Не мога да кажа.

— Полицията ще те накара да кажеш!

Той се усмихна.

— Тогава ме арестувай, госпожице Милър. Жалко, че нямате никакъв капиталистически нюх — можехме да ви осигурим място в управлението на клуба. А сега ме извинете, трябва да тръгвам.

Сам го гледаше как си отива. Щеше да съобщи всичко на Теди. Още същата вечер. След концерта. Трябваше да каже и на Роуан. Но не сега, не днес. И без това бе напрегнат. Днешният ден трябваше да мине някак.

Странична работа...

Ако някой уреждаше странична работа, вероятно всички момичета, които бяха изчезнали, са я вършели.

Чапмън не можа да й каже всичко. Тя почувства студени тръпки, когато Фил я докосна по рамото. Направи усилие да се усмихне.

Фил, както и повечето от подчинените му, носеше потник, който откриваше татуировката му. Пиеше бира.

Роуан стоеше до Сам и това й даде сигурност.

Джо също бе успял да дойде. Дори господин Дали се мярна в тълпата. Теди бе довел още няколко ченгета, част от които наблюдаваха Роуан със сериозно изражение.

Сам бе уплашена. Сутринта Роуан й бе казал, че Теди го е предупредил. Този, който й се обаждаше, наистина бил убиецът.

Убиецът се обаждаше от телефона на Марни.

А телефонът бил заровен в градината на Роуан.

Роуан стисна ръката й и се огледа. Пролетният ден бе красив. От самия парк се виждаше лазурносиньото море. Небето бе кристалночисто, водата отразяваше слънчевите лъчи. Лодките сякаш танцуваха в такт с музиката.

— Олдридж се опитва да убеди сержанта, че трябва да бъде арестуван. Може би изчакват сгоден момент.

— Да си тръгваме... — предложи Сам.

— Не можем. Но ако ме приберат, искам да стоиш при Лора, докато се уреди гаранцията. Разбираш ли?

— Да, но...

— Здравсти!

Хари Лаката с Грегори и Ан бяха дошли на концерта и сега им махаха с ръце. Изведнъж Грегори се отдели от тях. Дойде при Роуан и го прегърна. После прегърна и Сам. Тя го погали по главата. Обичаше го.

— Слава богу, че успяхме! — каза Хари. — Той може ли да остане с вас?

— Грегори обича музиката, но ние с Хари сме малко скарани с нея...

— Ще ни бъде приятно заедно — увери ги Сам. — Роуан също ще свири...

— И Сам също.

— Сам! — възкликна Ан.

— Не, днес няма да свиря. Може би някой друг път — отвърна Сам и погледна към Роуан. — Ей, мисля, че Ейдън те вика за нещо.

Роуан прикри с ръка очите си от слънцето и погледна към естрадата.

— Да, права си. Сега вие...

— Грегори и аз сме готови да тръгваме — каза Сам. Но Роуан сякаш не я чуваше. — Какво има? — прошепна тя.

— Тейър. Тейър Нюкясъл. Знаех си, че ще дойде. Винаги идва на концертите на Ейдън. Трябва да се видя с Теди. Не, може би с друг полицай.

— Защо не с Теди?

Да не би да си мислеше, че Теди е виновен за нещо?

— Аз... аз не го виждам — отвърна Роуан.

Дали казваше истината, запита се Сам.

После стисна зъби. Тейър бе спокоен. Сигурно не се страхуваше да се покаже пред ченгетата, което означаваше, че не се чувства виновен за нещо.

— Побързай — смъмри го Сам. — Не можеш да разочароваш групата.

— Отстрани на естрадата има ченге — отбеляза Роуан. — Ще говоря с него, а вие вървете след мен!

— Добре — прошепна Сам. — Тук има много хора. В безопасност съм.

— Ако се изгубим, нека се чакаме в кафенето, става ли? — попита Ан Лаката.

— Идеално — съгласи се Сам. Хвана Грегори за ръка и се запромъква напред през тълпата.

Сам намери местенце. Застана точно зад един млад мъж в потник. Целият му гръб бе в татуировки: гола жена, която беше

изобразена с разтворени крака. При всяко негово мръдване краката се разтваряха още повече.

— Грегори, това не е подходящо място за теб — измърмори Сам и отново си запробива път. Спря и се огледа.

Полицайте бяха вече при Тейър Нюкясъл. Говореха с него, а той се съпротивляваше. Един офицер го хвана за ръката.

Тейър разтърси глава и огледа тълпата, сякаш търсеше помощ. Видя Сам. Изглеждаше напълно сам, напълно победен... За момент дори й се стори, че иска да избяга.

Тя се почувства ужасно, като че ли участваше в наказание на дете. Дали бе убил Хлоуи Лоуенщайн, дали я бе хвърлил в блатото при онези ужасни хищници...

Рисунката! Как би могла да я забрави!?

И все пак нещо не бе както трябва.

Видя как посърна, докато полицайте му слагаха белезници. Чувстваше, че не е виновен, но не знаеше защо.

Но ако той не бе убиецът, кой тогава беше?

Роуан наблюдаваше как полицайте отвеждат Тейър Нюкясъл. Пробва звука на китарата си. Почувства облекчение. Картината на Тейър го бе изплашила, още повече че на нея бе нарисувана Хлоуи.

Но облекчението му не бе пълно. Тревожеше го мобифонът на Марни.

Много хора биха взели мобифона от Марни, включително и Тейър.

Много хора биха могли да се обадят по него.

Да, много биха го взели, но...

Колко от тях биха го заровили в градината му?

Колко хора! Наистина става опасно...

Не, тълпата ще помогне да не се види нищо. И да не се чуе. Звукът е много силен! Първата група вече свърши. Сега е ред на групата на Ейдън. Водещият съобщава, че Роуан Дилън от Блекхоукс ще свири, и тълпата подивява.

Да, опасно! И освежаващо. Вълнуващо. Предизвикателство, което не бе усещал до този момент. Музиката бе чудесна. Толкова гръмка...

И толкова хора...

Той се усмихва.

Скрий се, скрий се някъде! Не се набивай на очи!

Ето я. С момченцето! По дяволите това идиотче! Нали го бе видяло. Знаеше какво е направил, но нали е идиотче...

Сам. В дънки, прилепнали по краката. Косата ѝ — разпусната и красива. Каква жена! Формите ѝ се очертават още по-добре от плетения пуловер.

Искаше ли да живее? Трябва да разбере. Трябва да я подмами...

Музиката става още по-силна. Тълпата реве. Шумът е заглушаващ...

Толкова хора, но той вижда само Сам...

И детето.

Детето го поглежда изведнъж. И започва да пищи.

Той замръзва и кляка, за да се скрие. Тръгва напред. Сега! Сега е моментът! Детето бута ръката му...

Детето изпада в паника и се откъсва от Сам...

Започва да тича.

Сам се вцепенява за момент. Изумена! После тръгва да тича след детето.

Сърцето му ще се пръсне, но той все пак има сили да се засмее. Да, тичат във вярната посока. Към лодките. Извън парка. Той е приготвил всичко. Проверява дали кърпичката с хлороформ е в джоба му.

„Тичай след тях“, си казва. Сега или никога! Започва да тича, да тича, да тича...

Роуан прехвърли отново всички събития в съзнанието си. Последният петък. Бет дойде, после се скараха и след това я намери във водата. Замисли се за това, че може би Сам вече не му вярва, защото смята, че е нападнал Бет. Но той не го бе направил, той обичаше Сам, защитаваше я, пазеше я...

О, господи! Видя Грегори да се откъсва от Сам и да тича през тълпата.

Убиецът...

Убиецът тръгва след Сам, говори с нея, опитва се да ѝ помогне...

Не, Сам!

Но тя се усмихва и приема помощта му.

Роуан скача от сцената. Трябва да я настигне.

— Грегори!

Никога не го бе виждала толкова изплашен. Той чу гласа ѝ и се обърна. Но продължи да тича.

— Сам!

Тя се обърна. „Слава на бога, помощта дойде“, помисли си тя.

— Грегори е много изплашен и бяга напред. Не знам какво се случи.

Отдавна бе престанала да се извинява на хората около нея. Блъскаше се с ръце и крака, за да настигне Грегори. Но той все ѝ се изплъзваше.

Втурна се към пътя.

Уплаши се да не го блъсне кола. Но пътят бе затворен заради шоуто, така че нямаше коли.

Приятелят ѝ тичаше след нея, но падна. Тя го остави и продължи след Грегори. Момчето бе твърде бързо.

„Той може да плува“, си спомни Сам. Грегори се насочи към кея. И когато стигна там, спря.

Слава на бога. Сам помисли, че ще получи удар. Едва си поемаше дъх. Наведе се с ръце на коленете си. Вдиша дълбоко въздух и погледна към Грегори.

Детето сочеше нещо.

И пак се разпищя.

Сам се извърна в посоката, в която сочеше.

— Здравсти! — каза тя. — Мисля, че го хванахме. Не знам защо се изплаши толкова. — Мъжът идваше към нея. А Грегори продължаваше да крещи все по-силно и по-силно...

Никой не го чуваше.

При такава голяма тълпа...

— Сам, изцапала си си с кал лицето.

— Какво?

— Искаш ли кърпичка? — Извади от джоба си.

— Не!

Но той държеше вече кърпичката и Сам се досети по мириса...

— Не!

Побягна. След себе си чуваше стъпките му. Името си също... Роуан, господи... Роуан ли тичаше след нея?

— Дявол да те вземе, Сам! — каза той, като я настигна. — Не искам да те нараня. Успокой се.

Сам се опита да го спре.

— Чакай, какво пра... — започна тя.

Изведнъж той се наведе и взе едно гребло.

Тя започна да крещи.

Греблото се стовари върху главата ѝ.

Повече не чу писъците на Грегори...

Точно по средата на парчето Роуан остави китарата.

Ейдън се обърна намръщен. Роуан скочи от естрадата.

— Ей! Дилън, спри! — извика едно от ченгетата, които охраняваха сцената.

Но той не можеше да спре. Не трябваше да спира. Дори нямаше време да говори с ченгетата. Бяха задържали Тейър, а той бе невинен. Изглежда, мислеха него за виновен.

Насочи се към парка. Огледа се отчаяно, но не видя Сам. После на кея зърна Грегори. Пищеше и сочеше нещо. Сам.

Продължи да тича.

— Ей, Дилън, почакай човече, няма да ходиш никъде...

— Трябва. Елате с мен. Дайте ми една минута само...

— Не, човече. Чакай, не бягай... — Едно ченге го дърпаше назад. Роуан се извърна и го погледна. — Проклет рокаджия, може да си известен, но...

Роуан нямаше време да го слуша.

— Съжалявам — каза и му нанесе едно кроше. Офицерът падна на земята.

Роуан побягна към кея.

— Сам! — извика. Тя залиташе, сякаш бе пияна...

Пияна.

Дрогирана.

Но не достатъчно! Успяла е да се отърве, помисли Роуан.

Тогава видя мъжа. Висок и мургав. В ръката му имаше гребло. Замахна...

— Сам! — отново извика Роуан.

Тя падна на земята.

— Проклето копеле, ще те убия! — извика Роуан и се затича към кея.

Мъжът стана и взе Сам на ръце. Не бе чул и видял Роуан заради силната музика и писъците на Грегори. Качи се в малката моторна лодка с жената.

Грегори продължаваше да пищи и да сочи натам. Роуан се втурна още по-бързо.

Но мъжът се скри в кабината.

Роуан го позна. Господи, той беше!

Извади пистолет и го насочи към Грегори.

— Идиот такъв!

— Не! — изкрещя Роуан. — Почти стигна до кея. — Бягай, Грегори, бягай!

Но момчето стоеше на едно място и гледаше. Господи, не! Роуан стигна до него. Стигна и до убиеца. Скочи върху него и го повали. Пистолетът падна встрани. Писъците на Грегори станаха по-тихи.

Но на Роуан започна да му причернява.

Осъзна, че е прострелян.

Наоколо бе тъмно като в рог. Всъщност Сам не знаеше дали е тъмно, защото не бе отворила очи, или защото тъмнината бе толкова черна.

Опита да помръдне, но изпита пареща болка в главата си.

Тъмнината бе пълна, но Сам не бе сляпа. Видя около себе си тъмносиви силуети на предмети. Това бе добър знак. Не бе изпаднала в шок или нещо подобно. Нито бе в ада.

Не, не беше мъртва.

Още не.

Затвори очи и опита да вдиша дълбоко, за да не припадне от болката. Стисна зъби и се концентрира върху спазмите в стомаха си.

Изведнъж си спомни какво се бе случило.

В сърцето ѝ отново се загнезди същият страх въпреки радостта, че е още жива. Разбира се, че бе жива.

Отвори внимателно очи. Да, бе тъмно. Като в гробница.

„Лошо сравнение“, помисли.

Продължи да държи очите си отворени, огледа се. Опита се да раздвижи крайниците си. Изпита огромно облекчение, че можа да го направи. Значи не бяха счупени.

„Къде се намирам“, запита се.

„Където убиецът ме е довел, естествено!“

Да, това е така. Но къде? Какво бе това място? Трябваше да си спомни, да събере мислите си. Трябваше да предприеме нещо. Не можеше да седи просто така на пода и да се вайка.

Преглътна с усилие. Гърлото ѝ бе съвсем сухо. Започна да ѝ се гади и тя разбра — лекарството, което бе използвал...

Изчака да премине замайването. Трябваше да узнае истината, трябваше да открие Марни.

„Не мисли сега за това, каза си. Разбери първо къде си и как можеш да избягаш.“

Лежеше по корем. Внимателно се обърна. Всяко мускулче я болеше. Не можеше да разбере защо.

Къде, по дяволите, се намираше? Миризмата около нея бе странна. Миришеше на влага, на кал, на изгнили дървета...

Миришеше на смърт.

Пак я обзе страх. Затвори очи и пое дълбоко дъх. Опита да преодолее страха и да предприеме нещо. Трябваше да избяга. Защото знаеше, че ако не го направи...

Започна да се движи, като се проклинаше наум. Нали убиецът я бе предупредил да не се бърка. Не се бъркай.

Нямаше ли кой да дойде, нямаше ли кой да ѝ помогне? О, да, Роуан със сигурност щеше да дойде.

Ако вече не е мъртъв...

Чу го да я вика.

После чу изстрел!

О, господи, значи той се опита да я спаси! Да я предупреди!

Тя трябваше да живее, трябваше да оцелее. Нямаше да позволи на убиеца да вземе още жертви.

Грегори бе видял всичко. Знаеше всичко. Бе видял лицето на убиеца. Но не можеше да ѝ помогне.

Глезените и китките ѝ бяха вързани. Захапа въжето и устните ѝ се напукаха от усилието да го скъса. Започна отчаяна борба, като си

спомни, че Господ помага на тези, които си помагат сами.

Но възлите бяха стегнати. Не се поддадоха, по дяволите!... Не можаха. Сълзи напълниха очите ѝ.

Не!

„Търпение, каза си Сам. Само търпение.“

Колко ли време ѝ оставаше да живее?

„Моля те, Господи, моля те, започна да повтаря. Толкова силно искаше да живее. Никога повече няма да се сърдя за дреболии, моля те...“

Възелът се разхлаби малко.

Бавно... съвсем бавно в началото...

И после...

Грубата тъкан се заби в нежната ѝ устна и я проряза. Гърлото ѝ изсъхна още повече. Езикът ѝ бе подут като балон.

Изведнъж възлите се развързаха и въжето, което стягаше китките ѝ, падна на земята. Сам опита да освободи и глезените си. Ноктите ѝ се чупеха, върховете на пръстите ѝ се разраниха и от тях потече кръв.

Но успя да ги развърже. Опита да се изправи. По челото ѝ избиха студени капчици пот. Успя да застане на колене. Започна да пълзи.

Подът бе дървен.

Стар дървен под, покрит с кал и мръсотия. Сякаш години наред листата бяха изгнивали тук.

Движеше се бавно. Опита да не изпада в паника.

Наоколо бе тихо. Това означаваше, че убиеца го няма и може да разбере къде се намира. И да избяга.

Господи, трябваше да открие Марни.

Запълзя и се блъсна в една стена. Опипа я с ръце и после...

Докосна нечие тяло.

В гърлото ѝ се надигна вик. Но се пребори със страха и не извика.

Не само че откри истината за Марни. Тя току-що откри тялото на Марни.

Марни? Жива, мъртва, студена?

— Марни!

Не помръдна.

Отначало ужасът ѝ беше толкова голям, че не чу шума. Но после го чу... Някой се задаваше в тъмнината.

Стъпки.
Убиецът се връщаше.
И този път идваше за нея...

Роуан смътно почувства...
Лъчите на слънцето. Лъчите на залязващото слънце. Но...
Това означаваше, че е жив.
Къде?

Сам! Къде бе Сам? „Мисли!“, заповяда на съзнанието си.

Спомни си лодката. Изстрелът, който всъщност бе предназначен за Грегори. И това, че изпусна Сам. Не, той все още дишаше и щеше да я намери. Но къде бе тя? Какво се случи с нея? След изстрела изгуби съзнание. После...

Роуан се намръщи. Болеше го. Това бе добър знак. Доказателство, че е жив.

Да, лодката! Спомни си мотора.

После си спомни, че някой го влачеше. Отгоре му бе хвърлено одеяло. После спряха. Лодката бе извадена на сушата. Убиецът му говореше нещо, гледаше го, но той така и не успя да отвори очи.

— Мъртъв ли си вече? Скоро ще си. Ще кървиш като заклано прасе. Това е хубаво, защото не мога да държа толкова много жертви. Така че ще взема само една и ще я оставя там с теб, да ви разкъсат заедно... Ще бъде чудесно представление.

Убиецът беше силен. Роуан го разбра, докато бе в ръцете му. Разбра дори как работи. Издебваше жертвите си в залива, вкарваше ги в лодката и ги водеше тук, на Евърглейдс.

Точно както сега.

Роуан отвори очи. Болеше го. Затвори ги. Пак опита да ги отвори и видя лъчите на слънцето. Хвърляха мека светлина. Да, слънцето залязваше. Вероятно бе късен следобед. Гъстата растителност правеше залезът да изглежда зелен.

Мирисът наоколо му бе познат. Знаеше, че се намира край блатото. Чу звук от челюсти. Огромни челюсти...

Алигатори.

Обърна глава. Поне пет се приличаха на последните слънчеви лъчи. Той легеше на земята. В калта. От раната му течеше кръв.

„Алигаторите ме наблюдават, помисли си.

Дали няма да ме нападнат изневиделица?

Къде, по дяволите, е Сам!“

Присви очи. Дявол да го вземе, ставаше все по-тъмно и по-тъмно. Нямах да успея да я открия без помощ...

И тогава я видях. Сред зеленината...

Не много далече от него. Стара, запустяла колиба, вероятно убежище на рибари и ловци на алигатори. Една от онези, за които му бе казвал Теди. Тази обаче бе толкова добре замаскирана, че почти не се виждаше. Никой не знаеше за нея.

Никой, освен убиеца.

Когато идваха да ловят риба, са били толкова близо до нея!

Ето я...

Дървена, боядисана в зелено.

Дали щеше да успея да стигна до колибата, преди алигаторите да го нападнат? Къде, по дяволите, бе убиецът! Къде беше Сам?

Сам...

О, господи! Тя беше вътре.

Роуан направи нечовешко усилие да се изправи.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

— Сам!

Убиецът бе до нея и я гледаше в тъмнината. Но тя едва забелязваше силуета му.

— Сам, Сам, Сам! Оставих те да си свалиш въжетата сама. — Говореше тихо, с любов и възхищение, както го бе чувала да ѝ говори много пъти преди това.

Позна го. Да, познаваше го много добре. Но точно за него не се бе сетила. Усъмни се в Роуан, в Тейър, в Чапмън.

Да, Чапмън можеше да бъде и убиец.

Но не беше убил Хлоуи Лоуенщайн.

Джо го беше направил.

Джо Тейлър. Собственият ѝ партньор. Човекът, когото виждаше почти всеки ден. Висок, мургав и красив. Джо, когото бе изпратила да огледа дали в къщата ѝ няма убиец.

Джо, който бе използвал възможността да зарови мобифона на Марни в двора на Роуан.

— Джо — каза Сам объркана.

— Здравсти, бебчо. Да, аз съм. Не обичаш да те наричат „бебчо“, нали? Но тук нещата са по-различни.

Да, по-различни. Никога не бе изживявала подобен страх. Роуан, къде бе Роуан? Мъртъв? Чула го бе да тича след нея. Ако беше жив...

Марни също е тук. Дали е жива? Или мъртва? Толкова е близо тялото ѝ до нея, че само да протегне ръка, и ще я докосне...

Сам стисна зъби, за да превъзмогне отново замайването и гаденето.

— Защо? — попита го тя. — И без това ще ме убиеш.

— Не, сладка моя! Честно да ти кажа, ти си различна. Различна от останалите.

Изведнъж застана на колене пред нея. Усети дланта му върху бузата си. Искаше ѝ се да го отблъсне.

Но знаеше, че това не е разумно.

— Всъщност аз не обичам да убивам. Но понякога се налага. Понякога, да ти кажа, жените ме харесват. Аз им уреждам малки празненства, добри пари, и после знаеш ли какво става с тях? За мен са вече прочетени книги.

— Уреждаш им...

— Колко си наивна, Сам. Клубът. Стрийп бара. И аз съм заинтересован от него. Повече от заинтересован. Въртя бизнес в него. Изпращам момичетата по разни специални партита... но понякога си мислят, че могат да се отърват. Проститутки такива! — В гласа му се долови отвращение. — Но вече знаят. Тук има правила. Аз ги създавам и дори лично ги следвам. Ако и ти ги следваш, ще живееш. Дълго време.

Сам отново стисна зъби и се опита да не показва страха си. *Дали казва истината? Докато контролира една жена, тя е добре. Ако престъпи границата, в него нещо се пречупва и той... О, боже, през цялото време съм работила с психопат и не съм знаела.*

Била съм различна.

Да, но след това започнах да спя с Роуан и може би това го е раздразнило.

Изведнъж чу сподавен стон и въпреки страха се зарадва. Марни бе жива. Усети непреодолимо желание да докосне приятелката си, да ѝ помогне.

— Джо, Марни е ранена.

— Марни е унесена от лекарствата. Нали знаеш, често ми се налага да излизам и не мога да я оставя сама, защото ще се нарани. Тогава я приспивам; това я поддържа жива. Може да има няколко натъртвания и синини, но това е защото се сби с мен. Сега вече си знае урока.

— Джо, моля те, може да е сериозно ранена...

— Не, Сам. Нищо подобно. Марни е кучка. Всеки го знае. Има още много като нея. — Сам не можеше да види Джо, но усети, че се усмихва. — Винаги съм казвал, че е кучка. Знаеш мнението ми за нея. Мислеше, че може да ме използва. Мислеше, че съм играчка, която невинаги бе добра за прищевките ѝ. Дадох ѝ да разбере, че тя е играчката, не аз. Има и други такива жени. Но аз се погрижих само за няколко... Вземи например Хлоуи. Мислеше, че като има пари, е

хванала господ за шлифера. Учех я да мисли по друг начин. Но не бе добра ученичка. Дадох ѝ много възможности.

— Джо, Марни има нужда от помощ. Сигурна съм, че вече си е научила уроците. И трябва да живее.

— Не трябва.

— Защо, какво си ѝ сторил?

— Нищо страшно. Все още. Но нали разбираш, има правила, които трябваше да наруша заради теб. Не исках да взема точно теб, но ти се бъркаше в работата ми и нямаше да мога да си продължа уроците с нея. Появи се и Роуан... Мислех, че си добро малко момиченце, но това съвсем не бе така. Наблюдавах те, нали знаеш. И реших да те взема, за да те науча на някои неща.

Сам направи усилие да не избухне.

— Джо, къде е Роуан?

— Мъртъв е.

— ... Не може да бъде.

— Поне се надявам да е мъртъв. Прострелях го. Не исках, но той застана пред Грегори. Това хлапе трябваше да умре, Сам. Опасно е. Нали знаеш, оцеляват само най-силните. Грегори не е силен, не е подготвен за живота. А ако вече не е умрял, Роуан е ранен. Скоро ще го намерят. Моите любимци. Имам си странни любимци. Мощни като мен. На брега... ще го разкъсат. Ще му се нахвърлят всички заедно. Учил съм ги да обичат човешко месо, разбираш ли.

Сам едва не повърна. Роуан бе ранен. И бе наблизо. Може би още жив. Трябваше да вярва, че е жив. Марни също бе жива. Не можеше да се предаде, трябваше да се бори. Да играе неговата игра, докато...

О, боже.

— Джо, трябва да ме чуеш. Мога да ти помогна. Разбирам какво си чувствал, но това е минало. Ще те открият и...

— Как? Ти каза на полицията за Чапмън и за стрийпбара. Насочи ги по погрешна следа. Ще търсят тях, не мен.

Сам събра кураж и каза:

— Ти уреждаш частните партита за стриптийзьорките. Всички момичета работят в клуба и по частните партита, нали? Грегори те е видял.

— Човекът, който урежда тези неща, е само един глас по телефона. И винаги се обажда от уличен автомат. Не могат да ме

проследят. Колкото до Грегори... той е идиот.

— Не е! Той ни даде да разберем, че нещо се е случило в къщата на Марни.

— Да бе, направо го виждам на свидетелската скамейка.

— Но те откриха Хлоуи и... парчета от друго момиче. Марни изчезна, после аз!

— Ще си намерят друга жертва и останки от твоя любим, а ти, предполагам, също ще си някъде наоколо. Но това не е твоя грижа, Сам. Отсега нататък аз ще бъда твоята грижа.

— Какво искаш да кажеш? Още една жертва ли?

— Най-малко искам да бъдеш ти.

— Джо, ако убиеш Марни, не искам нищо от мен...

— Може да ѝ дам още малко време. Но Лорета също може да бъде доста забавна.

Сърцето на Сам подскочи.

— И Лорета ли е тук?

— О, Сам! Тя заслужава да бъде тук. Трябваше да я видиш в действие. Каква курва само! Марни я бе научила на всичко, което знае, но... Марни все още ми е слабост.

— Джо, чуй ме, знаеш, че съм ти приятелка...

— Не, ти ме изостави, Сам. Само се преструваше, че си ми приятелка.

— Не, Джо...

— Добре, значи ще направиш, каквото поискам. Ще ме направиш щастлив, Сам.

— Джо, аз не съм...

— Тогава ще те убия — простичко отвърна Джо.

— Джо, аз няма да ти се отдам — каза Сам, като се мъчеше да звучи уверено, но гласът ѝ затрепери и по бузите ѝ рухнаха сълзи. — Не разбираш ли? Аз обичам Роуан. Обичах го и преди. И все още съм влюбена в него. Затова те изоставих. Трябва да ме разбереш. Ако Роуан е мъртъв, тогава и аз ще умра...

— О, Сам, мислиш се за много благородна. Но дали ще ти пука толкова, ако започна да режа Марни, а? — попита той с мазен глас. — Ела тук.

Сам седеше неподвижно.

— Първи урок, Сам. Ела тук. Имам много голям нож, ако можеш да го почувстваш.

Сам трепна. Да, почувства го. Не можеше да го види, но усети острието му на бузата си.

— Ела тук... или ще отрежа ръката на Марни. Тя е толкова близо. Няма да ми е трудно. Мога да те удавя в нейната кръв.

Сам започна трескаво да мисли какво да предприеме. Дали наистина Роуан бе мъртъв? Не смееше да повярва. Ами ако и тя умре...

Застана на колене. Помръдна към Джо. Той я хвана и я придърпа към себе си. Усети огромните му бицепси, мощта, която се таеше в тялото му.

Да, един убиец се нуждае от физическа сила. Джо я има...

— Така е по-добре, Сам. — Погали я по бузата с пръстите на ръката си. Миришеха на кръв. Замалко не припадна. Дали не бе кръвта на Роуан?

— Знаеш къде се намираш, нали? Дори и да се опиташ да излезеш, няма да стигнеш далеч. Отвън те чакат алигатори, които съм хранил в устата. По-добри са от добермани. — Пръстите му се вплетоха в косата ѝ. Почувства устните му върху своите. Колко пъти го бе целувала по бузите, бе го прегръщала, бе чувствала защита и сигурност.

Уплаши се да не повърне.

Не. По-важно бе да остане жива.

— Отвори си устата, Сам — нареди той.

Тя не можеше да го направи...

Марни простена.

Целувката на Джо се задълбочи. Притисна Сам на пода. Започна да я опипва.

— Не, не... — предупреди я Джо да не се съпротивлява.

И тя утихна.

Къде ли е ножът? Опита се да го напипа в тъмното.

— Това ли търсиш?

Джо вдигна ножа над главата ѝ. Сам видя острието съвсем близо до гърлото си.

— Не! — извика Сам, осъзнавайки, че иска да живее.

— Лъжкиня. За това... ще си платиш.

— Моля те! — прошепна, когато острието докосна пак бузата ѝ.

Щеше да я пореже. Щеше да боли. Щеше да умре бавно и мъчително, нарязана на парчета.

— Не...

Изведнъж Джо се изправи. Сам разбра, че нещо е привлякло вниманието му. Някакъв шум отвън.

— Ако мръднеш още веднъж, ще ти отрежа едната гърда и ще я направя на филийки, ясно ли е?

Сам забеляза ярка светлина, чу трясване на врата и в колибата пак стана тъмно.

Ще ти отрежа гърдата...

Но аз нямам друг избор. Трябва да помръдна. Това е единственият ми шанс.

Обърна се и запълзя към своята приятелка.

— Марни! Марни! Това съм аз, Сам...

— Сам! — Марни плачеше. — Той те е взел...

— Трябва да се махнем оттук. Вързана ли си?

— Не... може би... Не знам вече.

Не бе вързана. Сам облиза устните си. Марни бе толкова изплашена, че вършеше каквото й се каже. Бе облечена само с риза. „Колко ли пъти е била изнасилвана, рязана, бита, помисли Сам.“

— Марни! Сега ще се изправим. Ще излезем оттук. — Да, те трябваше да излязат оттам. Но Лорета също бе някъде в колибата. И от думите на Джо се разбра, че е още жива. Не можеха да я оставят.

Ако изобщо успееха да излязат.

— Лорета? — прошепна Сам силно.

— Вероятно е мъртва. Чух я да пици.

— Марни, ще ти помогна да се изправиш. Трябва да ми помогнеш, за да ти помогна. Опитай да станеш.

— Не мога вече. Не мога... — изплака Марни.

— Стани, Марни!

Сам се опита да помогне на приятелката си. Почти успя.

Точно в този момент вратата се отвори с трясък.

Прострелян, мислеше Роуан. Бе изгубил много кръв.

Достатъчно дълго наблюдаваше колибата. Отпред бе подпряна стара пушка. Трябваше да я вземе и да влезе вътре.

Ами ако в пушката нямаше патрони? Джо никак не бе глупав.
Джо бе въоръжен.

Тогава Роуан трябваше да го изненада.

Трябваше да нахлуе в колибата. При Джо. И при жените.

Преди там е имало други жени, но те бяха вече убити...

Роуан скъса ризата си и стегна раната. Изчака малко, пое дълбоко въздух и се изправи. Настъпи клон и един от алигаторите тръгна към него.

Роуан бе крайно изтощен, но успя да вдигне клона и да го стовари с все сила върху муцуната на влечугото. То се върна назад.

Другите... просто наблюдаваха.

Погледна към колибата и усети, че вратата всеки момент ще се отвори. Скри се зад боровете и зачака.

Джо излезе от колибата. Тръгна към мястото, където бе лежал Роуан. Дълго време гледа надолу, с ръце на хълбоците. После се огледа и извика:

— Дилън, свършено е с теб. Ще те настигна и ще нахраня алигаторите с твоето месо. Ще започна от ръцете и краката. Ще те намеря! След като изчукам приятелката ти, Дилън. Сега тя е моя.

Джо изчака някакъв отговор, но такъв не последва. Той изпсува и тръгна обратно към колибата.

Сам бе вътре.

Жива.

Засега.

Роуан не се забави и секунда повече.

— Мисля, че те предупредих да не мърдаш — каза Джо заплашително, като отвори вратата с трясък.

Влезе вътре. Сам стоеше права и придържаше Марни. Той ги изгледа, после удари шамар на Сам с опакото на ръката си. Тя падна, като повлече след себе си и Марни. Секунда по-късно Джо се хвърли върху нея с нож в ръка.

— Не, Джо, не!

— Сам, ти не слушаш.

— Не!

Изведнъж, като по чудо, някой вдигна огромното тяло на Джо и го запрати в другия край на колибата.

Свита на пода, Сам видя пред себе си Роуан. От отворената врата нахлуваше светлина. Мъжът бе разбил вратата. Беше облян в кръв. Бял като платно, куцаше и едва се държеше на краката си.

— Вземи Марни и излез навън — каза Роуан. — На брега има лодка.

— Не! — протегна ръце към него Сам. — Няма да те оставя...

— Той идва! — изпищя истерично Марни.

Джо се мъчеше да се изправи.

— Застреляй го! — изпищя Марни, забелязала пушката, на която се подпираше Роуан.

— Няма патрони — каза той и скръцна със зъби. Изправи се и се обърна. Замахна с пушката и удари Джо в корема.

Джо падна и извика от болка.

Но Роуан залитна. Започна да се свлича. Сам опита да го хване, но той бе твърде тежък.

Битката бе на живот и смърт. Живот и смърт...

Но Сам бе силна. Всеки ден тренираше хората да бъдат силни.

Успя да го задържи.

— Да се махаме оттук! — каза Роуан и с всичката си тежест се стовари върху Джо. — Не можем по друг начин да го задържим. Излизайте, извикайте помощ, лодката е на брега!

— Ще те убия! — задъха се Джо. — Ти си само една пънк...

Роуан го цапардоса по лицето с юмрук.

— Хайде! — подкани го Сам.

— Не мога, ще се изправи отново...

— Не... — възрази Сам. — Няма да те оставя!

Тя удари с пушката Джо по главата.

— Сега вече няма да се изправи. Хайде, Роуан. Марни, помогни ми да намерим Лорета.

— Мисля, че е до стената в дъното — каза Марни.

Светлината, която нахлуваше от отворената врата, помогна на Сам да огледа колибата. Бе проста постройка с високи отдушници. Имаше детска кошарка и сандък. Контейнери за хранителни запаси, бидони за вода... Джо измъчваше жертвите си, но имаше запаси от храна и вода, за да ги държи живи, колкото пожелае.

А до стената...

Тяло и кичури руса коса. Лорета.

Роуан тръгна към нея.

— Жива ли е? — разтревожи се Сам.

— Полужива — отвърна Роуан и я вдигна с последни сили.

— Няма да се справиш... — намеси се Сам.

— Тръгвай!

Тръгнаха към изхода. Роуан се обърна.

— Марни? Идваш ли?

Но Марни не го чу. Бе се втренчила в Джо.

Изведнъж грабна ножа и се втурна към него. Започна да го ръга. Отново и отново. Звукът от промушени плът и кости бе ужасяващ.

— Марни! — възкликна Роуан. Сложи Лорета на земята и се върна. Жената бе полудяла. Ръцете ѝ трепереха.

— Марни, Марни...

Роуан я взе в прегръдките си.

— Ела, Марни...

Изведнъж Сам дочу шум от мотор.

— Господи, идва помощ!

Лорета бе чисто гола и студена като лед. Сам се молеше да издържи до болницата.

— Помощ? — прошепна Марни. — Моля... — Пусна се от Роуан и тръгна напред.

Теди, Ролф Лунден и още двама униформени се приближаваха към брега с лодка.

Вътре седеше Грегори.

Сам се втурна към него.

— Сам, алигаторите! — викна Теди.

Но вече бе късно. Жената бе нагазила до кръста във водата. Движеше се по-бързо от алигатор. Теди я издърпа на борда и тя взе Грегори в прегръдките си. Държа го дълго така. На борда се качи и Роуан. Прегърна я. Грегори зарови глава в него. Трепереше. Мъжът го погали по главата.

Полицайте домъкнаха тялото на Джо Тейлър в лодката. Нямаше да го оставят за храна на собствените му хищници. Теди бе прекалено добър.

— Как ни открихте? — попита Сам.

— Имахме представа естествено. На концерта Роуан изкрещя името на Джо към Ейдън. Ейдън ми каза... и тръгнахме. Не беше лесно. Нямахме да открием колибата, ако не бе това момче. То е най-умният идиот, когото познавам.

— Идиот! Теди, това момче е гений!

След малко на лодката се качи и Марни. Цялата в синини, ухапвания, парцали и кръв, тя се втурна към Грегори да го прегърне. Опитва се да каже нещо, но думите ѝ преминаха в подсмърчания. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Грегори я погледна.

— Марни — каза той.

Високо и ясно.

Той бе видял всичко. През цялото време знаеше какво става.

Но никой не се бе научил да го слуша.

Два дни по-късно всички се събраха у Сам. Куршумът бе изваден от хълбока на Роуан. Оставиха го за една нощ в болницата. Сам бе до него през цялото време.

Марни бе зле. Имаше безброй рани, ухапвания, страдаше и от обезводняване. Отказа да остане в болницата за повече от едно денонощие. Имаше и няколко счупени ребра.

Всичко бе минало.

Теди беше с Лора. Не че се бе върнала при него. Просто пак бяха приятели.

Ейдън бе заедно с Лейси. Тя седеше до Тейър, когото вече никой не подозираше. Лейси бе превъзбудена: пътуването ѝ бе минало чудесно, но животът ѝ вече бил свързан с Тейър. Споделила бе тайната си със Сам, която обеща да не казва на родителите ѝ. Тейър присъствал на партито, когато тя трябвало да прави стриптийз, и този шок ѝ бил достатъчен.

— Той ме взе — разказа тя — и дълго говорихме в колата. Дори закъснях за самолета, но взех следващия.

Тази вечер в къщата на Сам Лейси сподели с всички, че може би ще ѝ дадат роля. Ако не сега, някой ден непременно щяло да стане.

От Тейър отпаднаха всякакви обвинения. Показа се, че той е един очарователен млад мъж.

Марни бе проявила истинска сестринска обич.

— Напоследък имах много време да мисля за живота си — каза тя. — Твърде много. Не, може би не толкова много, защото очаквах всеки момент да умра. Но, Сам, знаеш ли, имала съм голям късмет да ми бъдеш приятелка. Наистина.

— Още отначало тя настояваше, че има нещо нередно — сподели Теди.

— Когато Джо ме отвлече, се сбихме. Гримът ми се разпиля. Той го подреди, но...

— Но не както трябва — допълни Сам.

— Благодарение на Грегори, който все се взираше в твоята къща — добави Роуан, — успяхме да открием петното кръв по леглото в спалнята ти.

— Мислел е, че е безпогрешен! — каза Теди. — Е, почти бе такъв.

— Как може да е бил толкова луд... и ние да не знаем? — питаше се за кой ли път Сам.

— Кой би предположил? Толкова красив, нормален иначе мъж — вметна Теди. — Толкова мъжествен. Точно тук се крие ключовият момент. Той е искал да бъде съвършен. Искал е само той да бъде такъв. Затова не е могъл да завърже истинска връзка.

— Той искаше да го обожават. Да го боготворят — каза Марни. Облегна се назад и затвори очи. — Хлоуи винаги му повтаряше, че го използва заради тялото му. Аз не останах по-назад. Но все пак...

— Той вече е мъртъв — каза Тейър. — Всичко свърши.

— И аз съм жива! — възкликна радостно Марни. После погали брат си по главата. — Значи така, арестуваха те.

— Ами — започна той — познавах Хлоуи. По онова време страшно бях хлътнал по нея. Но тя не ми обръщаше внимание. Ето защо я нарисувах.

Марни погледна дяволито брат си.

— Виждал ли си къщата, Тейър?

— Да, може да се каже...

— Твоя е.

— Какво?

— Повече не я искам.

Тейър помълча малко, после широко се усмихна.

— Марни, никога не съм бил нехранимайко. Просто моят път е различен от твоя.

Марни въздъхна.

— Никога не си бил такъв. Но се грижеше за баща ни, който е нехранимайко. За това трябва да ти благодаря и да те помоля за прошка.

— Обичам те, Марни.

— И аз теб. Искам да ти подаря къщата. Просто няма да се чувствам добре в нея. Ще пътувам.

— Къде? — попита Сам.

Марни се замисли.

— Някъде, където е студено и няма блатата.

ЕПИЛОГ

Маями, Флорида.

Късно следобед, температура четиридесет градуса.

Роуан размишляваше върху живота. Това беше той — животът. Или може би бе започнал да разбира живота по друг начин, което го накара да бъде по-щедър към Бет. Може би и защото бяха в една и съща болница след инцидента в блатата.

Освен това Сам също помогна...

Каквато и да бе причината, Роуан се съгласи да даде първото си интервю.

Денят бе прекрасен — нямаше нито едно облаче по небето. Откъм морето се носеше лек бриз.

Телевизионните камери вече бяха разположени около басейна, имаше и журналисти от други медии, но Бет щеше да задава въпросите. Изглеждаше много елегантно в копринения си летен костюм.

Чуваше се музика, наоколо бяха аранжирани цветя, шампанското се лееше без мярка. Сервитьори в смокинги внимателно заобикаляха басейна и поднасяха деликатеси на гостите, които днес се бяха събрали в дома на Роуан.

— Преди всичко, Роуан — започна Бет, — кажи ни как се чувстваш днес?

— Прекрасно. Не съм се чувствал така от много време.

— Раната вече зарасна ли?

— Мога да дишам, това е най-важното.

— След инцидента те приеха в болница, нали?

— Да, както и госпожица Нюкясъл.

— Но тя не е тук днес! Знам, че бе добра приятелка на Саманта Милър. Защо не присъства на такова важно събиране?

— Ами тя и Сам са все още много добри приятелки, но госпожица Нюкясъл урежда сватбата си с господин Дали, нейния шеф. Двамата откриват нова кантора в Монтана.

— Монтана?

— Госпожица Нюкясъл искаше да се премести в град с по-студен климат.

— А какво ще стане с красивата й къща?

— Брат й я наследява. Всъщност той се сгоди за племенницата на Сам и мисля, че двамата ще се чувстват добре там. Ще развалят магията, която тегне над нея.

— Магия... Добре, Роуан, откакто се премести в Маями, ти също сложи край на магията от предишния си живот. Знам, че много хора те подозираха... — Бет направи пауза. — Особено след като бях нападна в двора на твоята къща. Аз видях нападателя, но изпаднах в безсъзнание и не можах да кажа на полицията. Как реши да тръгнеш след Саманта през онзи ден? Как можеш да си представиш, че някой толкова красив и мъжествен като Джо може да стане убиец?

— Процес на елиминиране. Всъщност не знаех, докато той не я нападна на брега. Той винаги търсеше съвършенството — у себе си и у другите. Очаровал се е от голотата на тялото. Изглежда, че мозъкът му е прищраквал на частните партита, които е уреждал за стриптийзърките. Но със Сам случаят е различен. Тя стана опасна за него. Мисля, че каквато и външност да имаше, щеше да става все по-опасен. Извадихме късмет. Много голям късмет — каза Роуан и внезапно се обърна. Сам се приближаваше към тях.

Тъкмо бе съблякла булчинската си рокля и се бе приготвила за път. Сърцето на Роуан заби силно. Жена му бе красива. Неговата жена. Успяха, издържаха на всичко. Миналото им бе изпълнено с подозрения и кошмари, но бъдещето тепърва предстоеше.

Роуан погледна Сам в очите и се усмихна. Толкова много неща си казваха без думи. В нея имаше толкова много любов, топлина и страст. И преданост, която само смелите и силни жени могат да проявят.

Чудесно. Той се чувстваше чудесно. По-добре не се беше чувствал през целия си живот.

Сам се приближи към него. Той я прегърна през кръста. Тя беше тази, която го убеди да даде интервю, защото според нея това бил начинът „да укроти демоните в себе си“.

— Сам, как се чувстваш като госпожа Дилън?

Сам се усмихна:

— Чудесно!

— Виждам, че споделяш щастието си с роднини и приятели...

— Майка ми е тук, пастрокът ми също. А онзи красив господин там е бащата на Роуан. Разговаря с Лили Винсент, художничката.

— Може би бъдещето ще им донесе нов романс?

— Както гледам, положението е доста напечено — пошегува се Роуан.

— А групата е чудесна.

— Стари приятели... и някои по-млади. Ейдън Хенли и групата му... Грегори Лаката е на барабаните.

— Грегори! Специалното момче. А мислите ли да имате деца? И колко?

— Три — започна Сам.

— Четири — каза Роуан.

Двамата избухнаха в смях.

— Три и половина? — попита Сам и сви рамене. — Няма значение, времето ще покаже. Но със сигурност ще ги искаме всичките и ще ги обичаме.

— Започваме от утре, става ли? — предложи Роуан.

— Определено.

— Тогава по-добре вървете. Къде ще прекарате медения си месец?

— Не ни се иска да кажем къде точно ще бъде...

— Но ще има сняг — каза Сам и се усмихна на Роуан.

— Да не би и вие да се местите на по-студено? — попита Бет и добави: — Ще липсват на всички тук.

Роуан погледна Сам. Тя отговори вместо него.

— О, не, ще се върнем. И двамата обичаме водата и лодките, и Моли — морската крава, и кея... дори Евърглейдс. Е, напоследък не обичам много алигаторите, но...

— Харесва ни тук. Не си и помисляме да ви напуснем — довърши Роуан. — А сега ни извинете...

Швейцарските Алпи.

Привечер.

Температура минус десет градуса.

Бе красива вечер. Снегът покриваше всичко навън и продължаваше да вали. Светът наоколо потъваше в последните лъчи на залязващото слънце. Навън бе студено. Вътре — топло. Шампанското се изстудяваше в лед, джакузито изпускаше пара, а по средата на стаята огромното легло очакваше младоженците.

Сам излезе от банята. Приблужи се до Роуан и го прегърна. Загледаха се в падащия сняг.

— Красиво е — каза тя.

Роуан я притисна още по-силно. Халатът ѝ се разтвори. Усети голото ѝ тяло, гърдите, корема... краката.

— Красиво е наистина.

После я целуна. Дълго, дълбоко... още по-дълго, още по-дълбоко.

След това устните му се отделиха от нейните.

— Не знаех, че съществува такова щастие... такава защитеност. Господи, за малко можехме да изпуснем всичко това...

— Но не го изпуснахме. Ти ме спаси, не помниш ли?

— Е, ти също ме спаси по някакъв начин. Не помниш ли, че бях ранен?

— Не, ти спаси живота на Грегори — каза Сам.

— Детето си заслужава.

— И ти също! — подразни го тя.

— Бъдещето е пред нас. Имаме толкова неща да преживеем, да решим... Сам, ти какво очакваш от бъдещето?

— Само да се будя до теб всяка сутрин.

— Ами ако отида на турне, ако имаме деца...

— Почти всяка сутрин тогава — поправи се Сам.

— Не, всяка сутрин. Ще идваш с мен на турнета — ти си най-добрата барабанистка, която познавам. А когато раждаш нашите три и половина деца, ще бъда до теб в болницата.

Сам поклати глава и го погледна нежно.

— Не разбираш ли, Роуан. Ти винаги си с мен. И аз съм винаги с теб, дори и когато не сме заедно!

Той я целуна. Тя почувства ерекцията му и сладкия огън, който се надигна в нея...

Достатъчно бяха говорили. Бъдещето щеше да почака.

Той я взе в прегръдките си.

Огънят пращеше в камината.
Ледът във ведрото се топеше.
Това бе само началото.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.